

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MELEK KAŞ

SOMUT

JEESUS

MELEK KAŞ SOMUT

Ellerini birbirlerine uzatmışlardı; fakat yetişemiyorlardı... Sırat köprüsünde gibilerdi... İncecik bir köprüydü... Atlamayan adımlar, kavuşamayan eller, sürgün gibi olan bir köprü... O sürgün yeni filizlenmişti tıpkı içinde ki kıvılcıklar gibi... Ya kaldıramazsa ikisinin ağırlığını? Neydi yaşadıkları? Sürgün olacak mıydı onlar için koca bir dal? Yeşerip, o dalın altı onlara gölge olacak mıydı? Parmak uçları bile olsa hissedebilecek miydi tenleri birbirlerini? Bakakalmışlardı birbirlerine; öyle güzel, öyle masum; o köprüde birer uçta... Ömründe görmediği o mavilere, burnunun direğini sızlatan o kokuya, aklına mih gibi kazındığı; sadece sureti değil tüm uzuvlarını bildiği, sarıldığı, sımsıkı sarıldığı o beyaz tüylere ve aslını bildiğini ONA Nora'nın kalbinin evet dediği gibi bedeni ve mantığı da EVET diyebilecek miydi? Tek bir yer miydi buluşma noktaları? Nora'nın onu görebilmesi için uyumaktan başka çaresi yok muydu? Yaşadığı an ile soyutluğun arasında gerçeklere ulaşabilecek miydi?

Birinci Bölüm

Nefes nefese ormanın derinliklerinde koştuktan kan ter içinde kalmıştım. Benim burada ne işim vardı? Kulağıma uğultular geldikçe yüreğim yerinden çıkacak gibi oluyordu... Ayaklarım çalılıklara dolaşması sonucu, çamurlu bir çukura düştüm. Bitmişti, yolun sonundaydım, kaçışım yoktu. Suratımı çamura gömüp boğularak ölmek istedim. Onun varlığını sırtımda hissedince nefes almayı kesip gitmesini bekledim. “Allah’ım ölmek istemiyorum yardım et bana” diye avazım çıktığı kadar bağırdım. Çıkardığı hırıltılı sesler kulağımın dibindeydi. Ağzından akan salyalar saçlarımın üzerine damlıyordu. Sivri çenesi adeta yüzüme değiyordu. Korkarak başımı yerden kaldırıp onun keskin mavi gözlerine baktım... Adeta keskin dişleriyle beni parçalamak ister gibiydi. Başını gecenin karanlığında göğe kaldırıp uludu... Kalbim küt küt atıyor mu? Gözlerimden yaşlar akıyor mu? Hiçbirinin farkında değildim. Bitmiştim, birazdan bu kurdun yemeği olacaktım. Başını indirip yüzümle aynı hizaya geldi. Gözleri gözlerimi adeta delip geçiyordu... Ağzını açınca çığlık atıp kaçmaya çalıştım. Dili ni yanağıma yaklaştırdı yüzümü yalamaya başladı... Ne oldu

şimdi parçalamayacak mı beni? Değişen yüzü küçük dilimi yutmama sebep olacaktı... Kurt kafası insan görünümüne dönmeye başlıyordu. Çıldırıyorum ben, gördüklerim ne böyle?

“Nora! Nora!!!”

Göğsümün ortasında hissettiğim sancıyla, yatağımdan sıçrayarak gözlerimi açtım. Elim ayağım titriyordu. Rüya mıydı? Gördüklerim bir rüya mıydı? O kadar gerçekti ki. Rüya gördüğümü anlayınca bir nebze içim rahatladı. İlk defa bu kadar gerçekçi bir rüya görüyordum. Sanki olayları birebir yaşıyor-muş gibi hissettim. Annemi daha fazla telaşlandırmamak için, zoraki tebessüm edip yanağını öptüm.

“Duş alsam iyi olacak anne!”

Annem: “Tamam yavrum, sen duş al biz babanla seni bekliyoruz.” dedi. “Siz kahvaltınızı yapın anne, ben beş dakikaya gelirim...” Annem içimi ısıtan sıcacık gülüşüyle, yanağını okşayıp alnımı öptü. “Tamam kuzum.” Annem odadan çıkınca ben de yataktan çıkıp doğru banyoya yöneldim. Gördüğüm rüya beni çok etkilemişti, bedenim de sanki kurdun dokunuşlarını hissediyordum. Banyoya girip, buz gibi suyu açıp altını girdim. Suyun içinde bedenim, zangır zangır titredi. Dişlerim kırılabilecek gibiydi. Mavi gözleri unutmam lazımdı, beni korkutan keskin dişleri tamamen aklımdan çıkarmam lazımdı. Buz gibi düşün ardından banyodan çıkıp dolabın karşısına geldim. Beyaz dar paça pantolonumla, bebe mavisi gömleğimi alıp giyindim.

Bir senedir beklediğim öğretmenlik atamam gerçekleşmişti. İlk görevimi Mardin Midyat'ta yapacaktım. Bilmediğim bir şehirde farklı bir kültürün içinde yaşayacaktım. Her zaman po-

zitif biri olduğum için insanlarla iyi anlaşacağımı düşünüyordum. Saçlarımı topladıktan sonra beni bekleyen ailemin yanına geçtim. Babamla annemi öpüp “Afiyet olsun minnoşlarım” diyerek masaya oturdum. İkisi de benim her şeyimdi. “Sana da güzel kızım” dedi canım babam. Kırışmış ellerini öpüp cam gibi parlayan mavi gözlerine baktım. “Bu akşam gidiyorum, bundan sonra annemle beraber baş başa kalacaksınız” dedim. Babam dolan gözlerini anneme çevirip üzgün bir şekilde anneme baktı. Annemin dudakları titremeye başlayınca, masadan kalkıp ona sarıldım. Eğer siz böyle yaparsanız ben çok üzülürüm, gitmem bakın...” Onları üzgün görünce gözlerim doldu. “Kızım sen bize bakma, annen otuz beş, ben kırk yaşında seni kucağımıza aldık. İkimizde sana geç kavuşmuşken ister istemez üzülmüyoruz. Babamın yanına oturup yumuşacık yanağını öptüm. “Babacığım ben sizi görmeye geleceğim, biliyorsun değil mi? Hem siz de annemle gelirsiniz yanıma.” Onların da benimle gelmelerini o kadar çok istiyordum ki. Ama babam İstanbul’dan başka şehirde yaşamam diye Mardin’e gelmeyi kabul etmiyordu. “Arada bir ziyaretine geliriz kızım, seni oralarda yalnız bırakmayız.”

“Tamam işte üzölmeyin bak kötü oluyorum.” Babamla annem üzüldüğümü anlayıp gözyaşlarını silip güldüler. “kahvaltını yap kızım.” Babama başımı sallayıp uzun bir süre evimde olamayacağım için son kez bu mükemmel kahvaltüyı yaptım. Sevilmek çok güzel bir duyguydu. Seni düşünen, her zaman arkanda duran bir ailenin olması mükemmel bir histi. En azından benim için öyleydi. Ailem benim için paha biçilmez varlıklardı. Yirmi dört yaşına kadar geleceğim için bir kere bile verdiğim kararlara itiraz etmemişlerdi. Öğretmen olmak

istiyorum dediğimde babam gece gündüz çalışıp beni en iyi okullarda okuttu. İstedğim puanı tutturmam için özel dersler aldırıldı. Dedim ya ailem benim her şeyim... İyi bir nesil, iyi bir gelecek yetiştirmek için onlardan bir süre ayrı kalacağım. Her ne kadar bu duruma üzülsem de bir yandan da beni bekleyen öğrencilerimi düşündükçe, kalbim heyecan ve sevinçten pır pır atıyordu.

Saat beşe yakın bavullarımı alıp odamdan çıktım. Annemle babamın ellerini öpüp onlara sımsıkı sarıldım. “Özleyin beni, tamam mı?” Babam iç çekip saçlarımı öptü. “Kızım ben seni şimdiden çok özledim... Giderken kokunu eve bırak, gelinceye kadar annemle birlikte kokunla yaşarız...” Gözlerim doldu, ağlamak istemediğim halde yaşlar tane tane damlamaya başladı. “Annem, babam, sanki bir daha gelmeyecekmişim gibi davranmayın lütfen.” Annem saçımı öpüp geri çekildi. “Allah korusun kızım, o nasıl laf! Babanla birlikte sağ salim gelmen için dualar edeceğiz. Minik öğrencilerine iyi bir gelecek için iyi bir öğretmen ol kızım, tek temennim bu!” “İnşallah annem.” Duygusal dakikaların ardından, iki katlı evimizden çıkıp babamın vazgeçemediği şahin arabasına bindik. Araba yolda stop ede ede yirmi dakikalık otogara bir saatte gelmiştik. Biletimi elime alıp Mardin Midyat yazan otobüsün yanına geldim. “Ayrılık vakti, kendinize bol bol dikkat edin. Beni sürekli arayın olur mu?” “Babam: “Her zaman arayacağız kızım. Sen de bizi aramayı ihmal etme.” dedi. Otobüsün kalkış anonsu duyulunca ailemle vedalaşıp bavullarımı görevliye teslim ettim. Annemle babama el sallayıp otobüsün içine binip cam kenarına oturdum. Otobüs çalışmaya başlayınca cama eğilip: “sizi seviyorum” dedim. İlk kez onlardan ayrı kalacağım için içimi

tuhaf bir sıkıntı sarmıştı. Sanki bu yolun dönüşü yokmuş gibi bir daha onları göremeyecekmişim gibi.

Otobüs otogardan aheste aheste giderek uzaklaşıyordu. Camdan baktığımda ailem görünmüyordu. Gözyaşlarımı silişip bakışlarımı dizlerime çevirdim. Yanımda oturan kadın, elini elime uzatıp hafiften elime vurdu. “Alışırsın, her zaman ilk ayrılıklar insana zor gelir. Zamanla gidip geldikçe eskisi kadar üzülmeyi fark ediyorsun.” Kadına tebessüm edip: “umarım alışırım” dedim. Sevecen ve anaç halleri çok tatlıydı. On beş saat yolculuğum bu tatlı hanımefendi sayesinde güzel geçeceğime benziyordu. Havadan, sudan konuşurken bana Mardin’in hangi köyünde görev yapacağımı sordu. Midyat Adaklı köyü deyince gülen yüzü asılıp ciddi bir hal aldı. Onun aniden değişen tavrını anlamayıp: “Bir şey mi oldu?” diye sordum. Başını hayır anlamında sallayıp gözlerini kapadı. Uykusu geldi diye sessiz olup önüme döndüm. Yanıma aldığım kitabımın kapağını açıp okumaya başladım. Kitabın sürükleyici konusuna kendimi o kadar çok kaptırmışım ki, otobüs mola yerinde durunca farkına vardım. Sırt çantamı alıp yanımda oturan ablaya, “Mola verdik, isterseniz inin hava alın.” dedim. Gergin bir sesle; “Teşekkür ederim.” dedi. Bana bakmadan yanımdan kalkıp çıkışa doğru ilerledi. Ben de yerimden kalkıp onun peşinden dışarı çıktım. Temiz havayı içime çekip oturmaktan kasılan bedenimi esnetip sağa sola döndüm. Sonra telefonumu çıkarıp babamı aradım. “Kızım?” sesini duyunca gözlerim doldu. “Babacığım ne yapıyorsunuz?” iç çekişini duydum. Kesin annemle odamda oturmuş ağlıyorlardır. Biz hiç ayrı kalmamıştık. “Annenle beraber oturuyoruz kızım. Mola yerine vardınız mı?” Ağladığı o kadar belliydi ki bana yansıtmamak için

sesini güçlü tutuyordu. “Evet babacığım, bir şeyler yiyeceğim şimdi.”

“Tamam kızım, annenle ikimiz seni kocaman öpüyoruz. Müsait olunca tekrar ara.”

“Tamam babam, görüşürüz.”

Telefonu kapatıp restoranın içine girdim. Mercimek çorbasını alıp masaya geçtim. Çorbamı içerken etrafı inceliyordum. Şimdiden kendimi farklı bir yerde hissetmiştim. Her zaman güçlü biri olmama rağmen içimde adlandıramadığım bir korku vardı. Otobüste yan yana oturduğum kadın, tuhaf bir şekilde bana bakıyordu. Onun aniden değişen bu tavırlarını anlamıyordum. Ona bakmaktan vazgeçip önüme dönüp çorbamı içtim. Otobüsün kalkmasına yakın hesabı ödeyip restorandan çıktım. Otobüsün içine binip karanlık koridorda adım adım yürüyerek yerime geldim. Yerime oturunca çantamdan kulaklığımı çıkardım. Bu yolculuk müzik dinleyerek geçerdi. Başka türlü çakilmezdi. Müzik dinlerken biri kolumu salladı. Gözlerimi korkuyla açıp hızla yan tarafıma döndüm. Kulaklığı çıkarıp yanımda oturan kadına kaşlarımı çatarak baktım.

“Buyurun?”

“Geri dön...”

“Anlamadım?”

“Yol yakınken geri dön. Sakın o köye gitme.”

Kısık sesle konuştuğu için ne demek istediğini anlamıyordum. Yüzümü ona yaklaştırıp: “Lütfen biraz sesli konuşun” dedim. “Anlamıyor musun? O köye gitme. Orası lanetli köy orada iblis var.” Kaşlarım kendiliğinden havalanmaya başladı. Ne diyordu bu kadın. Paranoyak mı ne acaba?

“İyi misiniz?”

“Ben iyiyim, ama sen o köye gidince hiç iyi olmayacaksın. Ben sana söyleyeyim, yol yakınken vazgeç, gitme.” Kesinlikle bu kadının aklından sorunları vardı. Ne laneti? Ne iblisi? Yüzüme acıyarak bakıp başını iki yana salladı. Sen aklına koyanı illa yapacaksın anlaşılan. Ben seni uyarayım kızım aklına mukayyet ol, yaşın gencecik.” Derin nefes alıp elini yüzüme koydu. “İblisten uzak dur.” Gizemli konuşması tüylerimi diken diken etmişti. Bu da neydi şimdi? Karanlık otobüsün içinde konuşulacak şeyler miydi? Önüme dönüp çantamdan ince siyah kapüşonumu çıkardım. Hızlıca giyip başımı örttüm. Mümkünse yolculuk sonuna kadar bu kadınla konuşmak istemiyordum. Söylediği şeylerin hepsi hurafe, hangi dönemde yaşıyoruz. Eskidendi o lanetli masallar. Gözlerimi kapayıp müziğimi dinlemeye devam ettim. Güzel şeyler düşünmeye başladım. Öğrencilerimi, yeni yaşayacağım evimi, bunların hepsini hayal ederek gözümün önüne getirmeye çalıştım.

★ ★ ★

On beş saatlik yolculuğumun ardından Mardin Midyat'taydım. Otogardan iner inmez köye gidecek minibüse bindim. Yoğun bir nem vardı, saçlarım adeta enseme yapışmıştı. Minibüsün içi tıklım tıklım doluydu, nefes alıp vermekte zorluk çekiyordum. Ayakta bekleyen insanların bakışları, anlamadığım bir şekilde benim üzerimdeydi. Nedenini deli gibi merak etsem de çenemi tutup hiçbir şey sormadım. Yaşlılar Kürtçe konuşurken gençler Türkçe konuşuyordu. Arkama dönüp öğrenciye benzeyen gençlere: “pardon Adaklı köyüne ne kadar kaldı?” diye sordum. Minibüsün içi çıt kesildi.

Sanki herkes dilsiz olmuş bakışarak anlaşıyor gibiydiler. Hafif gülüp “Beni anlıyor musunuz?” diye sordum. Gençlerden biri başını sallayıp ayakta dikilen genç bir adama baktı. Bakışlarımı ben de ona çevirdim. “Bacım hayırdır? Ne yapacaksınız Adaklı köyünde?”

“Ben öğretmenim, tayinim adaklı köyünde Sancar İlköğretim Okuluna çıktı. İlk kez geliyorum. Daha çok var mı?” adam başını sallayıp “İki saat daha yolun var.” dedi. “İki saat mi? Ama bana şehre yakın denmişti.” Adam bakışlarını camdan dışarı çevirip “derler” diye fısıldadı. Daha yolun en başında kendimi yorgun hissediyordum. Kimseyle doğru dürüst iletişim kuramıyordum. Gideceğim köyün ismini duyan insanların gülen yüzü bir anda asılıyordu. Ne vardı bu köyde? İçindeki sıkıntıyla camdan dışarıyı izledim.

İki saatin ardından Adaklı köyüne gelmiştim. Minibüsün durduğu yerde bir tek ben inmiştim. İki elimde bavulla kırk beş derece sıcaklıkta, pişerek muhtarlığa doğru yürüdüm. Sokaklarda bir Allah'ın kulu olmaz mı? Nerede bu insanlar? Susuzluktan dilim damağım kurumuş vaziyette, kırık kaldırımının

üstüne oturup, dinlenmeye çalıştım. Etrafıma göz gezdirip evlere baktım. Dışları briket tuğlalarından yapılmış hoş bir görüntüleri vardı. Tek fark hiçbir yerde yeşillik göremeyişimdi. Evleri incelerken önümden siyah bir cip geçti. Biraz ileride durup geri geri gelmeye başladı. Umanım iyi biridir bana yardım eder. Cip önümde durunca ayağı kalkıp camına vurdum. Siyah cam açılmadı. Araba hızla yanımdan ayrılıp tozu dumanla katarak ortadan kayboldu. “Bu da neyin nesi?” Kimseden hayır yok deyip bavullarımı alıp adreste yazan muhtarın işyerine doğru yürüdüm. On dakikanın ardından muhtarın küçük işyerine geldim. Gayet güler yüzlü yaşlı bir amca karşıladı beni. Onun gülen yüzünü görünce gerginliğim o an kaybolmuştu...

“Nasıl sevdin mi ayrıanı kızım? Yengen getirsin mi bir daha?”

“Teşekkür ederim, zahmet oldu.”

“Ne zahmeti kızım? Sen devletimiz tarafından köyümüze gönderilmiş öğretmensin. Çocuklarımıza eğitim vereceksin, onları iyi bir gelecek için yetiştireceksin. Sana bir ayrıan vermişiz çok mu? Helali hoş olsun.”

“Sağ olun, ben görev yapacağım okulu görmek istiyorum. Ama önce eşyalarımı kalacağım yere bırakabilir miyim?”

“Tabi kızım, senin için okula yakın bir ev ayarladık. Biraz eski ama inşallah işini görür.”

“Bir an önce gitsek mi?”

“Tabi.”

Bavullarımı alıp ayağa kalktım. Yorgunluktan bütün kemiklerim ağrıyordu, bir an önce yatmak istiyordum. Muhtarla birlikte arabasına binip ara sokaklara girdik, yolda giderken

evlerinin önünde oynayan çocukları gördüm. Onları görünce neşem yerine gelmişti. Evler seyrelmeye başlayınca muhtara baktım.

“Evler geride kaldı, okul uzak mı evlere?”

“Biraz uzak.”

“Biraz mı? Arabayla on dakikadır gidiyoruz, çocuklar nasıl geliyor bu okula?”

Aklımdaki sorularla, iki üç evin olduğu dar sokakta durup arabadan indik. Muhtar tek katlı evin tahta kapısını açıp “buyurun” dedi. Bavullarımla birlikte yıkık eski evin içine girdim. Burnuma gelen rutubet kokusu yüzünden midem bulanmıştı. Ev demeye bin şahit lazım buraya, resmen harabe gibiydi.

“Pardon?”

“Buyur kızım.”

“Ben burada mı kalacağım?”

“Evet kızım.”

“Burası çok kötü durumda, burada kalmam imkânsız.”

Muhtar yüzünü sıvazlayıp etrafa baktı. “Kızım burası öğretmenlerin kaldığı yer, iki senedir köyümüze öğretmen gelmediği için burası kötü bir hal almış. Elimizden burası gelir.”

Oflayıp diğer odaya baktım, burası içeriye nazaran daha tertipliydi. Temiz çarşaf tül aldım mı düzene girerdi sanırım. İyi bir temizliğe ihtiyaç var. Muhtara dönüp “buralar da market nerede?” diye sordum. “Köyün girişinde var kızım, bizler alışverişimizi oradan yapıyoruz.”

“Teşekkür ederim, temizlik malzemelerine ihtiyacım var.”

“Sen onu dert etme kızım. Ben yengene söylerim köydeki

kadınlarla bir gün içinde pırıl pırıl ederler buraları.”

“Çok teşekkür ederim, bugün temizleyebilir miyiz? Çok kötü “

“Ben sana okulu göstereyim, sonra kadınlarla birlikte gelir tertemiz yaparsınız buraları.”

Muhtara bugün kaç kez teşekkür ettim bilmiyorum ama yine “teşekkür ederim” dedim. Tek başıma hayatta buraları temizleyemezdim. Evden çıkıp okula gelince yüzümde kocaman gülümsemeyle içim sıcacık oldu. İşte asıl yuvam burası, özlemini çektiğim okulum. Bir hafta hemen geçse de öğrencilerime kavuşsam. Okulun içine girince boş sıraların üzerinde ellerimi gezdirdim. Eski bir yapıt beklerken yeni bir binayla karşılaşmak beni mutlu etmişti.

“Okulu siz mi boyadınız?”

“Hayır!” Gergin ve huzursuz sesi beni huzursuz etmişti. Sürekli camın önünde dışarıya bakıyordu. Sanki birileri gelecekmiş gibi bir hali vardı. “Birini mi bekliyorsunuz?” Dayanamayıp sorduğum sorudan sonra hızla bana dönüp başını hızla salladı. “Okula baktıysanız çıkalım mı?”

“Tabi.” Sınıftan adeta koşarak çıktı. Bir şeylerden korkmuş gibi bir hali vardı. Peşinden yürüyüp arabasına bindim.

“İyi misiniz Hamza Bey?”

“İyiyim.”

Her ne kadar iyiyim dese de yüzü kireç gibi bembeyaz olmuştu. Arabayı çalıştırıp dönemeçten döndü. Dönerken gözümün okulun arkasında bir ev çarptı. “Okulun arkasında bulunan evde, birileri kalıyor mu?” Arabayı bir anda durdurup gözlerini kocaman açtı.

“Öğretmen hanım, beni iyi dinleyin sakın o eve gitmeyin, o eve giderseniz siz zararlı çıkarsınız.

“Neden?” diye sordum.

“Soru sormayın, size sadece o eve gitmeyin dedim, tamam mı?”

Muhtarın sert sesinden sonra başımı sallayıp önüme döndüm. Arabayı tekrar çalıştırınca camdan okula baktım. Okulun önünde öğlen önünden geçen siyah cip durdu. Camı açıp kafamı uzattım arabanın içinden inen kişiyi görmek için. Cipun kapısı aralarınca siyah bot giymiş adam yere bastı. Kırk beş derecede bot mu giyilir? Adamın yüzünü görecekken muhtar beni bir anda içeri çekip; “camı kapatın” diye bağırdı. Koskocaman adamın elleri titriyordu.

“Siz iyi değilsiniz Hamza Bey, arabayı kenara çekin ben kullanayım.”

Elini göğsüne koyup “iyiyim” diye fısıldadı.

Bu tuhaf köye aklım sır ermemiştii. Herkes korku içinde yaşıyordu. Gizemli köyü çözmem umarım uzun sürmezdi.

İkinci Bölüm

Muhtar beni eve bırakıp gitmişti. Demesine göre on dakika içinde mahallenin kadınlarını alıp gelecekti. Ortada ne kadın ne de adam vardı. Yarım saattir evin önünde birilerini bekliyordum. Kimseden fayda yok deyip ayağa kalkıp evin içine girdim. Eski koltukların üzerlerinden, tozlu beyaz çarşafı çıkarıp dışarı koydum. Yerde duran halıyı rulo yapıp kapının önüne çıkardım. Evin her yeri toz olduğu için nefes alıp vermekte zorluk çekiyordum. Camlar ne kadar açık olsa da rüzgâr esmediği için bir faydası olmuyordu. Camın önündeki koltuğu çekerken camın önünden birinin hızla geçtiğini fark ettim. Koltuğu bırakıp hızla kapının önüne çıktım. Görünürde kimse yoktu. Oysaki birinin geçtiğine emindim. Neyse deyip tekrar içeri girdim. Bu ev nasıl temizlenecek? Of of... Lavaboya gidip kırmızı kovanın içine su doldurdum. Kovayı lavabodan çıkarınca salonun ortasına bırakıp mutfığa sabun aramaya geldim. Hiçbir şekilde sabun da yoktu. Devletin verdiği lojman köye uzak olduğu için kabul etmemiştim. Telefonda köyün muhtarından ev rica edince böyle bir yerde kalacağımı hiç düşünmemiştim. Mutfakta sabun bulamayınca oflayıp sa-

lona döndüm. Kovanın yanında gördüğüm poşetler yüzünden şok oldum. Etrafa baktığımda kimse yoktu. İyi de kim getirdi ki bu temizlik malzemelerini? Kimsenin sesini de duymadım. Kapının önüne baktığımda kimseler gözükmüyordu. Herhalde komşular getirdi. İnternette araştırdığımda Mardin halkının sıcakkanlı yardımsever bir toplum olduğu yazıyordu. Galiba malzemeleri bırakıp gittiler.

Paçalarını kıvrıp çamaşır suyunu kovanın içine döktüm. Önce tahta pencerelerin örümcek ağı olmuş kenarlarını süpürgeyle süpürdüm. Sonra bol çamaşır sulu suyla bezi ıslattım. Bez iyice ıslanınca sıkıp tahta pencerenin kenarlarını bastırarak sildim. Ben camları silerken iki araba evin önünde durdu. Bunlardan biri muhtarın arabasıydı. Arabaların içinden yedi sekiz kadın ellerinde kovalarla indiler, onları görünce çölde su bulmuş gibi hissettim. Kadınlara gidip annem diye sarılasım geldi bir an. Elimdeki bezi kovanın içine bırakıp kapıya koştum.

“Merhaba.”

“İşte öğretmen hanım kızımız da bu, adı Nora.”

Tebessüm edip ellerini sırayla öptüm.

“Maşallah pek de güzel Nora kızımız.

Biz de sana yardıma geldik. Nevresim, pike, tabak, tencere biraz da yemeklik malzeme getirdik.”

Neredeyse teyzenin boynuna atlayıp yanaklarını öpecektim. Mutluluktan ağlayabilirdim.

“Çok teşekkür ederim, çok iyisiniz. Diğer komşularda bana temizlik malzemesi getirmişler sağ olsunlar.”

Yaşlı kadın kaşlarını çatıp yanında duran esmer kadına baktı.

“Hangi komşular?”

“Burada oturanlar.”

Kadınlar Kürtçe birbirlerine bir şey söyleyip hızla eve girdiler.

“Bir an önce evi temizleyip gidelim, çocuklar bizi bekler.”

“Tabi” deyip onların durgunlaşan yüzlerine baktım. Hepsi bir anda sağa sola dağılıp evi temizlemeye başladılar. Ben de camı silmeye devam ettim. Kadınlarla evi temizlememiz iki saat sürmüştü. Getirdikleri temiz çarşafı yatağa serip yastıkları üzerine koydum. Pis kokan ev, mis gibi kokuyordu. Kadınlar gitmek için hazırlanınca peşlerinden kapıya doğru gittim. Siyah çarşafı teyze kolumdan tutup beni mutfığa çekti.

“Kızım beni iyi dinle; sakın tek başına sokaklarda dolaşma, kapına mavi gözlü anne oğul gelirse katiyen onlara kapını açma.”

“Neden?”

“Onlar lanetli!”

Sessiz ortama düşen gizemli sözleri, kahkaha atmama neden olmuştu.

“Teyzeciğim, nedir bu saçmalık? Yok büyüymüş, yok lanetmiş. Hurafe bunlar inanmayın lütfen...”

Teyze gözlerini kocaman açıp: “tövbe” diye bağırdı...

“Sus! Dalga geçme, sana musallat olurlar. İblis anasından daha fena, ona sakın gözükme. Ben gidiyorum, kapını iyi kilitle.”

Teyze mutfaktan çıkınca ürperen kollarımı sıvazlayıp etrafıma baktım. Tövbe ya. Onlar gittikten sonra evin kapısını

kilitleyip salona geçtim oturdum. Evde ses olmadığı için tüplü televizyonun düğmesine basıp açılmasını bekledim. Çok güzel, bu da bozuk... Telefonumu çıkarıp internette takıldım, anemle babama mesaj atıp koltuğa uzandım, biraz kestirsem iyi gelirdi.

“Bana gel...”

Beni bul...

Beni hisset...”

Karşımda benimle konuşan kurda, adeta şok geçirmiş halde bakıyordum... Ellerim çamurların içinde geri geri kaçmaya çalıştıkça, o yavaş yavaş bana geliyordu.

“Korkma”

Koltuktan düşer gibi yerimden sıçradım. Göğsüm gördüğüm rüyadan hızla inip kalkıyordu. Karanlık odada gözlerimi gezdirdim, hiçbir yer gözükmüyordu. Ben kaç saattir uyuyordum? Koltuğun üstünden telefonumu zorla bulup ekran ışığını açtım. Evin içine tutarak kapının önünde duran lambayı yak-tım. Evin içi aydınlanınca korkum bir nebze azalmıştı. Neden sürekli rüyamda o kurdu görüyordum? Uzun bir süre fantastik film, kitap okumasam benim için iyi olacaktı. Yoksa kafayı yiyecektim. Konuşan bir kurt? Peh, birine söylesem benimle alay ederdi.

Mutfığa girip kendime yemek hazırladım. Tabakları tepsiye koyup salona geçtim. Keşke yanımda biri olsaydı. Tek başıma zaman hiç geçmiyordu, ailemi deli gibi özlemiştim. Yemeğimi yerken camdan dışarı bakıyordum. Evlerin hepsinin ışıkları kapalıydı, sokağı sadece direklerdeki ışıklar aydınlatıyordu. Acaba nereye gitti buradaki insanlar? Yemeğimi yedikten son-

ra bulaşıkları yıkayıp yatak odasına geçtim. Evde tek olduğum için ışık açık yatacaktım. O kadınların söylediği saçma sapan şeylerden sonra huzursuz olmuşum. Başımı temiz çarşafa koyup gözlerimi kapadım.

Nora, beni bul Nora.

★ ★ ★

Yakıcı güneş yüzümü daha fazla yakmadan gözlerimi açıp yataktan kalktım. Güne farklı bir yerde uyanmak güzeldi. Bugün öğrencilerim için hazırladığım süsleri okula getirip sınıfı süsleyeceğim. Kaldı dört günüm, dört gün sonra meleklerime kavuşuyordum... Kahvaltımı ettikten sonra, çocuklar için hazırladığım süslerin olduğu çantayı aldım. Evden çıkıp kapımı kilitledim. Sokağın başında on yaşlarında bisiklete binen bir çocuğu görünce elimi havaya kaldırıp! “hey” diye bağırdım. Çocuk arkasını dönüp hızla yanıma geldi.

-“Buyurun öğretmenim.”

-“Merhaba canım, burada mı yaşıyorsun?”

-“Hayır, öğretmenim, ben köyün aşağı sokağında yaşıyorum. Bisikletimle gezerken buraya geldim.”

-“Anladım canım, kimse gözükmüyor buralarda.”

Çocuk bakışlarını arkama çevirince hızla arkama döndüm. “Ne oldu? Kime baktın öyle?” Yutkunup: “Ben gidiyorum öğretmenim” dedi. “Dur. Neden korktun? Kim vardı arkamda?”

“Öğretmenim annem buraya geldiğimi duyarsa kızar, ben gidiyorum.”

Çocuk bisikletini çevirip hızla geldiği yöne gitti. Adım kadar eminim arkamda birini gördü. Yoksa yüzü bir anda böyle değişmezdi. Çantamı alıp okula doğru yürümeye başladım. Bomboş sokaklarda kendimi avare gibi hissediyordum. Ben buraların cıvıl cıvıl olmasını beklerken terk edilmiş bir yer olması canımı sıkıyordu. Herkes lanet denen saçma sapan bir şeye inanıyordu. Açıkçası büyücü denen kadınla iblis olan oğlunu merak etmiştim. Acaba nasıl biriydiler? On, on beş dakika yürüdüm, sonunda okula gelmiştim. Muhtarın verdiği anahtarla kapıyı açıp yeni boya kokan koridora girdim.

“Huzur buydu.”

Sınıfıma girip çantayı masanın üzerine bıraktım. Umarım iyi bir öğretmen olur, çocuklara kendimi sevdirim. Çantamdan çıkardığım kırmızı balonları masanın üstüne koydum. İplere sırayla dizilmiş Türk bayraklarını çıkarıp tahtanın üzerine astım. Balonları tek tek şişirip kapının koluna ve pencerelerin kulplarına astım. Kapının girişinden bakınca sınıfım çok güzel gözüküyordu. Öğrencilerimi sabırsızlıkla bekliyordum. Sınıfta işim bitince koridora çıkıp diğer iki kapı olan yere doğru yürüdüm. Biri tuvalet biri de mutfaktı. Koridordan kapı çarpma sesi gelince yerimden sıçrayıp mutfaktan çıktım. Kimse gözükmiyordu koridor bomboştu.

- “Merhaba.”

Sesime yanıt gelmeyince kollarımı birbirine dolayıp sınıfa doğru yürümeye başladım. Şu iki günde yaşadığım olaylar beni germişti. Sınıfın önüne geldiğimde içeride birinin olduğunu düşünüp kapıyı yavaşça açtım. Görünürde kimse yoktu. Masanın üzerinde siyah bir poşet vardı. Bu da ne?

Adım adım poşete doğru ilerledim. Bunu buraya kimin bıraktığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim birinin benimle oyun oynamasıydı. Dün sabunlar, bugün bu poşet. Nedir bu köydeki gizem? Poşetin ucundan tutup gerilerek açtım. İçinde tebeşir, A dört kâğıdı, silgi, kalemler vardı. Bunları buraya kim bırakıp gitmişti? Bu olaylar canımı sıkıyordu. Poşetin ağzını kapatıp sınıftan çıktım.

“Hey! Her neredeyse çık dışarı. Kimsin sen? İki gündür sürekli gizli gizli bana bir şeyler getiriyorsun.”

Kendi kendime sorduğum sorunun cevabını, rüzgârın

uğuldayan sesi verdi. Dış kapıya doğru yürüyüp kapıdan çıktım. Sıcak bedenimi yakarken hızla okulun etrafını dolaşmaya başladım. Yoktu... Kimseler yoktu... Kim koydu poşeti masaya? Kafayı yedirtcekler bana. Acaba çocuklarının okumasını istemeyen aileler bana oyun mu oynuyor, beni korkutup köyden kaçırmaya mı çalışıyorlar? Tabi ya kesin bu sebeptendir, yoksa kim inanır iblise büyüye.

Etrafımda dönüp: “Korkmuyorum sizden, ne iblisten, ne de büyücü annesinden...” diye bağırdım...

“Korkmaman çok güzel.”

Arkamda duyduğum kadın sesi yüzünden, aklım başımdan gitti. Elimi göğsüme koyup yavaşça sırtımda hissettiğim nefese dönmeye başladım. Korkmuyor muydum? Şu an ölmek üzereydim.

Başımı yavaş bir şekilde beni izleyen keskin gözlere çevirdim. Mavi! Hayatımda mavinin göremeyeceğim tonlarına sahip gözler. Simsiyah saçlar, ip incecik beden... Bu muydu yoksa büyücü?

“Merhaba ben Nesrin, sen köyümüze gelen öğretmensin sanırım?”

Kuruyan dudaklarımı yalayıp: “E-evet benim” diye kekeledim...

Ne oluyordu bana? Kadının saf güzelliği karşında dilim tutulmuştu adeta, kelimeler dudaklarımın arasından çıkmıyordu...

“Sen gelmeden adın geldi köyümüze Nora.”

Adımı nereden biliyordu? Geleceğimi kimseye söylememiştim... Sadece muhtar öğretmen olarak geleceğimi biliyordu.

“Yeni açmış çiçek kokusu, adının anlamı çok güzel Nora, adının anlamı gibi çiçek açtın köyümüze.”

“Teşekkür ederim.”

“Ben okulun arkasındaki evde yaşıyorum, bir ihtiyacın olursa mutlaka yanıma gel... Çareyi başkalarında arama, Nora etrafına dikkatli bak. Görmek istediğin kişiyi göreceksin.”

Sıcacık elleriyle yanağıma dokunup: “Duyuyor musun?” diye fısıldadı.

- “Hiçbir şey duymuyorum...”

- “Duyduğun zaman, her şeyi anlayacaksın Nora.”

Yanımdan sessiz bir şekilde yürüyüp okulun kapısından dışarı çıktı. Nereye gittiğini merak ettiğim için, adım adım arkasından yürüyüp onu takip ettim. Yürürken elleriyle tuhaf hareketler yapıyordu. Aklından sorunlarımı var acaba? Söylediği laflardan hiçbir şey anlamadım... Okulun arkasındaki iki katlı eve doğru giderken olduğu yerde durup omzunun üzerinden bana baktı. Ona yakalandığım için utanıp bakışlarımı kaçırdım.

“Sen! Sen misin Nora?”

Bakışlarımı hızla ona çevirip ne demek istiyorsun diye soracakken evine doğru yürüdü. Ne demek sen, sen misin? Tabi ki benim. Evin kapısını açıp içeri girdi. Gözlerimin dışı tahtadan olan evin üzerinde bir iz arar gibi dolaşıyordu ta ki camda onu görene kadar... Simsiyah saçlar, uzaktan bile belli olan keskin mavi gözleri, sert yüzü. Kalbimin ortasında hissettiğim taş, nefes almamı engelliyordu. Sanki o an çok farklı bir durum oldu ve ben bu anı yaşamış gibi hissettim. Siyah perdeyi hızla kapatıp içeri girdi. Yanıma geliyor düşüncesiyle arkamı dönüp koşarak okula

“Anasıyla konuştuysan, yakında oğluyla da konuşursun. Anası oğlunun fark etmediği kızlara hayatta yanaşmaz. İblis seni görmüş, ondan uzak dur diyeceğim ama sen inatla ona gideceksin.”

Sinirleniyordum. Damarlarımdan bedenimden çekildiğini hissediyordum. Anne oğul ne yapmış olabilirdi ki bu insanlar onlara bu kadar kinlenmişti? Kendimi geri çekip derin bir nefes aldım.

“Bakın, bu olanlar size de saçma gelmiyor mu? Beni bomboş bir mahalleye bırakıp gittiniz. Madem bu anne oğlu lanetli, o zaman beni niye o mahalleye onların yakınına bıraktınız?”

Kadının yüzü anbean değişti. Gözlerimin içine korku filmi izler gibi bakıyordu.

- “Bize bir şey sorma!

- “Buydu işte! Bize bir şey sorma? Kime sorayım?

Aklımı karıştıran onlarken ben kime ne sorayım?

Ne kadar konuşsam boş.

Ayağa kalkıp: “Size iyi oturmalar” dedim.

“Umarım çocuklarınızın hepsini okula gönderirsiniz.” deyip oradan ayrıldım.

Gerim gerim gerilen bedenimle küçük markete girip ihtiyaçlarımdı aldım. Hesabı ödemek için kasaya geldiğimde, kasiyer parayı alacakken gözleri kocaman oldu. Baktığı yere bakmak için arkamı döndüm, görünürde kimse yoktu.

Kıza dönüp: “İyi misiniz?” diye sordum.

“Şey, para vermenize gerek yok, siz köyümüzün değerli öğretmenisiniz.” Tebessüm edip parayı uzattım.

- “Teşekkür ederim, lütfen buyurun parayı alın.

Kız ayağa kalkıp ellerini hayır anlamında salladı.

- “Öğretmen Hanım ben o parayı almam.”

- “Neden?”

- “Lütfen gider misiniz?”

Elimdeki parayı önüne bırakıp poşetleri elime aldım. Kıza bir şey demeden marketten çıktım. Kendime bol bol kitap alıp stok yapmam lazımdı. Eğer ben biraz daha bu insanların arasına karışırsam, onlar gibi olacağıma emindim. Gizem, gerilim, korku bunlar bana çok fazlaydı. Bir an önce eve gidip romantik kitaplarımın arasında kaybolmak istiyordum.

Üçüncü Bölüm

Adaklı köyünde geçirdiğim bir hafta boyunca bu köyde tamamen yalnız olduğumu anladım. İnsanlar inandıkları hürâfelerle kendilerini aşırı derecede kaptırmıştılar. Bulduğum mahalledeki evlerini terk edip farklı bölgelere taşınmıştılar. İnsanları bu denli korkutan olayların aslını merak edip internetten araştırdım.

Köy hakkında hiçbir şekilde makale yoktu. Eğer dedikleri gibi olsa birileri mutlaka olanları duyup haber yapardı. Eminim anne ve oğlunu sevmedikleri için onlara iftira atıyorlardı. Bu konu hakkında artık fikir yürütmek istemiyordum. Olayları akışına bırakıp yaşayarak görmek istiyordum. Eminim köydeki gizemi de yavaş yavaş çözecektim

★ ★ ★

Bir haftadır deli gibi beklediğim gün sonunda gelmişti. Bugün okullar açılıyor ve ben öğretim hayatıma ilk adımımı atıyordum. Sabah erkenden kalkıp dolaptan siyah kalem eteğimle beyaz gömleğimi aldım. Banyoda işlerimi hallettikten sonra kıyafetlerimi giyip saçlarımı taradım.

İşte olmuştu... Kolumdaki saate baktığımda yedi buçuktu, ders saati sekiz buçukta başlayacağı için okula erken gidip çocukları beklemek istedim. Çantamı alıp kapının önüne çıktım. Yağmur yağmaya başlamıştı, acaba koşarak gitsem yağmur çoğalmadan okula yetişir miyim?

Evde şemsiye de olmadığı için hızlı hızlı yürüyüp ıslanmaya çalıştım. Okula gelinceye kadar sırlıklam olmuşum. Koştukça yerdeki ıslanan toprak üzerime sıçramıştı.

Okulun bahçesine girince derin nefes alıp kapının önüne koştum. Kapı sonuna kadar açıktı. İçeride biri mi var acaba? Muhtar mı geldi?

Kendi kendime soru sormaktan vazgeçip açık olan kapıdan içeri girdim. Sağ tarafta bulunan boydan boya aynaya bakınca korkudan yerimden sıçradım.

Ne hale gelmişim, üstüm başım berbat halde. Saçlarımın suyunu akıtıp sınıfa doğru yürüdüm. Açık olan kapıdan başımı uzattığımda görünürde kimse yoktu.

Muhtar nerede acaba?

Galiba mutfakta, sınıfa girip masama doğru yürüdüm, masanın üzerinde dumanı yeni tüten mis gibi poğaçalar vardı.

Tebessüm edip bir tane elime aldım. Muhtarın hamarat eşi döktürmüş gene. Poğaçayı ısırp gözlerimi yumdum. Muhtara teşekkür etmek için elimdeki poğaçayı yiye yiye mutfağın önüne geldim.

Kapının kolunu tutunca içimde adlandıramadığım tuhaf bir his oluştu. Kapının kulpunu yavaşça araladım:

“Hamza Bey?”

Kapıyı tamamen açtığımda camdan biri dışarı bakıyordu. Hamza Bey değildi. Genç uzun boylu biriydi.

Yavaşça arkasını dönüp kapüşonunun şapkasını yüzünden çekti.

Bu o! İblis.

Olduğum yerde kal gelmişti. Dilim düğüm olmuş konuşmıyordum. Sadece gözlerinin içine bakıyordum.

İçimin bir anda hüznün kaplamasını anlamıyordum. Gözlerim gözlerine baktıkça yaşıyordu. Olduğum yere çöküp bağıra bağıra ağlamak istiyordum. Kalbimin üzerine oturan taşı kaldıramıyordum. Bu da neydi böyle?

Ayaklarım kendiliğinden geri geri gidip kapıyı kapatmaya çalıştım. Ben kapatmak istedikçe sanki görünmeyen varlık elimi tutmuş beni durduruyordu.

“Hasta olmadan kurulan.”

Duyduğum ses gözlerimin kocaman büyümesine sebep oldu. Bu sesi daha önce duyduğuma emindim. Ona dikkatli bakıp çözmeye çalıştım. Mimiklerinden bir şey anlamasam da bana farklı bakıyordu.

Sanki kaybettiği eşyasını bulmuş gibi özlemle bakıyordu.

İki dakika içinde iblisle bakışarak aşk yaşadım. Kendime içimden kızıp saçma teorileri kafamdan attım. Kaçan dilimi olduğu yerden çıkarıp;

“Merhaba” dedim.

Ne diyeceğini deli gibi merak ettiğim için bakışlarım sürekli gözlerinin üstündeydi...

“Merhaba, hoş geldiniz okula. Mutfak dolabının alt çekmesinde havlu var, kurulanın. Hasta olacaksınız. “

Vay canına iblis konuştu. Dudaklarımın arasından nefesimi verip başımı salladım. Bana doğru gelmeye başlayınca adımlarımı geri geri atıp ondan uzak durmaya çalıştım. Sırtım duvara değince kapının ağzında durup beni süzdü.

Bir adımıyla dibime geldi. Sessiz sessiz birbirimize bakarken ortama kuvvetli gök gürültüsü düştü. Çılgılık atıp başımı ellerimin arasına aldım.

“Korkma! Sadece gök gürledi...”

Ellerimi başımdan çekip sersemleşmiş halde ona baktım. Yapısı sert görünse de nazik birine benziyordu. Önce saçlarımı kurulamamı söylemişti, şimdi korkmamam gerektiğini söylüyordu. Neden ona iblis diyorlar çok merak ediyordum.

Başımı yavaşça sallayıp: “Saçlarımı kurulayayım ”dedim.

Geri çekilip arkasını döndü. Dış kapıya doğru yürüyüp demir kapıdan çıktı. Arkasından bakmaktan vazgeçip mutfığa girdim, dediği yerden havluyu aldım. Islak saçlarımı kurularken onun bu okulda ne yaptığını çok merak ediyordum. Acaba o da mı öğretmendi? Öğretmen olsa beni buraya göndermez-diler ki?

Kendi kendime soru sormaktan sıkılıp ofladım. Gidip korkmadan ona kim olduğunu soracaktım. Kulaktan dolma haberlerle ne zamana kadar vakit geçecekti? İşim bitince mutfaktan çıkıp kapıya doğru yürüdüm. Demir kapıyı açıp başımı dışarı uzattım. Görünürde yoktu. Neredeydi bu? Adını da bilmiyo-

rum. Acaba İblis Bey diye bağırsam mı? Sonuçta herkes ona iblis diyor.

“Beni mi arıyordunuz?”

Sesini arkamda duyunca çığlık atıp başımı demir kapıya vurdum. Gözlerim şaşkınlıktan kocaman olmuştu. Demin dışarı çıkmıştı, hangi ara içeri girdi?

Onu daha fazla bekletmemek için: “Biraz konuşabilir miyiz?” diye sordum.

Sanki bu anı bekliyormuş gibi hemen: “tabi” dedi. Gözlerinin sanki bir şeyler söylemek istiyor da söyleyemiyormuş gibi bir hali vardı.

Eliyle sınıfa doğru yürümem için bana öncelik verdi.

“Teşekkür ederim” deyip sınıfa doğru yürüdüm. O da peşimden geldi. Sınıfın içine girince kapıyı aralık bırakıp camın önüne doğru yürüdü.

Nereden başlayacağımı bilmiyordum. Ya herkesin dediği gibi kötü biriye, ya bana burada bir şey yaparsa?

Yapsa çoktan yapmaz mıydı?

“İçinden konuşma. Sormak istediklerini sor.”

Adam içimi de okuyor, kesin bunda bir tuhaflık var. Onu kızdırmamak için;

“Adınız nedir?”

Diye sordum kısık bir sesle. Ben bile zor duyduysam o kesin duymamıştır.

“Unuttun mu?”

“Ne?”

Başımı iki yana sallayıp içimden konuşmaya son verdim. Eğer dikkatimi bu adama vermezsem, ne demek istediklerini anlayamayacaktım.

“İsminizi daha önce duymadım.”

Dudağı kenara kayar gibi olunca kaşlarını çatıp yüzünü sert bir hale getirdi.

“Unutmak mı kolay Yoksa hatırlamak mı?”

Bu saçma soruya cevabım suratına boş boş bakmak oldu.

“Nora?”

“Efendim?”

“Gerçek adın Nora mı?”

Şu an onun karşısında, sorduğu sorulara neden cevap vermiyorum anlamıyorum. Hayır, benim ona soru sormam gerekirken onun tarafından sorguya çekiliyordum.

“Evet, adım Nora,”

Diye yüksek sesle konuştum. O soru sormadan hızla soru sordum.

“Adını bilmiyorum, kim olduğun hakkında hiç bilgim yok. Sadece bildiğim insanların senin ve annen hakkında tuhaf şeyler söylediği.”

Kollarını göğsünde bağlayıp tek kaşını kaldırdı.

“Sen bu söylenenlerin gerçek olduğuna inanıyor musun?”

Soruya soruyla karşılık vermesi beni kızdıırıyordu. Zaten ses tonu ve bakışları beni ürpertirken bir de soru sorması iyice geriyordu beni.

“Ben hiçbir şey bilmiyorum, bildiğim öğrencilerime ders öğretmek.”

Öğrencilerim deyince saate baktım. Sekiz buçuğa beş dakika vardı. İyi de gelen giden yoktu. Yağmur yağdığı için geç mi gelecekler acaba?

“Benim de amacım bu. Köydeki öğrencilerin okuyup bilgi sahibi olması. Ama bazı aileler çocuklarının okumaması gerektiğini düşünüyor, özellikle kız çocuklarının.”

Şimdi anlıyordum.

“Sen! Onlar çocuklarını okula göndersin diye onları korkutuyorsun değil mi? O yüzden senden deli gibi korkuyorlar.”

“Akıllısın.”

Düşündüklerimin doğru olduğunu biliyordum. Anlayamadığım onları nasıl korkuttuğuydu.

“Peki, nasıl korkutuyorsun? İnsanlar evlerini bırakıp gitmiş. Ne yapmış olabilirsin ki seni iblis olarak biliyorlar.”

“Akıllı birisin gerisini sen çöz. Çocuklar geldiler kapıda karşıla istersen.”

Camdan dışarı baktığımda çocukların koşarak bahçeye girdiğini gördüm. Yüzümde neşeyle sınıftan çıkıp kapıya koştum.

“Hoş geldiniz.”

“Günaydın öğretmenim.”

Candı bunlar, hepsine tek tek sarılmak istiyordum. Dışarıda yağmur yağdığı için koridorda sıraya dizdim onları. İstiklal Marşı ile andımızı okutmak için.

Muhtar başıyla selam verip okuldan çıkıp gitti. Çocukların ailelerinden kimse gelmemişti. Deli gibi korktukları iblisin olduğu yere çocuklarını tek göndermiştiler. Tuhaf insanlar. Okulun kapısını kapatıp çocukların karşısına geçtim.

“Andımızı bilen var mı çocuklar?”

Hepsi birden:

“Hayır”

Diye bağırdılar. Hepsine tek tek öğretecektim. Sınıfa girip dolaba yaklaştım. Tuhaf adam yoktu. Kim bilir bu sefer nereye kayboldu? Dolaptan Bayrakla, Atatürk’ün resmini alıp koridora çıktım. Önde duran kız ve erkek çocuğunu yanıma çağırdım. Birinin eline bayrağı birinin eline de Atatürk’ün fotoğrafını verdim.

“Benim okuduğum andımızı tekrar edin tamam mı?”

“Tamam”

Diye şen şakrak bağırdılar. Onların tatlı hallerine gülüp andımızı okumaya başladım.

“Türküm, doğruyum, çalışkanım. İlkem, küçüklerimi korumak, büyüklerimi saymak, yurdumu, milletimi, özümünden çok sevmektir. Ülküm, yükselmek, ileri gitmektir. Ey büyük Atatürk! Açtığın yolda, gösterdiğin hedefe durmadan yürüyeceğime ant içerim. Varlığım Türk varlığına armağan olsun. Ne mutlu Türküm diyene!”

Hep birlikte okuduğumuz andımızdan sonra İstiklal Marşı’nı okuyup sınıfa girdik. Kız erkek yan yana sıralara oturtup tahtanın önüne geçtim.

“Nasılsınız çocuklar?”

Hep bir ağızdan:

“İyiyiz Öğretmenim” dediler.

Çocukların gözlerinde gördüğüm heyecan içimi kıpır kıpır ediyordu. Meraklı bakışlarıyla gözlerini süslerin üzerinde gez-

diriyorlardı. Onları yakından tanımak için isimlerini sordum. Sırayla ayağı kalkıp kendilerini tanıttılar. İçlerinden biri sürekli dışarı bakıyordu. Yanına doğru yürüyüp: “Merhaba” dedim.

“Merhaba öğretmenim.”

“Neden dışarı bakıyorsun tatlım?”

“Korkuyorum öğretmenim.”

Küçük kız ağlamaya başlayınca elini tutup: “Korkma” dedim. “Ben senin yanıdayım tatlım, korkulacak bir şey yok ki.”

“Var öğretmenim. Annem dedi ki sınıftan sakın çıkma, iblis seni evine götürüp yer,” dedi.

Adeta şok olmuşum. Bunlar nasıl insandı? Küçücük çocuğu nasıl korkuturdular? Kızın gözyaşlarını silip geri çekildim...

“Çocuklar bana bakın lütfen.”

Hepsi sessiz olup beni dinlemeye başladılar.

“Bakın iblis diye bir şey yoktur. Aileniz size şaka yapmış korkmayın tamam mı?”

“Hayır, öğretmenin var ben gördüm. O hep siyah giyiniyor.”

“Yani? Siyah giyindiği için iblis mi şimdi o?”

“Hayır!”

Başımı arkada oturan kumral çocuğa çevirdim.

“Aferin sana, bakın arkadaşınız inanmıyor, değil mi?”

“Öğretmenim o iblis değil, o bir kurt adam.”

Çocukların hayal dünyası beni şoka sokuyordu. Gülüp başımı iki yana salladım.

“Kurt adam yoktur oğlum.”

“Var öğretmenim ben gördüm. Geçen sene ormanda kaybolduğumda tilki beni yiyecekken o abi bir anda kurt oldu. Beni tilkiden korudu. Sonra beni sırtına alıp köye kadar getirdi.”

“Vay canına, demek öyle oldu.”

Benim çocukları o adamla yüzleştirmem gerekiyordu. Adamı başka sıfatlarda hayal etmek istemiyordum.

“Ben geliyorum, sınıftan dışarı çıkmayın tamam mı?”

“Tamam öğretmenim.”

Onlara gülüp koridora çıktım. Etrafta gözükmüyordu. Mutfakta olduğunu düşünüp oraya doğru yürüdüm. Kapıyı aralayıp içeri baktığımda yoktu. Acaba gitti mi? Dış kapıya baktığımda merdivenlere oturmuş yağmuru izliyordu.

Ona doğru yürüyüp, “Pardon” dedim. Omzunun üstünden bana baktı. Konuşmuyor adeta gözleriyle beni yiyordu.

“Şey, çocuklar sizden korkuyorlar sınıfa gelip onlara iblis olmadığınızı söyler misiniz?”

Bakışlarını gözlerimden çekmeden ayağı kalktı. Bana doğru gelip önümde durdu.

“Ben onlara iblis olmadığımı söyleyince inanacaklar mı? Onlar aileleri ne derse ona inanırlar.”

“Olsun biz bir adım atalım, sonuçta onlar daha çocuk.”

“Pekâlâ, biz bir adım atalım.”

Yanımdan geçip sınıfa doğru yürüdü. Ben de peşinden hızla yürüyüp sınıfa ondan önce girdim. Çocukların onu görünce korkup bağırmalarını istemiyordum.

“Çocuklar bakın size kimi getirdim.”

İblis denilen genç adam sınıfa girip çocuklara baktı. Çocuklar onu görünce gözlerini kocaman açıp birbirlerine yanaştılar.

“Korkmayın çocuklar, bakın abiniz hiç de kötü biri değil. Değil mi ağabeyleri?”

Bana dönüp; “Hı hı” dedi.

“Pardon, isminizi öğrenebilir miyim?”

“Savaş.”

Demek Savaş. Çocuklara dönüp;

“Savaş abiniz size kendinden bahsedecek” dedim.

Savaş ona merakla bakan çocuklara tebessüm ederek;

“Nedir sizi bu kadar korkutan?” diye sordu.

Çocuklardan biri:

“Sen kötüsün, insan yiyorsun” dedi.

Savaş çocuğa doğru yürüyüp başını iki yana salladı.

“Ben insan eti sevmem, daha çok hayvan eti yerim.”

Çocuk ağlamaya başlayınca ona doğru gidip sarıldım.

“Korkma oğlum, abi iyi birisi.”

Savaş’ın kurt olduğuna inanan çocuk ayağa kalkıp:

“Abi sen kurtsun değil mi?” dedi. “Bunlar bana inanmıyor.”

Savaş çocuğa göz kırıp ellerini iki yana açtı.

“Ben Savaş Sancar, okuduğunuz okulun sahibiyim. Ne iblis ne de kurdum. Ne de başka bir şeyim. Benden korkmayın çocuklar, ben iyi olana dokunmam! Biliyorsunuz değil mi? Ben sizlerin iyi bir eğitim almanızı ve güzel insanlar olmanızı istiyorum.

Demek okulun sahibiydi. Şimdi anlamıştım, kesinlikle çocuklar okumasın diye yalan söylemişlerdi. Savaş'ta onları korkutup okula gelmelerini sağlıyordu. Her ne kadar yaptığı kötü bir şey olsa da insanları yerinden etse de çocukların gelecekleri için onlara bu olanları söylemeyecektim. Savaş başıyla selam verip sınıftan çıktı.

Beynimdeki sorulara cevap bulduğum için huzurlu bir şekilde ders anlatmaya başladım. Öğlene kadar çocuklarla iyi vakit geçirmiştik. Hiçbiri sorun çıkarmamıştı. Öğlen evlerine gidince ben de çantamı toplayıp okuldan çıktım.

Eve geldiğimde duşa girip sıcak suda bedenimin rahatlamasına izin verdim. Duştan çıktıktan sonra üzerimi giyinip yatağa uzandım. Yorulmuştum bir iki saat uyusam kendime gelirdim.

Gözlerimi kapattığımda, kendimi ormanın içinde kurdun karşısında buldum. Yağmur durmuş, gökyüzü aydınlanmıştı. Bir haftadır gözlerimi ne zaman kapatsam, karşımda beyaz tüyleri, mavi gözleriyle bana bakan kurdu görüyordum. Alışmıştım, ilk başlarda korksam da onun bana zarar vermediğini gördükçe korkum geçmişti. Yüzü insan olmaya başlarken çılgınlık atıp gözlerimi kapatmıştım. O zamandan beri yüzü insan şekli olmuyordu.

Sırtımı ağaca yaslayıp onun bakışlarını izliyordum. Bugün çok uysaldı. Konuşmuyor öylece beni izliyordu. Başını kaldırıp bacaklarımın üstüne koydu.

Gözlerini gözlerimden çekmeden: "Özledim" diye fısıldadı. "Beni bul lütfen..."

Beni bul! Onu bulmamı istiyordu. Ama nerede? Beni özlediğini söylüyordu. Neyin içinde olduğumu bilmiyordum, her

gece rüyalarırna giren kurt, beni artık korkutmuyordu... On-
daki gizemi çözmeme istiyordu. Sessiz bir şekilde mırıldandığı
şarkıyı dinlemeye başladım.

Biliyorum ki gülüşünün altında bir şeyler vardı
Gözlerindeki bakıştan bu kanıya varıyorum
Bir aşkı kurmuşsun, ama o aşk ayrı düşer
Cennetteki küçük yerin çok karanlık oluyor
O seni çağırırken kalbini dinle
Kalbini dinle, yapabileceğinden başka bir şey yok
Nereye gittiğimizi bilmiyorum ve nedenini bilmiyorum
Ama ona hoşça kal demeden kalbini dinle
Bazen merak edersin bu savaş zaman kaybı mı diye
Kıymetli anların hepsi gelgitte kayboldular
Onlar hızla geçtiler ve hiçbir şey görüldüğü gibi değil
Rüyalarında bağlılığın duyguları
Ve duyulmak isteyen sesler var
Değınilecek çok şey var, ama kelimeleri bulamıyorsun
Mucizenin güzel kokusu, güzellik vardı
Aşkı fırtınadan daha vahşiyken...
“Beni bul Nora...”

Dördüncü Bölüm

Gözlerimi açtığımda havanın karardığını gördüm. Rüyanın etkisi hala üzerimdeydi. Her uykuya geçişimde, karşımda belirmesinden nedense mutluluk duyuyordum. Rüyalarımda onunla karşılaşmamın, sürekli rüyalarımda olmasının bir işareti var mıydı acaba? Neydi bu? Kapanan gözlerimin ardındaki bu kesişme kelimelere dökülüp anlatır umarım bana bu işareti... Çünkü anlatmak istediği bir şeyleri vardı sanki... Allah'ım ne diyorum ben! Şaşırdım! Kurt o kurt, Nora kendine gelmelisin! Hop kalktım yataktan, Lambayı yakıp mutfığa girdim. Evde yiyecek kalmamıştı, yarın okul çıkışı alışverişe gitsem iyi olacaktı. Dünden kalan makarnayı ısıtıp tabağa döktüm. Her akşam oturduğum koltuğun üzerine oturup camdan dışarıyı izledim.

Koskoca mahallede bir tek benim evimle sokak lambasının ışığı yanıyordu. Aslında bu durumdan ne kadar korksam da korkularımın üzerine gitmeyi seviyordum. Pes edip kaçmaktansa kalıp çabalamayı tercih ediyordum. Mesela şu an elektrik direğinin arkasından biri beni izliyor, korkup kaçmak varken tabağı koltuğun üzerine bırakıp ayağı kalktım. O beni korkutacağına ben onu korkutacaktım.

Dış kapıyı açıp kapının önüne çıktım. Hey diye bağırdım. Sesimi duyunca arkasını dönüp ters yöne doğru yürüdü.

“Senden korkmuyorum, her kimsen aklına koy buradan gitmeyeceğim. Burada kalacağım, geleceğin doktorlarını, öğretmenlerini en önemlisi vicdanlı merhametli ve sevgi dolu insanlarını yetiştireceğim. Duyuyorsun beni değil mi?”

Sesim boş sokakta yankı yapıp bana geri geliyordu. İnsanları anlamıyordum, neden çocuklarının okumasını istemiyorlardı ki? Neden kendileri gibi geri düşünmelerini istiyorlar aklım almıyordu.

İçeriye girip kapıyı kapattım. Arkamdan birinin geçtiğini hissedip hızla arkama döndüm. Kimse yoktu. Kendi kendime vesvese vermemek için televizyonun karşısına oturup komedi dizilerine baktım.

Evde teksin Nora, kimse yok korkma! Onların niyeti seni korkutup köyden kaçırmak.

★ ★ ★

Sabah her zamanki saatimde uyanıp okula geldim. Bu sefer okulun kapısını ben açtım, Savaş yoktu. Sınıfa girip çocuklar için hazırladığım aktiviteleri masanın üzerine koydum.

Bahçeden kahkaha sesleri gelince tebessüm edip cama doğru yürüdüm. Her biri koşarak geliyordular. Küçük bedenlerinde onlara göre kocaman çantayla. Sınıfın kapısından tek tek girmeye başladılar.

“Günaydın öğretmenim.”

“Günaydın çocuklar, haydi geçin yerlerinize.”

Hepsi uslu bir şekilde yerlerine geçip oturdular. Her biri aklı başında, saygı dolu; Acaba bugün ne öğreneceğiz diye gözümün içine merakla, büyük bir öğrenme isteği ile bakan pırıl pırıl çocuklardı... Onlar da bu azim, bu istek varken, yirmi sene sonra hepsinin geleceği noktayı tek tek hayal etmek, hem onlara hem bana iyi gelecek, yıl içinde yapılabilecek güzel bir aktivite olabilirdi...

Masama oturup yoklama almaya başladım. Her biri gelmişti bir eksiğimiz bile yoktu. Bu muhteşem bir durumdu. Demek ki Savaş'ı görünce korkuları geçti.

Yoklama defterimi kenara koyup: “Nasıl geçti gününüz?” diye sordum.

Hep bir ağızdan:

“İyi geçti öğretmenim.”

“Çok güzel, şimdi sizlerin önünüze fotokopi kâğıdı koyacağım onun üzerinde yazan harf e çocuklar, neymiş siz de söyleyin.”

“Eeee” diye hep bir ağızdan bağırıyorlar.

“Aferin çocuklar, kalemlerinizi elinize alıp üzerlerinden geçeceksiniz tamam mı?” Başlarını sallayıp dediğimi yapmaya başladılar.

Onlar fotokopi kâğıdında e harflerinin üzerinden geçerken ben camların hepsini açtım. Bugün hava çok sıcaktı. Aslında çocuklarla arka bahçede ders yapabiliirdik. Çocuklara dönüp “kalemleri bırakın” dedim.

“Bugün dersi dışarıda yapacağız, nasıl fikir sizce?”

Hepsi oleeyy!!! Diye bağırmaya başladı. Bu kadar sevineklerini bilsem ilk geldikleri zaman söylerdim.

Ellerimi birbirine vurup: “Sıraya girin” dedim.

Hepsi ikişer sıra halinde dizildiler.

“Ellerinizi birbirinizin omzuna koyup beni takip edin.”

Minik adımlarla okuldan çıkıp arka bahçeye doğru yürüdük. Gözüm ürpertici eve takılınca bakışlarımı hemen çektim.

“Çocuklar çimenlerin üzerine yuvarlak şekilde oturun.”

Yan yana oturup halka oluşturdular. Ben de ortaya geçip yere oturdum.

“Alın bakalım kâğıtlarınızı yazmaya devam.”

“Öğretmenim çimenlere uzanıp yazabilir miyiz?”

“Nasıl rahat edecekseniz öyle yazın. Kâğıdınızın altına defterinizi koyun ama.”

Çocuklar yazı yazarken ben de onları kontrol ediyordum. Bakışlarım sürekli o eve kayıyordu. Görünürde kimse gözük-müyordu acaba evde yoklar mı? Annesi de gözük-müyor...

Sana ne Nora, neden birden bire merak saldın bu adama? Çözdün işte gizemi ne demeye bakıp duruyorsun adamın evine?

Başımı iki yana sallayıp ofladım. Rüyalarımnda kurt adam, gerçekte iblis kafam iyice karışmıştı. Farklı bir gezegende dolaşıyormuşum gibi hissediyordum. Boşluğun içinde kaybolmadan çocuklara baktım.

“Bitti mi yazınız çocuklar?”

“Evet öğretmenim.”

“Güzel, verin bana kâğıtları bakalım oyun oynayacağız...”

Çocukların elinden kâğıtları toplayıp çantamın altına koydum.

“Körebe oynayacağız, olur mu?”

Hepsi birden olur öğretmenim diye bağırdılar.

Boynumdaki fuları çıkarıp: “Kim ebe olmak ister” diye sordum.

Çocuklardan biri elini kaldırıp “Ben” diye bağırdı.

“Gel bakalım, senin adın Tayfun değil mi?”

“Evet öğretmenim.”

“Şimdi gözlerini bağlayacağız, sen de arkadaşlarını bulmaya çalışacaksın, tamam mı?”

“Tamam öğretmenim.”

Tayfun’un gözlerini bağlayıp yanından çekildim.

“Haydi Tayfun bul bizi.”

Çocuklar gülererek sağa sola koşuyorlardı. Tayfun onları yakaladıkça çocuksu heyecanıyla cıglık atıp ellerini birbirine vuruyordu.

“Öğretmenim şimdi siz ebe olun.”

Gülüp “tamam” dedim.

Fulanı Tayfun'dan alıp gözlerime bağladım.

“Sakin uzaklaşmayın tamam mı?”

“Tamam öğretmenim.”

Kollarımı açıp onları bulmaya çalıştım.

“Ses çıkarın...”

Kıkırtılarının sesleri gelince arkama dönüp iki kişiyi yakalamıştım.

“Yakaladıklarım kenara otursun, sakın uzaklaşmayın.”

“Öğretmenim bizi yakalasanıza.”

Tebessüm ederek başımı iki yana salladım. Kollarım açık onlara doğru koştum. Burnuma sanki daha önce duyumsadığım bir koku geldi. Gülen dudaklarım düz çizgi haline geldi. Bir anda değişen ruh halimi anlamıyordum neden içimi hüznü kaplıyordu, hiçbir fikrim yoktu.

Burnum kokunun sahibi olan sert bir kişiye değdi. Gözlerimi hızla açıp geri çekildim. Karşımda buz gibi bakışlarıyla beni süzen bir Savaş vardı. Hangi ara gelmişti bu? Demin yoktu. Etrafıma bakıp çocukların hepsini kontrol ettim. Hepsi yanımda olunca rahatlamıştım.

“Oyun mu oynuyorsunuz?”

Savaş'a dönüp: “Evet” diye cevap verdim.

“Ben de oynayabilir miyim sizinle?”

Gözlerim şaşkınlıktan fal taşı gibi parladı. Bizimle oynamak istediğini söylüyordu. Dışarıdan bakılınca sert, acımasız birini benziyor; ama içi iyi biriydi. Bu adam ne kadar sert görünse de iyi biriydi. Tebessüm ederek “tabii” dedim.

Ona baktığımı görünce bakışlarını gözlerime çevirdi.

“Başlayalım.”

Elimden fuları alıp gözlerine bağladı. Çocuklar kahkaha atarak sağa sola koşuyorlardı. Parmağımı dudaklarıma getirip şişt yaptım.

“Sessiz olun bizi bulamasın.”

Çocuklar başlarını sallayıp sessizce yürümeye başladılar. Savaş hiç zorlanmadan çocukları buluyordu. Sanki yerlerini biliyor gibiydi.

“Senin gözlerin mi açık?”

“Yok, gel bak istersen.”

Yanına yürüyüp elimi gözünün önünde salladım.

“Mızıkçılık yapma bak!”

Dudakları iki yana kaydı. Gülüşü yüzünde büyüdü. Bembeyaz dişleri gözlerimin önüne serildi. Mükemmel kesinlikle hep gülmeli.

Dudakları eski halini alıp:

“Mızıkçı olan sensin” diye mırıldandı.

“Her zamanki gibi.”

“Ne? Ben mi?”

“Kaç seni yakalayacağım.”

Arkamı dönüp ondan uzağa kaçtım. Üç çocuğu da yakalayıp yerlerine bıraktı. Bir tek ben kalmıştım. Çocuklara sessiz olmaları için sürekli dudaklarımı kısırdatıp susun diyordum.

Savaş kolları iki yanda beni arıyordu. Parmak uçlarımla yürüyüp arkasına geçtim. Sırtına dokunacakken bir anda arkasına dönüp kollarının arasına aldı beni.

“Buldum seni, buldum...”

Bedeni taş kesilmişti... Kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu, nefes alışverişleri hızlı hızlıydı. Kendini geri çekip gözlerini açtı.

“Kaybettin Öğretmen Hanım, ben kazandım.”

Omzumu silkip: “Aman iyi yaptın” diye mırıldandım. Sesiz bir şekilde arkamdan bir şeyler mırıldandı. Dediklerini anlamadığım için omzumu silkip, çocukların yanına geldim.

“Haydi sınıfa doğru sırayla yürüyün.”

Omzumun üstünden ona baktım. Tellerin üstünden atlayıp evine doğru yürüdü. Kafa yapılarımız aynıydı, aslında onunla arkadaş olabilirdim. Hem kendimi yalnız hissediyordum, acaba benimle arkadaş olur mu?

Okul çıkışından sonra markete gitmek için evden çıktım. Evimle market arası neredeyse yarım saattti. Ne minibüs ne de farklı bir araç vardı. Keşke kendime ikinci el araba alabilsem, bu yolları yürümek beni yoruyordu.

Sıcaktan bunalmış halde kaldırıma oturup derin nefes aldım. Yanımda getirdiğim pet şişenin kapağını açıp kana kana su içtim. Sokağın başında araba sesi gelince hemen ayağı kalktım. Bu Savaş’ın arabasıydı, acaba beni markete bırakır mıydı?

Cip yanımda durunca içimden inşallah beni markete bırakır dedim. Arabanın camı açılınca içeri doğru baktım. Oh buz gibi lütfen beni içeri al.

“Gel.”

Elimi ağzıma kapatıp başımı eğdim. Ben içimden konuştuğumu zannederken, sesli söylemişim rezillik.

“Gelmiyor musun?”

“Geliyorum” diye mırıldanıp arabanın kapısını açıp koltuğa oturdum. Klimadan gelen soğuk hava yüzüme vurdukça, rahatlıyordum. Arabanın içinde uyumak istiyordum.

“Teşekkür ederim beni arabana aldığın için.”

Sadece başını salladı. Bakışlarını kemikli ellerine takıldı. Parmaklarında Osmanlı yüzükleri vardı. Farklı bir giyim tarzı vardı.

“Beğendiysen sana verebilirim.”

Onu incelemekten vazgeçip önüme döndüm.

“Teşekkür ederim yüzük takmayı sevmiyorum.”

“İstesen de vermezdim, benim için değerli onlar...”

Kaşlarımı çatıp bakışlarımı onun sert yüzüne çevirdim.

“Senden istemedim, zaten versen de almam çok çirkinler. Kim hediye ettiyse zevksiz biridir kesin.”

Tek kaşını havaya kaldırıp yandan bana baktı.

“İleride bu dediklerini sana hatırlatacağım.”

“Anlamadım.”

Arabayı durdurup: “Anlaman için daha ne yapmam gerekiyor” deyip arabadan indi. Bu da neydi? Hızla arabadan inip peşinden yürüdüm.

“Ne demek istiyorsun? Neden sürekli gizemli konuşuyorsun? Dediklerini gerçekten anlamıyorum.”

“İşini hallet dönelim, annem hasta.”

Sitem edecekken sustum. Neyi vardı acaba annesinin?

“Geçmiş olsun, yardım edilecek bir şey varsa edebilirim.”

Gözlerini yumup başını iki yana salladı. Yutkunup mavi gözlerini açtı.

“Lütfen biraz acele et.”

“Tamam.”

Hızlı hareket edip alacaklarımı almaya başladım. O kadar yolu elimde poşetlerle yürümek istemiyordum. Reyonların arasında iki kadın kaşlarını çatmış bana bakıyordular. Onlara tebessüm edip: “Merhaba” dedim. Arkalarını dönüp marketten çıktılar.

Derin nefes alıp arkalarından baktım. Bu bakışların altından kötü bir şey çıkmaz inşallah, kimseyle uğraşmak istemiyorum...

Alışverişi yaptıktan sonra Savaş beni eve bırakıp gitti. Aldıklarımı dolaba yerleştirip yemek yapmaya başladım. Hava karar-maya yakın yemeğim pişmişti. Tabaklara koyup salona geçtim. Koltuğa oturduğumda kapım kırılacak gibi çalmaya başladı.

“Hayırdır inşallah. Kim o?”

“Aç kapıyı Öğretmen Hanım...”

Bu benimle konuşan yaşlı kadının sesiydi. Kapıyı açıp karşımdaki kalabalığa baktım.

“Buyurun?”

Öndeki çarşafli kadın omzumu itip:

“Sen kim oluyorsun da çocuklarımıza o iblis ile oyun oynatıyorsun” diye bağırdı. Sesindeki aşağılama midemi bulandırmıştı.

“Bakın çocuklarınızı korkutmuşsunuz, sürekli iblis gelecek korkusuyla ders dinlemiyorlardı.”

“Kes sesini! Sana mı düştü çocuklarımızı teselli etmek. Sen dersini öğretip git.”

Sinir bütün vücudumu ele geçirmişti. Ellerimi yumruk yapıp ya sabır dedim.

“Sizler nasıl insansınız? Küçücük çocukları olmayan bir şey yüzünden korkutmuşsunuz. Anne oğula iftira atıyorsunuz. Bu yaptığınız suç.”

Kadın omzumdan tutup beni içeri itti. Sırtım duvara çarpınca kemiklerim etime battı adeta... Kadın üzerime doğru gelecekken kapıyı yüzüne kapattım.

“Çık dışarı sen de onlardan olmuşsun... Defol git köyümüzden istemiyoruz seni...”

Bunlar ne diyordu böyle kafayı yemişler. Bir anda evi taşlamaya başladılar çığlık atıp yere çöktüm.

Yağmur gibi yağıyordu sanki taşlar evimin penceresinden... Kırılmayan cam kalmamıştı. Sağ çıkabilir miydim? Annem, babam nasıl dayanacaktı bu acıya... Geç gelen Nora onları, erkenden terk mi edecekti? Sorulara sorular ile cevap veriyordum. Korkuyordum. Tarifi var mıydı bu korkunun! Ya da bu titreme betimlenebilir miydi şimdi. Kafamdan gelen kan ile şoka girmek üzereydim. Ta ki o sese kadar... Yağan yağmur değil taştı evet; gürleyen de gök değil kurt sesiydi! Nasıl bir sestir bu? Ulumanın sesi ile dağılıyorlar mıydı? Ben nefes alabilecek miydim tekrardan... Daha anne karnında duymaya başladığım o muhteşem iki insanın sesini tekrar duyup; onlara sarılabilecek miydim? Acıyan canım, kanayan yaram; kapanmak üzereydi gözlerim... Oysa benim niyetim kötü değil iyiydi...

Yeniden "Merhaba" dersem sana Mardin ilk gün ki gibi selam verebilecek miydim? Kırılan ve parçalanan her yerd; hatta benim evim yoktu artık! Peki, kırdıkların yok ettiklerin, parçaladığın; umudumdan, kalbimden, misyonumdan önemli miydi? Hayır değildi... Hoşça kal Mardin! Belki de dünya, sen de Hoşça kal...

Gözlerinden alevler çıkıyordu... Bastığı yeri titretiyordu... Yer sallanıyordu adeta... Başını göğe kaldırıp gök gürler gibi uludu... İnsanlar çığlık atarak sağa sola kaçışıyordular. Adeta birbirlerini eziyordular. Gördükleri kurt sayesinde...

Beşinci Bölüm

Yoğun bir baş ağrısıyla gözlerimi açmaya çalıştım. Ben açmaya çalıştıkça göz kapaklarımda ki görünmeyen bir baskı engel oluyordu, onlara... Nerede olduğum hakkında bir fikrim yoktu...

Burnuma daha önce duyumsadığım toprak kokusu geliyordu. Nefes aldıkça koku ciğerlerime işliyordu. Elimi başıma doğru uzattığım da elimin üzerinde sert bir el hissettim. Korkuyla yattığım yerde, geri geri gitmeye başladım.

“Şşş, korkma.”

Yine o ses! Bana yakın, beni huzurlu hissettiren tatlı uğultu... Rüyada mıyım yoksa? O sesi duyuyorsam rüyadayım. Çünkü o sadece rüyalarımnda geliyor yanıma.

Beyaz kurdumu görmek için gözlerimi zorla açtım. Bulunduğum yer kap karanlıktı, bakışlarımı etrafa çevrildiğimde, yanımda birinin oturduğunu gördüm. Karanlıktan sadece silüeti gözüktüyordu.

Korku ve panikle geri geri gitmeye çalıştım. Gitmek istedikçe elimi tutan kemikli el gitmeme izin vermiyordu.

Kekeleyerek; "sen de kimsin?" Diye sordum. Normal de kimseden korkmazdım ama bu akşam yaşadığım olaylardan sonra içimi korku kaplamıştı.

"Nora benim Savaş, korkma..."

Savaş mı? Nasıl yani ben şu an Savaş'ın yanında mıyım? Elimi tutan kişi Savaş mı?

İyi de bu ses rüyalarımda ki kurda ait, daha önce neden anlamamışım ben? Başıma yediğim taştan sonra saçmalıyorum kesinlikle! Kurtta Savaş de, tam olsun Nora!

Komodinin üstünde ki gece lambasının ışığı yanınca, elimle gözlerimi kapattım.

"Birazdan alışırsın ışığa. Başın ağrıyor mu?"

Elimi yavaş yavaş çekip kuruyan dudaklarımı yaladım.

"Neredeyim ben?"

Sesim fısıltı halinde çıkmıştı. Onun endişeli bakışlarını görünce gerildim.

"Benim evimdesin, güvendesin."

Gözlerim yerinden çıkacak gibi açıldı. Şaşkın bakışlarımı ondan çekip etrafa baktım. Duvarda, duvarı kaplayan büyük bir beyaz dolap vardı. Diğer duvara da komple kitaplık yapılmış, bu kitaplığa binlerce kitap dizilmişti. Odanın rengi lacivert griydi. Burası onun odası mıydı?

Bakışlarımı tekrar ona çevirince başıma baktığını gördüm. Elim refleks olarak direkt yarama gitti. Yaşadığım o korku dolu anları düşündüm. İnsanlar kesinlikle çıldırmıştı. Resmen beni öldürmek istediler. Eminim bir daha çocuklarını da okula göndermezdi.

“Düşünme...”

Düşüncelerimi Savaş’ın sert, aynı anda huzur veren sesi böldü. Üzgün halde ona baktım.

“Bu insanları anlamıyorum, nasıl böyle bir şey yaparlar? Beni öldürecektiler.”

“Öldüremezler!”

Bir anda bağırınca sırtımı yatağın başlığına yasladım. Korktuğumu anlayınca derin bir nefes alıp alnımı sıvazladı.

“Sen uyu, yarın öğrencilerin seni bekler okulda.”

Tek kaşımı kaldırıp hissiz bir şekilde güldüm.

“Sen o ailelerin çocukları okula göndereceğine emin misin?”

Yataktan kalkıp dolaba doğru yürüdü. Sürgülü kapağı açıp içinden siyah tişört aldı. Ağır ağır hareket ediyordu bana cevap vermedikçe sinirleniyordum.

“Cevap versene.”

Bana doğru dönüp üzerindeki gri tişörtü çıkardı. Ne yapıyordu bu? İstemeden onu incelemeye başladım. Vücudu yapılıydı göğüs kısmında pençe izi vardı hayvan saldırısına mı uğradı acaba?

Bakışlarını bana çevirince gözlerimi hemen kaçırdım.

“Korkma burada güvendesin. Hiçbir şey düşünmeden uyu, hava aydınlanınca konuşuruz.”

Odadan çıkacağı zaman, “dur” diye bağırdım. Omzunun üstünden bana baktı.

“Annen nerede?”

“Uyuyor.”

Başka bir şey demeden kapıyı açıp dışarı çıktı.

O dışarı çıkınca üzerimdeki pikeyi açıp ses yapmadan ayağa kalktım. Gece lambasından gelen loş ışıkla odanın içine baktım. Savaş'ın çıktığı kapının yanında bir tane daha kapı vardı. Orada ne var acaba?

Parmak uçlarımla yürüyüp kapının yanına geldim. Yaptığının çok yanlış olduğunu biliyorum, ailem her zaman başkalarının eşyalarını karıştırmamam gerektiğini söylerdiler. Her zaman onları dinlememe rağmen bugün içimdeki merakla yenik düşüp onları dinlemeyecektim.

Kapının kulpunu tutup ses çıkarmadan açtım. Normalde böyle gizemli ortamlarda kapının kilitli olması gerekmiyor muydu? En azından filmlerde öyle oluyordu.

Tekrar salakça düşüncelere kapıldım, başımı iki yana salladım. Odanın içi karanlık olduğu için hiçbir şey gözükmüyordu. Duvarda ışığı ararken arkamdan biri sarıldı. Çığlık atacakken eliyle ağzını kapattı.

Allah'ım bu sefer kesin ölüyorum, kesin ruhlar bana saldırdı. O kadar insan yalan mı söyleyecekti aptal Nora her şeyi hak ettin sen.

Işık yanınca gözlerimi sımsıkı kapattım.

“Nora...”

Korku filminde ölen ilk karakter gibiyim, her şeyi merak edip önden giden en önce ölürdü. Benimde sonum öyle olacaktı.

“Çok meraklısın, yatıp uyumanı söylemiştim sana. Ne arıyorsun odada?”

Gözlerimi yavaşça açıp siyah duvara baktım. Duvarın renginin neden siyah olduğuna kafa yormadan Savaş'a yakalanmanın verdiği utançla kıpkırmızı olmuşum.

Az önce korkudan ölecekken şimdi utançtan öleceğim. Omuzlarından tutup beni kalacağım odanın içine getirdi. Elleri omzunda yatağa doğru yürüdük. Beyaz örtüyü açıp: "Yat" dedi emir veren sesiyle.

Ona bakmadan hızla yatağın içine girdim, pikeyi başıma kadar çekip gözlerimi sıkı sıkı yumdum.

"Oyunbozan seni."

Kim ben mi oyunbozanım? Sürekli bana laf dokundurması canımı sıkıyordu. Tamam, azıcık meraklıyız ne olmuş odaya girip baktıysam? Hem o dışarı çıkmıştı, nasıl girdi o odaya? Acaba iblis mi gerçekten de."

Kapının kapanma sesi gelince örtüyü yüzümden çekip kapının oraya baktım. Gitmişti, düşünmemeye çalışıp gözlerimi kapadım.

Gözlerimi mis gibi krep kokusuyla açtım. İmm, en sevdiğim, bir an annem geldi aklıma sırf seviyorum diye her sabah yapardı benim için.

Onlara olan özlemimle içim burkuldu. Yataktan kalkıp dağılan saçlarımı düzelttim.

Acaba Savaş uyandı mı?

Kapıyı açınca geniş bir koridor çıktı karşıma. Karşılıklı odalar vardı. Kaldığım odanın yanında da kapı vardı. Büyük bir ihtimal Savaş bu kapıdan girdi içeri.

Acaba içeride ne vardı?

Tekrar başıma iş almadan koridorda yürümeye başladım. Alt kata inen merdivenleri tek tek inip boş salona baktım. Kimse yoktu. Evin içi dışından daha güzeldi, dış cephesi ne kadar huzursuz etse de içi ferahtı.

“Rahat uyudun mu?”

Korkuyla yerimden sıçrayıp arkama döndüm. Savaş’ın annesi güler yüzüyle bana bakıyordu. Onu en son gördüğüm günden bu yana bayağı çökmüştü. Zayıf olan bedeni daha fazla zayıflamıştı.

Yüzüme şefkat ve merakla bakıyordu. Tebessüm edip elini tuttum.

“Nasılsınız efendim?”

“İyiyim kızım, sen nasılsın?”

“Savaş söyledi dün gece kötü olaylar olmuş. O insanlar adına senden çok özür dilerim. Oğlumla beni lanetli sandıkları için seni sözde bizden uzak dur diye uyarıyorlar.”

Elimi yanağına koyup güldüm. Nasıl da üzgün. Bu kadın nasıl büyücü olabilir ki?

“Ben onlara hiçbir zaman inanmadım inanmam da. Sizde Savaş da çok iyisiniz. Bana evinizi açtığınız için çok teşekkür ederim.”

“Kızım...”

Tüm içtenliğiyle sımsıkı sarıldı bana, kızım derken tüyle-
rim diken diken oldu. Yabancı birini candan kızım diye seve-
bilen bir kadın benim gözümde dünyanın en iyi kalpli büyü-
cüsüydü. Ona iftira atan insanlar, kendi kazdıkları kuyuya bir
gün düşecekler eminim.

Kendini geri çekip yanağını öptü.

“Sana krep yaptım soğumadan ye.”

“Teşekkür ederim, zahmet ettiniz.”

“Ne zahmeti yavrum, ben bu anı-”

Bakışları arkaya kayınca sustu.

“Gel oğlum.”

Başımı arkamda duran Savaş’a çevirdim. Gergin bir halde annesine bakıyordu.

“Savaş haydi gelin oğlum kahvaltınızı yapın.”

“Sen tabağa koy okulda yeriz anne, çocuklar birazdan gelir. Nora’yı evine götürmem gerekiyor, üzerini değişmesi lazım.”

Yüzündeki endişeyi umursamadan, “Bugün ders yapabileceğimi sanmıyorum” dedim.

Bakışlarını bana çevirip adım adım yürüdü.

“Pes mi edeceksin Nora? Bitti mi her şey? Hayaller yok mu oldu? İlk olayda kaçıp gidecek misin?”

Gür sesi kulaklarımdan girince beynimin içinde yankı yaptı. Tabi ki pes etmeyecektim. Sonuna kadar çocuklar için savaşıacaktım.

“Pes etmiyorum” diye bağırdım.

“Güzel şimdi çıkalım.”

Ona cevap vermeden annesine sarılıp: “Hoşça kalın” dedim. Tekrar beni öpüp “Kendine dikkat et kızım” dedi.

“Siz de efendim.”

Koşarak arabasının yanına vardım. O da hızla peşimden geldi. Arabasının kapısını açınca ikimiz de içeri girdik.

Arabayı çalıştırıp benim eve doğru sürmeye başladı. Kim bilir ne haldedir? İnsanlar canice içinde insan olduğunu bildikleri halde taşladılar.

“Korkma sakın ben insanlarla konuştum, seni rahatsız etmeyecekler. Bu arada sağlık ocağındaki doktorla konuştum. Hemşire gelecekmiş köye kalacak yeri yokmuş. Eğer istersen seninle kalsın sana arkadaş olur.”

Ağzından bal damlıyordu resmen. Sevinçle ellerimi birbirine vurdum. “İsterim tabi ki buradaki ikinci arkadaşım olacak çok mutluyum.”

“İkinci? Diğeri kim arkadaşının?”

“Sen tabii ki.”

Dudağı kenara kayar gibi oldu. “Arkadaş” diye kendi kendine mırıldandı.

“Değil miyiz?” diye mırıldandım kedi gibi çıkan sesimle.

Bana doğru dönüp göz kırptı. Bir an mideme kramplar girdi. Kalp atışım normalden daha hızlı atmaya başladı. Sanırım değişen yüz ifadem dikkatini çekmiş olacak ki yüzüme doğru eğildi.

“Ne oldu? Yakışıklı bir arkadaşın olduğu için dilin mi tutuldu?”

“Yoo” dedim kaba çıkan sesimle.

“Şakacı arkadaşım benim, çok komiksin.”

“Öyleyimdir.”

Gözleriyle dışarıyı işaret etti. Camdan dışarı bakınca evin önüne geldiğimizi gördüm.

“Benimle eve gelir misin? Korkuyorum. “

Bir şey demeden arabadan indi sanırım gelecekti. Kapıyı açıp indiğimde ürkek halde eve doğru yürüdüm. O da peşimden geldi.

Kırık camlar takılmıştı, etraf tertemiz olmuştu. Tabi ki bunu Savaş'tan başka kimse yapmamıştı. Ona doğru dönüp hissettiğim duygusal yoğunluktan ona sarıldım. Bedeninin gerilmesini umursamadan sımsıkı sarıldım.

“Çok teşekkür ederim, iyi ki varsın. Eğer seni burada tanımasaydım İstanbul'a dönmüştüm.”

Elini belime koyup yavaş yavaş okşadı.

“Ben senin olduğun her yerde olacağım.”

Başımı boynundan çekip gözlerine baktım.

“Arkadaşlar her zaman birbirlerine yardımcı olur değil mi?”

Başımı usul usul salladım.

“Her zaman.”

Her zaman sert olan yüzü yumuşar gibi oldu. Dudakları tebessüm edip; “hazırlan” dedi.

“Rahat giyin ama okuldan sonra seni gezmeye götüreceğim.”

Heyecanla: “Nereye?” diye sordum.

“Soru sormak yok. Gidince görürsün.”

Tekrar nereye gideceğimi sormadan odama girdim. Ne kadar sorsam da cevaplamayacağını biliyorum. Kot pantolonumla kısa kollu beyaz gömleğimi giydim. Salık olan saçlarımı topladıktan sonra odadan çıktım.

Benim hazır olduğumu görünce koltuktan kalkıp kapıya

doğru yürüdü. Sırt çantamın içine telefonumu koyup kapıdan çıktım.

Konuşmadan okula geldik, ben sınıfa doğru giderken o mutfağa doğru yürüdü. Sınıfa girince çocuklar hep bir anda ayağa kalktılar. Hepsinin başları yerdeydi.

Hiçbirine bir şey demeye hakkım yoktu, onlar masum çocuklardı. Günahsız melekler, ailelerin işledikleri suçu çocuklarının yüzlerine vurmuyacaktım.

Yüzümdeki kocaman gülümsemeyle kollarımı açıp: “Gelin” dedim.

“Öğretmenim.”

“Şşşşt, Haydi gelin size sarılacağım.”

Asık olan yüzleri çiçek açmıştı gülüşleriyle. Sırayla bana gelip sarıldılar. Hepsine sarılıp öptükten sonra:

“Bugün ders yapmayacağız” dedim. “Oyun oynayacağız.”

Sevinç ve çığlıklarıyla sınıfı inlettiler. Öğlene kadar oynadığımız oyunlardan sonra muhtar okulun içine girmeden çocukları alıp gitti.

Özür dilemelerini beklemiyordum, benden uzak dursunlar bana yeterdi. Okulun içine girip sınıftan çantamı aldım. Mutfaka doğru yürüyüp kapıya vurdum. Kapı açılınca geri çekildim.

“Gidelim.”

Başımı sallayıp yanından yürüdüm. Burada ondan başka kimsem yoktu, ondan uzak durup yalnız kalmaktansa, onunla yakın olup tek kalmamam daha iyiydi.

Arabasına binince bir saatlik yolculuğumuzun ardından, meyve bahçelerinin olduğu yemyeşil bir yere geldik. Gözlerim

güzellikler karşında yerinden çıkacak gibi olmuştu. Arabanın kapısını açıp aēaların arasına daldım.

“Elma istiyorum.”

“ık aēaca al.”

Gözlerimi devirip, “ k z” dedim sessizce.

“Dikkat et o öküz seni...”

“Eeee”

“Kovalamasın” dedi kollarını göğsünde baēlayıp kol kaslarını gözüme sokarcasına. Omzumu silkip aēaca tutundum.

Ayaklarımı dallara atıp kendimi zorla yukarı çektim. Sırtımdan birinin hızla yukarı ıktıēını hissettim. Başımı hızla yukarı kaldırıp tepemde bana gülerek bakan Savaş’a şok olmuş bir halde baktım.

“Sen? Sen nasıl çıktın?”

“Elimi tut iek kokusu.”

İsmimin anlamıyla seslenmesi yüzümü güldürmüştü. Babam da her zaman böyle aēırırđı.

“Nora.”

Elimi avuçlarının arasına bıraktım, kendimi bir anda yukarıda buldum.

“Sen nasıl bu kadar hızlı hareket ediyorsun?”

Daldan yeşil elma koparıp ısırđı o ısırınca benim de canım çekmişti. Ama önce sorunun cevabını alacaktım. Cevap vere ne kadar mavi gözlerine baktım. En sonunda gözlerini devirip başını iki yana salladı.

“Ben normalim sorun sende çok uyuşuksun. Mıymıntı seni.”

“Ne? Pardon da beni tanımadan nasıl uyuşuk olduğuma karar verirsin? Çevremdeki insanlar her zaman hızlı ve pratik olduğum için beni takdir ederler.”

“Öyledir kesin.”

“Buraya beni kızdırmak için getirdin değil mi? Seni kaba huysuz herif.”

Yarısı kalan elmayı ağzıma sokup, “Sus be sus” dedi.” Ye elmanı başımı yedin.”

“Ben gidiyorum.”

“Git.”

Elmayı yere atıp aşağı inmeye çalıştım. Çalıştım diyorum çünkü bir adım bile atamadım. Her zaman çıkarken rahat çıkar inerken inemezdim. Nasıl ineceğim ben buradan?

Kulağımın arkasında Savaş’ın sıcak nefesini hissedince yavaşça başımı ona doğru çevirdim.

“Sanırım bana mahkûm kaldın Nora...

Altıncı Bölüm

On dakikadır ağaçtan inmeye çalışıyordum... Savaş karşımda kılını bile kıpırdatmadan duruyordu...

“Yardım etsene aşağı ineyim.”

Omzunu silkip: “Bana ne” dedi.

“Kendi işini kendin yap kedicik...”

Gözlerimi kocaman açıp parmağımı ona salladım...

“Evet, evet haklısın! Oradan bakılınca ağaçta kalmış bir kedi kadar masum; ya da ormanda tek kalmış, ayı kovalamış, ağaçta kalmış yaramaz biri olarak duruyor olabilirim... Bir de benim açımdan senin görünüşünü de tasvir edeyim dilersem... Aç kulaklarını, dinle Savaş! Net, zalimsin... Bakışlarında alaycı, ezici... Bir de ben buradan düşünce mutlu olacak kadar kötü! Aaaa bir de bu kadar söze rağmen dilsiz, tepkisiz, duymayan, görmeyen birisisin...”

Aniden kafasını kaldırıp kaşlarını kaldırdı. Sanırım hayır, ben bunların hiçbirini değilim demek istiyordu.

“Eeee madem neden inmeme yardım etmiyorsun o zaman?” dedim. Bir kedi miyavlaması edası ile süzülerek, kıvranarak...

Yön değiştirdi ben de refleks ile gözlerimi kocaman açıp “pislik” diye bağırdım!

“Pislik demek! Ben de senin inmene yardım edecektim. Ama bir pislik olarak önce temizlenmeliyim...”

Elimi ona uzatıp: “Savaş gitme diye” mırıldandım dudaklarımı büzüp. Bu sefer bir çocuk kadar masumca dolu dolu bakan göz bebeklerim ile... Gözleri bana değil dudaklarıma kaydı, o an içim ürperdi. O ise yutkundu... Akabinde, sanki koca ormanda cenaze evi sessizliği oldu, o da bu ortama ayak uydurup aynı tını ile “gel” dedi... Gözleri dudaklarımdan ayrı-lalı birkaç saniye olmuştu, ben ise tam tersi dudaklarına bakı-yordum: “Gel” duymadığıma emindim... Okumuştum dudak-larını, dökülen o üç harfı...

Ellerimi ellerine hapsettiğinde beni aşağı çekip yere bas-mamı sağladı...

“Gitmem...”

Gözlerimi gözlerine çevirip tebessüm ettim...

“Teşekkür ederim, biliyorum... şimdi nereye gidiyoruz?”

Bakışlarını etrafa gezdirip “gel” dedi. Hiçbir şey demeden yolunu kaybetmiş biri gibi yanından usulca yürüdüm...

Ondan gelen kokuyu ciğerime çekip içimde adlandıramadı-đım hisleri dinledim...

Neydi bu? İstemsizce oluyordu... Anlamını arıyorum, lakin ne bir söz ne de başka bir şey tarif ediyordu bu soyutluğu... Ve gel gelelim ki o ipi kimse görmüyor... Çekiliyorum, büyük bir kuvvet ile... Bu yolda ilerlerken çekilenlerden yalnızca biri ben miyim?

Onu yeni gördüm, yeni tanıyorum bu aşk değil biliyorum. Ama içimde hissettiğim bu duygunun tanımlamasını yapamıyorum...

Bağlanmak mı? Etkilenmek mi? Sığınacak liman mı? Yalnızım burada... Tek tanıdığım ve bana iyi gelen insan... Bu yüzden mi? Cevaplarını aradığım sorular ile onun arasında kayboluyordum ve fark ettim ki saçmalıyor, anı yaşamayı unutuyordum... İnanılır gibi değil belki ama devam da ediyordum sorulara...

Yanımda yürüyen adama içimdeki çocuksu coşku ile sarılmak istediğimi fark ettim.

Bakışlarımı onun kemikli ellerine çevirdim. Acaba sevgilisi var mıdır? Tutma isteği uyandıran elleri başkalarının elini tutmuş mudur?

Onun ellerine bakarken ayağım taşa takıldı. Düşecekken belimden tuttu. Kemikli elleri şimdi tam da belimdeydi... Bedenimi zangır zangır titretiyordu. Üstelik huylanmış ve tikli ben herkese tepki verirken bırakmaması için bildiğim tüm duaları edecek gibi mırıldanmaya başlayacakken; gözlerim gözlerine değince göz bebeklerinin küçüldüğünü gördüm. Çenesini kasmaktan kırılabilecekti gibiydi.

“Dikkat etsene, düz yolda bile yürüyemiyorsun!”

Ondan bu ani çıkışı beklemediğim için gözlerimi ondan çekip önüme döndüm. İçimden:

Dengesiz, odun, öküz, hanzo, dedim! Dışarıdan da demiş olabilirim. Çok önemli değildi. Öyleydi, çünkü...

Az önce elleri, tenimi okşarken şimdi batıyordu. Dirseğimle koluna vurup, “Çek elini” dedim. Belime bakıp yavaşça çekti ellerini.

“O kadar zayıfsın ki belin kırılacak.”

“Sana ne çok mu üzüldün? İstersen size taşınayım sen besle beni!”

Dudağı kenara doğru kayıp, yüzüme eğildi.

“Ben seni evime alırsam kendime almış olurum.” Cüretkârlığına hayran kaldım!

Gözlerimde olan bakışları dudaklarıma kayınca refleks olarak yaladım.

“Yapma...”

“Ne yapmayayım?”

Geri çekilip: “Boş ver” dedi. “Yürü ormanın içine gideceğiz.”

“Ormanın içine mi? İyi de orada ne yapacağız ki?”

“Bilmem, belki yapacak bir şeyler buluruz.”

Sapık mı bu ya sürekli bir şeyler ima ediyor.

“Yürüsene arkadaşım.”

“Geliyorum arkadaşım.”

Ormanın nihayet içine girdik. Dallara çarpmaktan bacaklarım acıyordu. Olduğum yerde durup: “Savaş” diye hitap ettim... Hoş, başka ne diyebilirim ki?

Omzunun üstünden bana bakıp: “Ne” dedi. Kaba adam ne olacak.

“Çalılar bacaklarımı çizdi. Çok acıyor.”

“Ne yapmam gerekiyor? Çalıları mı koparayım?”

Öküz! Kesinlikle hanzosun!

“Mesela, yavaş yürü! Bacağım acıyor... Anladın mı?”

Derin nefes alıp başını gökyüzüne kaldırdı. Bana doğru dönüp yanıma geldi.

“Yavaş yürürsek gece burada kalırsınız. Kurtlarla vakit geçirmek ister misiniz?”

“Manyak mıyım ben? Neden kurtlarla vakit geçireyim?”

“Doğru sen insansın, kurtlarla ne işin olur ki senin değil mi?”

“Aynen, uzak olsunlar bizden! Korkarım!”

Cık, cık, cık diyerek:

“Ah insanoğlu ön yargılarını yıksa dedi!”

Herkese duyururcasına; kükretti sanki sesini aslan edası ile... Sonra bana dönerek:

“Çok zor be çiçek.” diye mırıldandı.

Kaşlarını çatıp: “Nora dedim! İsmimin anlamını söyleyip durma, lütfen...”

Yere doğru eğilip bir anda beni kucağına aldı. Ne yapıyorsun dememe fırsat kalmadan parmağını dudaklarıma bastırdı.

“Sus güzelim beynimi ağrıttın.”

“Uyuz, küfür edecektin değil mi? İndir beni yere bırak taşıma!”

Beni duyumsamazlıktan gelip yürümeye devam ediyordu...

“Uyusana yorgun gibisin, ben seni gittiğimiz yerde uyan-dırırım... Vallahi bak, senin için diyorum. Yoksa kafamı falan dinlemek gibi bir amacım yok” diyerek hem sitem etti hem de beni düşündüğünü gözlerinden okudum...

Susup başımı salladım. İçimi okuyordu sanki başımı omzuna yaslayıp gözlerimi uykuya kapattım...

“Gel Nora...”

Yemyeşil çayırların arasında onu takip etmemi söyleyen kurda doğru koşuyordum, o koştukça ben ona doğru çekiliyordum...

Yorulunca kendimi papatyaların olduğu çayıra bıraktım. Sırtım yere değince gözlerimi güneşten korumak için yumdum.

Tepemde onun varlığını hissedince gözlerimi açıp mavi gözlerine baktım.

“Gideceğimiz yere varamadık henüz. Kalk.”

“Yoruldum ama...”

“Benim Nora’m yorulmaz, pes etmez amacına ulaşasıya kadar çabalar.”

Elimi onun beyaz tüylerinin arasına soktum. Korkmam gerekirken korkmuyordum. Bunun bir rüya olduğunu biliyorum. Gözlerimi açtığımda gözlerimin önünden kaybolacağını tahmin etmemek hiç zor değildi.

Sadece rüyalarımda gördüğüm beni bambaşka boyuta sokan beyaz kurdumu üzmemek için doğruldum.

Bana her baktığında, mavi gözleri damlalar ile doluyordu...

Özledim diyordu... Beni özlediğini her zaman söylüyordu. Acı çektiği her halinden belliydi.

“Nora’m pes etme kalk ayağa!”

Tebessüm edip ayağa kalktım. Papatyaların arasında koşarak kahkaha atıp tüm ormana bağırdım! İçimden gelen her

şeyi... Saçmalıyordum; lakin eğleniyordum...

Ben güldükçe o da gülüyordu. Saçmalık teorilerimi kafamdan atıp onunla rüyalarımın tadını çıkaracaktım; belki bu teoriler kanunlaşırdı, kim bilir...

Su sesi duyunca etrafıma baktım.

“Su sesi nereden geliyor?”

“Gel!”

Onun gittiği yere doğru yürüyüp iki kavak ağacının ardından girdik. Gördüğüm manzara karşısında dilim tutulmuştu.

Muhteşem manzaranın bir tarafı çeşit çeşit ağaçlar ile sarılı iken diğer tarafı ise okyanus benzeri şelaleydi.

Suya fazla yaklaşmadan yere uzandı. Ben de yanına uzanıp ona sarıldım.

“Burası çok güzel...”

“Senin kadar değil...”

Bakışlarımı ona çevirdiğimde ağladığını gördüm. Onu böyle mutsuz gördükçe benim gözyaşlarım, göz bebeklerimden boşanırcasına gelmek istiyordu...

“Neden ağlıyorsun?”

“Beni bulmuyorsun, seçim yapma durumunda kalacağım için kendimi çaresiz hissediyorum...”

“Ne demek bu? Hangi konuda seçim yapacaksın?”

“Uyan güzelim. Gerçekleri gör...”

Gözlerimi ağır ağır açtığımda gözyaşlarımın aktığını gördüm. Gördüğüm rüyadan o kadar çok etkilenmişim ki kalbimde sızısı hâlâ devam ediyordu. Bunun rüya olduğunu bildiğim

halde her defasında; bu kadar etkilenmem ruhumu sarsıyor, aklıma yeni soru işaretleri bırakıp bir sonraki uykuma kadar bana eşlik ediyordu.

Ayaklarımın ıslandığını hissedince başımı yerden kaldırıp etrafa baktım.

Rüyamda gördüğüm şelale karşımdaydı. Bu gerçek olmaz! Yok, yok kesinlikle kafayı yiyorum. Savaş nerede? Arkamı döndüğümde uyuduğunu gördüm. Nasıl fark etmedim başucumda uyuyan adamı.

“Savaş...”

Elimi omzuna koyup dürttüm.

Bedeni alev alev yanıyordu. Hasta mı oldu acaba? Telaşla, “Savaş” diye sesimi yükselttim. Yankılandığında, bana dönen ses bile çok yüksekti...

Gözlerini açıp hızla doğruldu. Benden uzağa gidip derin derin nefes aldı.

“Savaş, iyi misin?”

Burnundan hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Göz çevresi kıpkırmızı olmuştu.

“Savaş iyi misin? Ateşin çok var gel yüzünü yıkayalım.”

Onun bu hali gördüğüm rüyanın içinde bulunduğum durumu bile unutturuyordu şu an tek düşündüğüm oydu.

Ona doğru yürüdükçe geri geri gidiyordu. Birdenbire ne olmuştu da bu hale gelmişti.

Dudaklarını diliyle ıslatıp ağzını araladı. “Gidelim dedi.” Arkasını dönüp yürümeye devam etti.

Ben de etrafıma bakıp buranın neresi olduğunu aklıma ka-

zımaya çalıştım. Tek başıma gelecektim buraya, gördüklerimin gerçekte olan bağlantısını çözmem gerekiyordu...

Savaş benden uzaklaşınca ona doğru koştum. Benim korktuğumu hissetmiş gibi bir anda arkasına dönüp kollarının arasına aldı beni.

Bedenim yaz sıcağında buz kesti. Bu da neydi böyle?

“Savaş?”

Kendini geri çekip güldü.

“İyi misin sen?”

Elini saçlarımın arasına daldırdı.

“İyiym seni uyandıramayınca yanında uyuyakalmışım, sıcağından vücudum ateşlenmiş.”

Elimi alnına koyup ateşine baktım. Şu an ateşi yoktu. Az önce ateş gibi yanan adamın şu an vücut sıcaklığı iyiydi... Sanırım o kadar yolu beni kucağında taşıdığı için yoruldu.

“Hasta olmadığına sevindim. Geç olmadan gidelim...”

“Gidelim.”

Ormanın içinden, meyve bahçesine doğru yürüdük. Kendime işaretler yapıyordum, hafızamla küçük bir oyun oynuyor, aynı yere gelmek için baya bir şifreleme yapıyordum... Arabanın olduğu yere gelmiştik; giderken atışarak yol almıştık, dönüş yolu ise fazlası ile sıkıcıydı...

Saate baktığımda altıydı zaman ne çabuk geçmişti böyle...

Arabaya binip eve gelmemiz yarım saatimizi almıştı. Arabadan inmeden ona dönüp; “Teşekkür ederim” dedim.

“Bugün çok güzeldi.”

“Eğlenmene sevindim. Evinde korkmadan otur kimse seni rahatsız edemez. Bir durum olursa ben gelirim hemen.”

“Telefon numaranı verir misin?”

Cebinden telefonu çıkarıp bana uzatacağı zaman hemen geri çekti.

“Sen söyle numaranı yazayım ben.”

Numaramı verip arabadan indim. Evin içine girince gitti.

Bugün onunla geçirdiğim vakit çok güzeldi. Saatler bir an önce geçse de ben yarın okula gitsem.

★ ★ ★

Günün verdiği yorgunlukla sabaha kadar hiç uyanmadan uyumuşum. Kalkar kalmaz duşumu alıp üzerimi giyindim. Okula gelip çocukların gelmesini bekledim.

Savař gelmemişti. Acaba hasta mı? Arasam mı onu? Yok ya bu sefer de ondan etkilendiğimi dűřünüp şımarır. Yoksa ben kesinlikle ondan etkilenmiyorum!

Bahçeden araba sesi gelince dıřarı çıkmak için yűrűdűm. Savař yanında bir kızla arabadan iniyordu. ne dođru giden adımların geriye dođru gitti.

Kimdi bu kız? Neden birbirlerine gűlűyorlar? Savař neden mutlu?

Arkamı dűnűp hayal kırıklıđıyla okulun içine girdim. Ben bu adamdan etkileniyordum hem de fazlasıyla. Daha az önce kendime sűylediđim masum yalan yűzűnden yanaklarım elma gibi olmuřtu bile... Ah Nora kendi kendine bile beceremediđin tek řey yalan... Dűrűst olmak kadar paha biçilemez bir özellik yok besbelli! Ve řu an ki gűrdűđűm kare yűzűnden neredeyse ađlayacak duruma gelmiřtim.

“Nora...”

İki dudağının arasından, gecenin karanlığında alınan bir ısılık gibi çıkmıştı ismim dudaklarından... Hoş, naif, huzur verici... Kulaklarımda bir şarkı gibi ınılıyordu...

Durdum, sadece durdum... Ne bir ileri ne de bir adım geri gidebildim.

“Nora!”

Sesi řimdi yakınımdaydı, kendimi gűsűz gűstermeyip omuzlarım dik bir řekilde arkamı dűndűm. Duygularımı belli etmeyecektim!

“Buyurun Savaş Bey.”

Tek kaşı havalanıp: “Bey” diye minik bir ses çıkardı dudaklarından...

“Neyse... Seni ev arkadaşın Şule'yle tanıştırayım. Bahsetmiştim hemşire kendisi.”

Sarışın kıza bakıp: “Merhaba” dedim.

Bana doğru yürüyüp boynuma sarıldı. Duraksadım, ne diyeceğimi bilemedim, hatta duygularımı dondurdum sanırım düşüncelere daldım...

Yedinci Bölüm

Bana sımsıkı sarılan kıza istemsizce sarıldım. İlk kez gördüğü birine bu denli sarılması doğru muydu? Bakışlarım Savaş'a kaydığında gözleri dolu dolu bize bakıyordu. Bir an gözleri bana kayınca arkasını döndü.

Kendimi kızıdan ayırıp, tebessüm ettim. Gözleriyle gülen insan çok az sayıdadır, bu kız o azınlıktaydı, yeşil gözleriyle gülümsüyordu.

“Merhaba Nora, bana evini açtığın için çok teşekkür ederim. Burada yalnız kalacağım diye çok korktum. Savaş senden bahsedince çok mutlu oldum.”

O da benim gibi yalnız kalmaktan korkuyordu, yakın davranışları ise evimi ona açtığım içindi. Beni tanımadan bu kadar yakın davranıyorsa, Savaş'la ne zamandır tanışıyordur acaba?

Tebessüm edip: “İyi ki geldin” dedim.

“Ben de tek sıkılıyordum, Savaş iyi ki benden bahsetmiş sana.”

Savaşa bakıp güldü. “İyi ki” diye mırıldandı.

Çocukların sesleri gelince bakışlarımı bahçeye çevirdim.

Hepsi sıra halinde geliyorlardı.

Savaş Şule'ye dönüp: "Gidelim" dedi. Daha önce duyum-sadığım ses tonuyla. Her zaman sert kaba konuşan adam farklı biri gibiydi.

Şule'ye olan bakışları özlem gibiydi. Gözlerim dolunca başımı yere eğdim. Şu an saçmaladığımın farkındaydım. Yeni tanıdığım bir adamdan etkileniyor onu kıskanıyordum. Üstelik hakkım yokken...

Şule Savaş'a yaklaşıp: "Gidelim" dedi. Nereye gidecekler-di acaba? Evin anahtarı bende idi eve gitmezlerdi.

"Evin anahtarı bende, getireyim istersen."

Bu şekilde öğrenirdim nereye gittiklerini.

"Akşam geleceğim ben eve canım, şu an Savaş'ın annesi-nin yanına gidiyorum."

"Öyle mi?"

"Evet, akşam görüşürüz."

Bana el sallayıp Savaş'la beraber okuldan çıktılar. Annesi-nin yanına götürdüğüne göre aralarındaki ilişki ciddiymi sanı-rım.

Onların gidişini daha fazla izlememek için arkamı dönüp sınıfa doğru yürüdüm. Bu kafayla bugün nasıl ders anlataca-ğım hiçbir fikrim yoktu.

Aklım Savaş'tayken ders anlatmam çok zor olmuştu. Aca-ba ne yapıyordur? Beni götürdüğü meyve bahçesine Şule'yi de götürmüş olabilir mi? Aklım hep bu deli sorulardaydı.

Ders saati bitince okulu kapatıp başımı gökyüzüne çevir-dim. Bulutlar yağmurun yağacağını işaret ediyordu. Her ne

kadar yağsa da kavurucu sıcaklar azalmıyordu. Eylül ayının sonları olmasına rağmen güneş tenimizi yakıyordu.

Okulun bahçesinden çıkmadan önce arkamı dönüp Savaş'ın evine baktım. Görünürde kimseler yoktu. Önüme dönüp demir kapıdan çıktım. Bugün eve gitmek yerine farklı yerlere gidip dolaşacaktım.

Burada hayatım hep okul ve ev arasında geçsin istemiyordum. Çantamı boynuma takıp yürümeye başladım. On adımda arkama dönüp gelen var mı diye bakıyordum, hoş kim gelecekse? Gelmesini istediğim kişi şu an ait olduğu yerde eminim çok mutludur.

Bomboş bir yolda nereye gittiğimi bilmeden yürüyordum. İki yanımda boş tarlalar vardı. Ucu belli olmayan ıssız bir yoldu.

Bu yolun sonu bana ne getirecek hiçbir fikrim yoktu, sadece içimdeki sese kulak verip yürüyordum.

Cebimden telefonu çıkarıp annemi aradım. Özlediğim sesi duyunca olduğum yerde durdum.

“Annem...”

“Kızım, güzel yavrum benim. Nora'm çok özledim seni.”

Annemin ağlamaklı sesini duyunca gözlerim doldu. Yolun ortasına oturup bacaklarımı bağdaş yaptım. Sonuçta ne gelen var ne giden...

Annem hisli hisli ağlayınca benim de damladı yaşlar gözümde. Ailem benim her şeyimdi.

“Ağlama annem, çok üzülüyorum.”

“Çok özledim çok, kokun da kalmadı odanda. Ben böyle

olacağını bilseydim göndermezdim seni oralara.”

“Yapma böyle annem, yanıma gelin babamla.”

“Baban biraz rahatsız kızım, uzak yol daha da kötü olur.”

Babama bir şey oldu düşüncesi kalbimi sıkıştırdı. Telaşla: “Anne, babam nasıl?” diye sordum.

“Korkma kızım iyi, tansiyon problemi. Biliyorsun uzun yola gidemiyor.”

“Anne başka bir şey yok değil mi? Bak korkuyorum.”

“Meleğim bana güven baban iyi, hatta şu an arkadaşlarıyla geziyor.”

İçim rahatlamıştı. Onları yalnız bırakıp buralara gelmek çok zordu, bir de hasta olduklarını duyunca kötü oluyordum.

“İyi olun anneciğim, her hangi bir durum olursa beni hemen ara lütfen. Sizleri çok merak ediyorum.”

“Ararım kızım, zil çalıyor telefonu kapatmam lazım.”

“Tamam, anneciğim öpüyorum sizi.”

Telefonu kapatıp ayağa kalktım. Saate baktığımda ikiye geliyordu. Biraz daha yürüsem yeterdi bana.

İleri doğru yürüyüp boş tarlalara baktım. Yolun az ilerisinde yol ayrımı vardı. Düz yolu gitmek yerine yol ayrımına girdim. Burada da yarım saat yürüdükten sonra etrafıma baktım. Sıra sıra ağaçlarla diziliydi. Nereye geldiğim konusunda hiçbir fikrim yoktu sadece yürüyordum.

Yağmur yavaş yavaş yağmaya başlamıştı. Daha fazla yürümek için geri döndüm. Hızlanan yağmurla beraber ben de hızlanıyordum. Geldiğim yolları koşarak geçiyordum.

Yürürken fark etmemiştim ben nasıl yürümüşün bu kadar

yolu? Arkamda araba sesi duyunca olduğum yerde durup arkaya baktım.

Serap görmüyorsam şu an ıssız yolda bana doğru gelen siyah bir araba var.

Araba önümde durunca geri adım attım. Ön cam açılınca bakışlarımı arabanın içine çevirdim.

“Merhaba.”

Otuzlu yaşlarında genç bir adam vardı karşımda. Elimle ıslanan saçlarımı kulağımın arkasına koyup, “Merhaba” dedim.

“Sanırım yolda kaldınız? İsterseniz sizi gideceğiniz yere kadar bırakabilirim.”

“Teşekkür ederim bir arkadaşımı bekliyorum.”

Adam tek kaşını kaldırıp: “Burada mı?” diye sordu. Etrafa bakınca mantıksız bir cevap verdiğimi anladım. Tebessüm edip: “Size güvenebilir miyim?” diye sordum.

“Her zaman, ben Adaklı Köyü’nde doktorum, Erhan Alaca. Gel ıslanma daha fazla.”

Daha fazla ıslanmamak için ufak adımlarla arabanın etrafını dolandım. Belki bu yaptığım yanlıştı ama şu anlık yapacak başka bir şeyim yoktu.

Arabaya binince bana doğru dönüp elini uzattı.

“Erhan Alaca, İzmir’den geldim Mardin’e.”

Elini sıkıp: “Nora Türker” dedim. “Öğretmenim, İstanbul’dan geldim.”

Tek kaşını havaya kaldırıp, “Sen şu öğretmensin” dedi gülererek.

“Beni tanıyor musun?”

“Tanıyor gibiyim. Sağlık ocağına gelen insanlar sürekli seni konuşuyorlar ister istemez kulak misafiri oluyorum.”

Ah şu insanlar hâlâ benimle ne alıp veremedikleri var anlamıyorum. Her yerde benden bahsediyorlar.

Yüzüme gülerek bakan Erhan’a gülüp: “İnsanlar...” dedim.

“Köyden gitmemi istiyorlar şu saçmalıklar yüzünden. Duydun değil mi?”

Başını sallayıp: “Duymamak ne mümkün.” diye mırıldandı.

Onunla konuşurken gözüm sürekli yoldaydı, farklı bir yere girerse ona saldırıp arabadan inecektim. Hoş saldırsam da ince bileklerimle onu devirmek zor olurdu. Neyse ki geldiğim yerden dönmemiz içimi rahatlatıyordu...

Camdan dışarı bakarken bir anda kurt uluması sesi duydum. Başımı hızla Erhan’a çevirip: “Duydun mu?” dedim korku dolu sesle.

Yüzündeki garip ifadeden anlaşıldığı kadarıyla o da duymuştu.

“Köylüler kurt gördüklerini söylediklerinde inanmamıştım. Yiyecek bulamadıkları için köylere iniyorlar sanırım.”

Ürperen kollarımı sıvazlayıp etrafıma baktım. Dışarıda yoğun yağan yağmurdan başka hiçbir şey gözükmüyordu.

Ön cama gelen suyla göz gözü görmedi. Erhan frene basıp arabayı zor durdurdu.

Elimi göğsüme koyup derin derin nefes aldım. O da aynı şekilde hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Ellerini yumruk yapıp boynunu sağa sola çevirdi.

“Erhan ?”

“Sen arabada kal.”

Arabanın üstüne gökten taş düşmüş gibi ses geldi.

Çığlık atıp, “Kapıyı kapa” diye bağırdım kapıyı kapatıp kilitledi. Silecekler yağmuru silse de her defasında cam sularla kaplanıyordu.

“Yukarıda biri var, bekleme sür.”

Endişeyle bana bakıp arabayı çalıştırdı. Yukarıdan tekrar uluma sesi gelince bacaklarımı karnıma doğru çektim.

Arabanın üstünde kurt vardı, bu olanlara inanamıyordum. Erhan arabayı ne kadar hızlı sürmeye çalışsa da yağın yağmur hızlı gitmemizi engelliyordu.

“Erhan arabanın üstünde kurt var, ne yapacağız?”

“Korkma kurtulacağız ondan.”

İkimizden de ses çıkmıyordu. Arabanın dışından da ses gelmiyordu. Kurt indi mi acaba? İnmiştir tabi bu hızda nasıl dursun yukarıda.

Köye girmemize az kalmıştı Erhan arabayı dönemeçten çevireceği zaman, yolumuz başka bir arabayla kesildi.

“Erhan ne oluyor?”

Oturduğum tarafın kapısı bir anda açıldı. Korkuyla çığlık atıp Erhan’a doğru döndüm.

“İn arabadan!”

Gözlerimi kocaman açıp gözlerinden ateş çıkaran Savaş’a baktım.

“İn arabadan!”

Korkuyla yerimden sıçrayıp çantama sarıldım.

“Savaş ne yapıyorsun?”

Arabanın içine doğru eğilip kolumdan tuttu. “Sana in arabadan diyorum.”

Bağırışı kulak zarımı yırtmıştı. Onun asabi hallerini daha fazla görmemek için arabadan indim.

“Al indim işte, niye bağırıyorsun?”

“Benim arabaya bin geliyorum.”

“Sen bana emir veremezsin Savaş! Eşkîya mısın sen yol kesiyorsun? Erhan zaten beni bırakacaktı.”

Kolumdan çekiştirip arabaya doğru sürükledi: “Bırak” diye bağırdım. Onu ilk defa bu kadar öfkeli görüyordum, çıldırmış gibiydi...

Beni arabanın içine atıp kapıyı yüzüme kapattı. Hızlı adımlarla arabanın önünden dönüp yanımdaki yerini aldı.

Bu süre zarfında Erhan’dan hiçbir şekilde ses çıkmadı. Yerinden kıpırdamadı bile. Adamın biri yanından kız alıp götürüyor o sadece izliyor, bu nasıl erkek?

Savaş arabayı çalıştırıp ters yöne doğru sürmeye başladı.

“Ben eve gideceğim.”

“Sus!”

Kemerimi takıp sırtımı koltuğa yasladım. Manyak mı yaaa, kafayı yemiş kesinlikle bu olanların başka açıklaması yok.

Arabayı boş bir araziye getirip durdurdu. Yumruk yaptığı elini direksiyona vurup bağırdı.

“Savaş ne oluyor? Sakinleş korkuyorum.”

“Lan!”

Ne olduğunu anlamadan kendimi onun kucağında buldum. Kemikli elleriyle çenemi tutup yüzümü kendine yaklaştırdı.

“Bu iki oldu Nora, iki... Bir daha gözümün önünden yok olursan çok farklı yüzümü görürsün... Bir daha seni o adamın yanında görmeyeceğim... O adamı gördüğün anda ondan uzak duracaksın...”

Şu an onun kucağında olduğumu, Vücudumun onun teninin sıcaklığını hissettiğini umursamamaya çalışıyordum. Kısık sesle kurduğu cümleler kulaklarımdan girmiyordu. Beynim sadece onun ateş saçan gözlerine odaklanmıştı.

Yüzünü yüzüme yaklaştırp: “ Tamam mı Nora?” diye fısıldadı kahve kokan sesiyle. Gözlerimi yummamak için zor tutuyordum kendimi.

Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırp, “Nora” diye fısıldadı.

“Dudakların dudaklarıma değse, ellerin ellerime dolansa, saçların yüzüme dökülse sence ne olur?

Sekizinci Bölüm

Kelimeler iki dudağımın arasından çıkmıyordu. Lal olmuştu dilim bu cümleler karşısında...

Gözlerini gözlerimden çekmeden öylece bakıyordu. Sanki vereceğim cevabı biliyormuş gibi... Ben ona karşı yoğun duygular hissederken o ne hissediyordu.

Şu an kucağında oturmuş, tenlerimizin sıcaklığı ile kavrulurken, o nasıl oluyordu da tepkisiz kalabiliyordu?

Konuşmadan anlatıyordu hareleri her şeyi. Çöz beni diyor-du, ben anlatmayayım sen çöz diyordu...

Kalbim ona doğru akarken kendime dur demem gerekiyordu.

Korkuyordum! Ona bağlanmaktan, âşık olmaktan korkuyordum. Onu yeni tanımama rağmen bu denli yoğun duygu hissediyorsam, ona alıştıktan sonra halim kim bilir ne olurdu?

Usulca kaldırdı beni, gözlerini gözlerimden çekmeden kol-tuğa oturttu. Üzerime doğru eğilip nasıl çözdüğünü anlamadığım kemeri taktı.

Sonra ise önüne dönüp arabayı çalıştırdı. Ne o konuştu ne

ben... Sadece dillerimize inat gözlerimiz bağıra bağıra konuştu...

Kafamdaki düşüncelerle onların evinin önüne geldiğimi fark etmemişim bile arabayı durdurup indi.

Hiçbir şey demeden eve doğru yürüdü... Omuzları çökmüş yorgun bir halde. Beni neden buraya getirdi hiçbir fikrim yoktu...

Kemerimi yavaşça açıp arabadan indim. Evlerine gitmem gerekiyor muydu? Ya da bundan sonra kendi evime tek başıma mı yürümem gerekiyordu?

Derin nefes alıp yağan yağmurda ıslanmaya devam ettim. Üzerimdeki kıyafetler su gibi olmuştu. Üşüyordum, oysaki onun kucağında ısınmışım.

Arkamı dönüp eve gidecekken: “Nora” diye seslendi deli gibi kışkırdığım ses. Hâlâ burada olduğuna göre ben hislerimle yavaş yavaş çekilmeliydim aradan.

“Canım gelsene su gibi olmuşsun.”

Üzgün matemi yok edip güler yüzle ona döndüm. Cıvıl cıvıl hayat dolu neşesiyle kapının önünde bana bakıyordu.

“Ben eve gideyim, çok ıslandım bir an önce üzerimi değiştirmem lazım.”

Belki bu teklifi Savaş yapsaydı koşa koşa giderdim, ama şu an içimden o eve girmek hiç gelmiyordu.

“Lütfen Nora gel...”

Gülen kız gitmiş yerine her an ağlayacak biri gelmişti. Ondaki bu ani değişimlere alışmam gerekecekti sanırım, sonuçta aynı evde kalacaktık.

“Lütfen...”

“Peki, geliyorum...”

Ben ve vicdanım! Kimsenin üzülmesine dayanamıyorum. Karşımda kim olursa olsun onun üzüldüğünü görünce yüreğim hemen yumuşuyordu. Ona doğru adım atıp iki basamağı çıktım. Asık olan yüzü eskisi gibi güler yüzle baktı.

“Gel içeri girelim, kıyafetlerini çıkar hasta olursun.”

“Kururlar birazdan, değişmeme gerek yok.”

“Haydi Nora gir içeri.”

Daha fazla kapıda beklememek adına içeri girdim. Bakışlarımı etrafta gezdirdim. Ne Savaş vardı ne de annesi. Soğuktan titreme gelince kollarımı bedenime doladım.

“Üşüdün sen, gel yukarı çıkalım Savaş’ın kıyafetlerinden giy.”

Başımı hızla iki yana salladım.

“İnan gerek yok, kurur şimdi. Hem Nesrin Hanım yok mu?”

“O biraz rahatsız odasında uyuyor.”

“Neyi var Nesrin Hanımın? Sürekli hasta.”

“Ooo, sen konuşmaya tuttun beni, hasta olmana izin vermem. Haydi yürü.”

Yine alamamıştım sorumun cevabını. Elimden tutup beni çekti. Çekinerek merdivenleri çıktım. Savaş’la arabada o hale gelmeseydik şimdi bu merdivenleri ikişer ikişer çıkardım.

Utaniyordum... Sanki kötü bir şey yapmış gibi...

Odasının önüne gelince duraksadım, kapıyı çalmadan açıp içeri girdi Şule, bense geride kalıp sessizce izledim.

Emindim onlar birlikteydi... Yoksa başka açıklaması yoktu bu samimiyetin.

“Nora gelsene.”

İçeri girmeye çekiniyordum, ya Savaş içerdeyse? Ya beni görünce kızarsa?

Şule tekrar elimden tutup beni içeri çekti. Tedirgin bir şekilde odada gözlerimi gezdirdim. Boştu... o yoktu...

“Al bak, bu kazakla eşofmanı giy üşütme.”

“Gerçekten gerek yok.”

“Gerek var, ben şimdi çıkıyorum sen giyiniyorsun. Acele et.”

Odadan çıkınca yatağın üstündeki kıyafetlere baktım. Onun tenine değen kıyafetler benim tenime değecekti.

Ben ne zamandır böyle edepsiz oldum anlamıyordum.

Beyaz gömleğimi çıkarıp onun gri kazağını giydim. Lacivert pantolonumu çıkarırken arkamdan kapının açılma sesini duydum. Yavaşça omzumun üstünden arkaya döndüm. Gördüğüm manzara karşısında gözlerim kocaman oldu. Yutkunup başımı hızla çevirdim.

“Ben çok özür dilerim, Şule beni buraya getirdi. Üstüm ıslak olduğu için senin kıyafetlerinden verdi. Yoksa ben giymek istemedim.”

Nefesini ensemden hissedince bedenim kar soğuğu yemiş gibi titredi.

“Korkma, rahat rahat giyin. Ben içerde giyinirim.”

Başımı usul usul salladım. Bedeninin çıplak olduğunu, belinde havlu olduğunu düşünmeye çalıştım. Tekrar kapı kapan-

ma sesi gelince derin bir nefes alıp pantolonu çıkarıp eşofmanı giydim. Üzerime üç beden büyük gelen kıyafetlerle kendime güldüm. Onun gelme olasılığını düşünüp kendi kıyafetlerimi alıp odadan çıktım.

Alt kata indiğimde Nesrin Hanım Şule'nin yanında oturuyordu. Beni görünce ayağı kalktı.

“Kızım, nasılsın?”

Ona doğru yürüyüp sarıldım.” Ben iyiyim, siz nasılsınız?”

“Seni gördüm daha iyi oldum kızım. Hayırdır okuldan sonra nereye gittin? Savaş seni bul-”

“Aaa ayakta niye duruyorsunuz? Haydi yemek hazırladım masaya geçelim.”

Şule'nin sesi aramızdaki konuşmayı bölmüştü. Nesrin Hanımın iki dudağının arasından çıkacak cümle, oysaki ne çok önemliydi benim için. Savaş beni mi merak etmişti? Bu sorunun cevabını öğrenemediğim için Şule'ye biraz da olsa kızmıştım.

Nesrin Hanım başını sallayıp masaya doğru yürüdü. Adımlarımı oraya doğru çevirecekken merdivenden aşağı inen Savaş'ı gördüm. Olduğum yerde durup çekingen bir şekilde ona baktım. Üzerimde onun kıyafetleri vardı, beni baştan aşağı süzüp dibime kadar geldi. Gözleri boynumdan aşağı kayınca yutkunup yere doğru eğildi.

Ne yapıyordu bu?

Uzun gelen eşofmanın paçalarını katlayıp bileğimle eşit yaptı. Yavaş yavaş ayağı kalkıp gözlerimin içine baktı. Aynı işlemi gözlerini kırpmadan kazağın kollarına da yaptı.

-“Şimdi oldu Çiçek...”

Yutkunup ondan biraz geri çekildim, bakışlarımı Şule ve Nesrin Hanıma çevirdim. İkisi de masayı düzenliyordu. Bize bakmıyorlardı bile. Savaş Şule’nin sevgili olsa Şule onu kıskanırdı.

O kıskanmak bir yana ona bakmıyordu Şule...

“Masaya geçelim mi?”

Bakışlarımı bedenimi titreten sese çevirdim. Elini masaya doğru uzatmış önden geçmem için bana müsaade ediyordu. Önüme dönüp pencerenin önünde olan masanın yanına geldim.

Şule ve Nesrin Hanım tebessüm edip: “Haydi otur” dediler.

Onlara gülümseyip: “Teşekkür ederim” dedim. Sandalyeyi çekip oturdum. Köydeki insanlar, şu an iblis dedikleri adamlar aynı sofraya oturduğunu duysalar nasıl tepki verirler acaba?

Karşımdaki sandalyeye Savaş oturdu. Hiçbir şey demeden önündeki çorbayı içmeye başladı. Bakışlarım diğerlerine kaydı onlar da rahat bir şekilde çorbalarını içiyordular. Bir tek ben gergindim bu ortamda, ait olmadığım yerdeymişim gibi hissediyordum.

“Çorbanı içsene kızım...”

Nesrin Hanıma bakıp: “İçiyorum” dedim. Sanki içmediğimi görmüyormuş gibi. Kaşığı elime alıp tabağın içine daldırdım. Sıcak çorbayı karıştırırken Savaş’ın gözlerini üstümde olduğunu hissettim. Başımı hafif kaldırıp ona baktım. Hissettiğim gibi beni izliyordu.

Ben nasıl içeceğim bu çorbayı? O beni izlerken elim aya-

ğım birbirine dolaşmıştı. Nesrin Hanım'la Şule kendi aralarında gülüşerek konuşuyordular.

Daha fazla dikkat çekmemek için çorbadan zor da olsa içtim. Bir iki kaşık derken bitirmiştım. Başımı kaldırmadan: "Ellerinize sağlık" dedim.

"Afiyet olsun kızım."

Önüme geniş bir tabakta karnıyarıkla pilav konuldu. Başımı kaldırıp Nesrin Hanım'a baktım.

- "Teşekkür ederim ama karnım tok. Hiç dokunmadım isterseniz alın tabağı."

- "Aaa olur mu öyle şey? Ye bakayım. Bitecek o tabak."

- "İnanın tokum ben."

- "İssız yollarda yedin galiba? Ya da doktorcuk sana yemek ısmarlamış olmalı."

Alay eder gibi konuşan Savaş'a sert bakışlarımı atıp: "Ne saçmalıyorsun?" dedim. "Yağmur çok yağdığı için beni eve kadar bırakacaktı sadece. Neden ses tonun aşağılar gibi?"

Sırtını sandalyeye yaslayıp kollarını göğsünde bağladı.

"Kızınca çok şey oluyorsun?"

"Ne oluyorum?"

"Çocuklar haydi yemeğinizi yiyin."

Ona daha fazla saydırmak isterdim ama kendimi zor tuttum Nesrin Hanım'a ayıp olmasın diye. Pislik bir de gülüyor, gel beni döv diyor uyuz, gıcık.

Tek kaşı havalanınca önüme dönüp yemeğe baktım. Zor da olsa karnıyarıktan yedim. İstemediğim halde gözlerim sürekli onu buluyordu. Ne zaman ona baksam o da bana bakıyordu.

Gözlerimi ne kadar çekmek istesem de sanki gizli bir mıknatıs vardı ve bizi birbirimize çekiyordu. Bakışları altında önümdeki yemeği yemek benim için çok zordu. Ne elim kaşığa gidiyor, ne de kaşık ağzıma geliyordu...

Kilitlenmiş vaziyette ben ona o bana bakıyordu. Salonda sessizlik hâkimdi, duyu organlarım adeta kapanmış sadece Savaş'a odaklanmıştım.

Aslında hiç sessizlik yoktu, dışarıdaki yağmura karışıyordu Şule'nin kahkahaları... Ben sadece görüyor, duymuyordum. Aynı onun gibi... Savaş Sancar, Benliğimi kendine yavaş yavaş bağlayan adam...

Dudağı hafif kenara kaydı, kaşlarımı havaya kaldırıp yine etrafıma baktım. Acaba biri bir şey dedi de ben mi duymadım...

Elini bana doğru uzattı, kıpırdamadan ne yapacağını izliyordum. Başparmağını dudağımın kenarına dokundurup hafif hafif okşadı.

Sırtımdan aşağı sıcak bir sıvının aktığını hissediyordum, Karnımın içinde hissettiğim kıpırtılar yüreğimi yerinden çıkaracak gibiydi...

“Pasaklı Nora...”

Dedi ve tüm hislerimi çöküşe soktu kaba adam...

Başımı geri çekip: “Uyuz” dedim. Masanın üzerinde bulunan peçeteyle dudağımı sildim.

“Ben silmiştim, gerek yoktu silmene.”

Ayağımı geri çekip hızla ona tekme atmaya çalıştım. Çalıştım diyorum, çünkü atamadan ayağımı bacaklarının arasına sıkıştırdı.

Ben çekmeye çalıştıkça daha fazla sıkıştırıyordu. Şule bana bakıp gülmeye başladı.

“Hayırdır canım kıpkırmızı oldun?”

Derin nefes alıp gülüyormuş gibi yapıp, “Yooo” dedim sert bakışlarımı Savaş’a çevirerek.

Pislik halinden memnun gibiydi. Yemeğini yerken arada bir bana bakıp göz kırpmıyordu.

Kaşlarını havaya kaldırıp başını iki yana salladı.

Allah’ım bu benim düşüncelerimi mi okuyor? Neden onunla ilgili içimden konuştuğumda yüz mimikleri değişiyor? Mal Savaş, aptal Savaş. Yoo, aynı hala değişen bir şey yok öylece bakıyor.

“Savaş sanırım senden hoşlanıyorum.”

Ayağım sert bir şekilde bacaklarının arasından düştü. Gözleri ateş çıkıyor gibiydi. Kahkaha atan Şule bir anda susmuştu. Savaş’ın kolunu tutup “Savaş” diye mırıldandı. Savaş gözlerini gözlerimden bir saniye ayırmıyordu. Şule’ye cevap vermiyordu.

“Savaş bizim yemeğimiz bitti. Nora’yla beni eve bırakır mısın?”

Sandalyesini geri itip ayağı kalktı. Hiçbir şey demeden kapıya doğru yürüdü.

“Biz de çıkalım canım.”

Başımı sallayıp masadan kalktım. Nesrin Hanım’a sarılıp: “Kendinize dikkat edin efendim” dedim.

“Sen de kızım.”

Koltuğun üstünden çantamla kıyafetlerimi alıp kapıya doğ-

ru yürüdüm. Şule de arkamdan geliyordu.

Yağmur hızını kaybetmişti bardaktan boşalırcasına yağıyordu... Savaş merdivenin başında dikilmiş bekliyordu. Ona doğru yaklaşıncı omzunun üstünden bana baktı, sonra Şule'ye.

Merdivenleri inip arabanın önüne geldi. “Şule sen ön tarafa binince miden bulanıyordu değil mi?”

“Evet Savaş.”

“O zaman sen arkaya otur.”

“Öyle yapacağım zaten. Nora da öne otursun.”

Şule'ye dönüp gerek yok diyecekken Savaş: “Haydi Nora” diye seslendi sabırsız sesiyle. Onu bekletmemek için merdivenleri inip açtığı kapıdan içeri girip koltuğa oturdum.

Madem Şule'yi araba tutuyordu o zaman okula gelirken neden ön tarafta oturuyordu?

Bu ikili beni ne çok soru soran biri yapmıştı. Eve gidince Şule'ye her şeyi açık açık soracaktım. Ben de duygularım da ancak böyle rahatlardı...

Şule de arabaya binince Savaş arabayı çalıştırdı. Dar sokakları geçip beş dakikada evimizin önüne gelmiştik. Arabadan inmeden ona dönüp, “Teşekkür ederim” dedim.

“Niçin teşekkür ediyorsun?”

“Kıyafetlerini giymeme izin verdiğin ve bizi bıraktığın için.”

“Sen de kalabilirler, sana çok yakıştılar. En azından giydiğin dar kıyafetlerden çok daha iyiler.”

Bu bana yine laf soktu. Elimi yumruk yapıp, “Ya sabır” dedim. Adam laf sokmadan duramıyordu.

"İyi akşamlar!"

"Sana da Çiçek."

Arabadan inecekken "Nora" diye bağırdım.

"Anlıyorum Çiçek, bağırma sağır değilim."

Ona daha fazla cevap verip kendimi sinir etmeye niyetim yoktu. Arabadan inip koşarak kapının önüne geldim.

Şule henüz arabadan inmemişti. Kapıyı açıp içeri girdim.

Şule de arabadan inip bagajdan bavulunu aldı. Koşarak eve doğru yürüdü. O da içeri girince Savaş gitti.

Kapıyı kapatıp içeri girdiğimizde Şule evi incelemeye başladı.

"Burası salon, diğer oda yatak odası, orada ben uyuyorum."

"Ben de seninle beraber uyurum, tek yatınca korkuyorum. Senin için bir sorun olur mu?"

"Yoo" dedim güler yüzle. Kuzenlerimden alışkımdı beraber uyumaya. Koltuğa oturup: "Gelsene" dedi.

Çantamı tekli koltuğa bırakıp yanına oturdum. İçimi kavuran soruyu ona sormak için can atıyordum. O da sanki bunu anlamış gibi bana doğru dönüp, "Bana sormak istediğini sorabilirsin" dedi.

Tebessüm edip: "Aslında merak ettiğim bir şey var" dedim.

"Sor bakayım neymiş aklını kurcalayan."

"Savaş'la birbirinizi tanıyor gibisiniz, hatta tanımaktan daha fazla yakın gibisiniz. Sanırım sevgilisiniz? Neden onun evinde kalmıyorsun?"

Sonunda sormuştum aklımı deli gibi kurcalayan soruları. İç çekip dolu dolu olmuş gözleriyle elimi tuttu.

“Savaş’la sevgili değiliz yakın arkadaşız. Bana senden bahsedince seninle kalmak istedim.”

Beynimi kemiren soruların cevabını almıştım. Şu an kalbimin ve aklımın rahat olması gerekirken hala dolu doluydu. Hüzünlünen yüzü moralimi bozmuştu. Elini sıkıp: “İyi misin?” diye sordum.

“Nora...”

“Hımm.”

“Sen gerçekten de hatırlamıyor musun?”

“Neyi?”

“Nora biz.”

O an öyle bir kurt uluma sesi geldi ki camlar sallandı resmen. Şule korkuyla ayağı kalktı.

Hızla yerimden kalkıp kapıya doğru koştum. Kapıyı kilitleyip Şule’nin yanına geldim. Sağa sola gidip geliyordu.

“Kapıyı kilitledim içeri gelemez, korkma tamam mı?”

Ona korkma diyordum ama kendim de korkuyordum. Birilerinin bir şey yapması gerekiyordu kurtlar köye dadanmadan önce.

“Hata ettim hata ettim.”

“Şule sakın ol lütfen.”

“Hata ettim, kızacak bana...”

Kollarından tutup durmasını sağladım.

“Şule kendine gel, ne dediğini anlamıyorum. Kim kızacak sana? Neden bu kadar çok korkuyorsun?”

Bana sımsıkı sarılıp “Nora...” diye fısıldadı.

“Söyle Şule.”

Dış kapıya biri kıracak gibi vuruyordu. Korkuyla yerimden sıçrayıp: “Kim bu?” dedim.

“Sen otur ben kapıya bakıp geliyorum.”

Sessizce başını sallayıp koltuğa oturdu. Ben de kapıya doğru yürüyüp, “Kim o?” dedim.

“Benim Nora, Savaş.”

Savaş’ın sesini duyunca kapının kilidini açıp kapıyı araladım.

“Savaş?”

“Dışarıda kurtlar var, dışarı çıkmayın demeye geldim.”

“Yok, çıkmayız, Şule çok korktu.”

“Onu görebilir miyim?”

“Tabii.”

Kapıyı aralayıp içeri girmesine müsaade ettim.

“Kurtlar için bir şey yapmıyorlar mı? Sonuçta tehlikeli, insanlara saldırabilirler.”

“Canları yanmadığı sürece kimseye zarar vermezler...”

Dokuzuncu Bölüm

Savaş yarım saattir Şule'yle mutfakta konuşuyordu. Onların ne konuştuklarını deli gibi merak etsem de oturduğum yerden kalkıp mutfığa gitmiyordum. Sevgili olmadıklarını öğrenmiştim. Aralarında anlamadığım bir şekilde farklı bir çekim vardı.

Onları düşünmekten vazgeçip bacaklarımı koltuğun üzerinde bağdaş yaptım. Tülü aralayıp karanlık sokağa baktım. Görünürde ne kurt vardı ne de uluma sesi. Umarım bir daha geri gelmez, okula giderken çok dikkatli olmalıydım. Allahtan çocukları muhtar getirip götürüyordu.

Yağan yağmuru izlerken mutfığın kapısı açıldı. Bakışlarımı yağmurdan çekmedim. Onlar kendi aralarında konuşup beni dışlıyorsalar ben de uzak dururum onlardan. Camdan Savaş'ın yansımasını görünce onunla göz göze gelmemeye çalıştım.

“Nora.”

“Hımm”

Hafif öksürüp koltuğa yanıma oturdu. Ne hissettiğimi bilmeden.

“Ben bu akşam burada kalabilir miyim?” Ağır ağır çektim dışarıda olan bakışlarımı. İçimdeki heyecanla, “Neden?” diye sordum.

“Şule kurttan korkuyormuş, o yüzden.”

Histerik bir şekilde tebessüm ettim. Duymak isteğim cevabı duyamamak derinden sarsmıştı beni. Benim için değil Şule için buradaydı.

Onu daha fazla izlememek için, “Tabii” dedim kısık sesle. Bacaklarımı yere indirip derin nefes aldım.

“Burada yatarsın, ben sana temiz çarşafıla örtü getireyim.”

Cevap vermesini beklemeden koltuktan kalktım. Gideceken kemikli elleri elime değdi. Omzumun üstünden ellerimize baktım. Alışmıştım artık onun ani tutuşlarına çekişlerine...

Gözlerine soru sorar gibi baktım. Gene ne oldu da bu el tutuldu?

“Neyin var senin? “

“Bir şeyim yok.” Oysaki vardı.

“Yüzün neden üzgün? Bir şey mi oldu? “

Başımı iki yana sallayıp elimi ellerinin arasından çektim. Ayağa kalkıp bana bir adım daha yaklaştı.

“Sen böyle üzgün durunca ben iyi olmuyorum.”

Yine beni umutlandıran cümleler. Nefeslerimiz birbirimizin yüzüne vurasıya kadar ona yaklaştım. Göz bebekleri küçüldü. Yutkunup derin nefes aldı. Kulağına doğru eğilip: “İyi olmayan ne Savaş?” diye sordum. Sorumun cevabını bu sefer alacaktım. Kaçışı yoktu.

Gözlerine bakıp: “Cevap ver” dedim sakın sesimle. “Ne-

den ben kötü olunca iyi olmayacaksın?”

“Köydeki tek öğretmen sensin, biliyorsun sen gidersen çocuklar öğretmensiz kalır. Ben de üzülürüm, Bu durum iyi olmaz çocuklar için.”

Yine başkaları için bir sebep, benim için değil.

“Merak etme iyi olacağım.”

Arkamı dönüp odaya gideceğim zaman Şule mutfaktan çıkıyordu. Gözlerinin çevresi kıpkırmızı olmuştu. Bu da demektir ki içeride başka bir durum oldu. Ona doğru yürüyüp elini tuttum.

“İyi misin sen? Neden ağladın?”

Bakışları kısa bir süre Savaş’a kayıp beni buldu.

“Kurttan korkuyorum o yüzden ağladım.”

Bu bir bahaneydi farkındaydım. Ona inanmış gibi yapıp tebessüm ettim.

“Korkulacak bir şey yok, kurtlar eve girmez. Hem Savaş’ın dediği gibi canları yanmadığı sürece kimseye zarar vermezler. Değil mi Savaş?”

“Kesinlikle.”

Omzumun üstünden ona baktım. Koltuğa yayılmış bir bana bir Şuleye bakıyordu. “Nereden geliyor bu rahatlık?” diye sormak vardı ama neyse.

“Canım ben yorgunum yatacağım, ayıp olur mu?”

“Saçmalama Şule neden ayıp olsun, gel.”

Elinden çekip küçük odamıza girdik, o kendini hemen yatağın üstüne attı. “Sen uyu ben Savaş’a çarşafı örtü vereyim.”

“Tamam canım.”

Dolaba doğru yürüyüp yere eğildim, çekmecedan çarşafı ince örtüyü alıp odadan çıktım. Savaş koltuğa uzanmış tavanı izliyordu. Yanına yaklaşıncaya bana baktı.

“Çarşafı sereyim.”

“Ben hallederim.”

“Peki, iyi geceler.”

“Nora.”

“Efendim?”

“Uykun yoksa otursana konuşalım.”

Onunla deli gibi konuşmak isteyen kalbim, sanki bu anı bekliyormuş gibi heyecanla beni onun karşındaki tekli koltuğa yönlendirdi.

“Konuşalım.”

Yattığı yerden doğrulup gözlerini kısıtı. “Bana kendinden bahsetsene, ailen nasıl biri? Seni tanımak istiyorum.”

Beni tanımak istiyordu. Her zaman şakır şakır konuşan dilim tutulmuştu. Cümle kurmak istedikçe kuruyan dilim damagıma yapışıyordu.

Yüzüme öyle bir bakıyordu ki bırakın karşısında konuşmayı, oturmam bile mucizeydi.

Dudağı kenara doğru kaydı. Sanırım yine düşünürken mimiklerinden anladı aklımdan geçenleri.

Utanıp başımı eğdim. Hiçbir zaman utangaç, çekingen, korkak olmamışımdır. Onun karşısında ilgiye ihtiyacım varmış gibi oluyordum. Onu yeni tanıyordum ama sanki geçmişimiz varmış gibiydi.

Sanırım beni bu denli kendine çekmesini sebebi bana olan yoğun özlem dolu bakışlarıydı. Birini yıllardır görmezsin, ona olan hasretin özlemin fazlasıyla artar ya bir anda karşında görünce gözlerin dolu dolu olur. Sarılmaya dokunmaya kıyamazsın. İşte böyleydi onun bana bakışları. Belki de değildi ben öyle görmek isteğim için öyle görüyordum.

İlk defa bu kadar uzun tebessüm ederken gördüm onu.

“Seni dinliyorum Çiçek.”

“Çiçek değil Nora, tamam mı?”

“Tamam, Çiçek haydi seni dinliyorum anlat kendini bana.”

Başımı iki yana sallayıp gülüşümü durdurup ciddi moda girdim.

“Yaşımı, mesleğimi, nerede yaşadığımı biliyorsun değil mi?”

“Daha fazlasını.”

“Madem biliyorsun neden soruyorsun?”

“Muhabbet olsun.”

Kollarımı göğsümde bağlayıp: “Sen sor ben cevaplayayım” dedim. Öne doğru eğilip kollarını dizlerinin üstüne koydu.

“Gerçekten seven insan sevdiğini unutmaz mı? Onu kendinden bile fazla sevdiği insanı unutmak kolay mı sence?”

Duygusal yerden soru sormuştu. Derin nefes alıp: “Sanırım unutmaz” dedim. “Yani çok sevdiğin birini neden unutasın ki?”

“Belki birinden biri kaza geçirdi ve hafızasını kaybetti. Diğerleri o hatırlasın diye elinden gelenin fazlasını yapıyor; ama hafızasını kaybeden kişi hiçbir şekilde hatırlamıyor. Sence neden?”

“Eğer hafızasını kaybettiyse hatırlaması imkânsız olur. Ama hisseder sonuçta kalbi onun için atmış bir zamanlar.”

“Hâlâ da onun için atıyor, o hatırlamasa da.”

Kaşlarını kaldırıp, “Kimden bahsediyoruz?” diye sordum merakla.

Gülüşü yüzünde büyüdü. Komik bir soru sorduğumu sanmıyordum.

“Tanımadığımız birinden bahsediyoruz. Mesela böyle bir olay senin başına gelse aklını mı yoksa kalbini mi dinlerdin?”

Elimi kalbimin üzerine koyup gözlerimi yumdum. Tık tık atan kalbim aslında karşımdaki adam için atıyordu. Onu unutmuş olsam sanırım kalbimle hissederdim.

Gözlerimi açıp keskin bakışlarına baktım.

“Sanırım ben kalbimden hissederdim.”

“Hislerine yoğunlaş Nora, gözlerinle değil kalbinle bak o zaman.”

Gülme sırası bendeydi. “Ben kimseyi unutmadım yalnız.”

“Bunun ne kadar zor olduğunu bilemezsin. Birlikte dolaştığın, birlikte yemek yediğin, uyuduğun, sarıldığın, öpüştüğün” dedi. Bana doğru eğildi. Parmağını alnıma dayayıp daireler çizdi. “Hatırlamamak çok kötü. Biri yeni bir hayat yaşarken diğeri onunla olan anılarını düşünerek yaşamaya çalışıyordu.”

Üzgün matemli bir hava gelmişti aramıza. Başımı usul usul salladım. Dediği gibi çok zordu sevdiğin birini hatırlamamak. O senin için çırpınırken sen onu hatırlamıyorsun. Hiçbir zaman yaşamak istemediğim bir şey. Ne unutmak ne de unutulmak istiyordum.

Parmağını alnımdan çekip başını yere eğdi.

“Yorgunum, İznin olursa yatabilir miyim?”

“Tabii ben kalkayım.”

Kısık sesle kahkaha atıp, “İzin yok” demeliydin diye mırıldandı.

“Anlamadım.”

“Bir şey demedim.”

Başımı sallayıp: “İyi akşamlar” dedim. Belki ben yanlış anladım.

Odaya girdiğimde üzerimdeki garip duyguyla yatağa oturdum. Söyledikleri içime işlemişti. Onun kıyafetlerini çıkarmadan yatağın içine girdim. Dışarıda yağan yağmuru dinlerken gözlerim kendini uykuya, kurdun yanına bırakmıştı.

Bu sefer farklı bir yerde değildik, benim evimde benim yatağımdaydık. O bana ben ona sessizce bakıyorduk.

Elimi onun beyaz tüylerinin arasına soktum. Hafif hafif okşarken gözleri kapanır gibi oluyordu.

“Bu aralar rüyalarım gelmiyorsun? Küs müsün bana?”

Başını iki yana salladı.

“Artık duygularını fark ediyorsun, benim gelmeme gerek yok. Sen kalbinde hissediyorsun artık.”

Kalbimde hissettiğim kişi Savaş’tı. İkisi arasındaki bağı çözmeme az kalmıştı.

“Sen gerçek misin? Köye dadanan kurt yoksa sen misin? Bunların gerçek olma olasılığı ne?”

“Ben hep gerçekim. Sen sadece hisset gerisi hemen çözülecek.”

“Anladım.”

Onunla daha fazla konuşmak isterdim ama rüyamda bile gözlerim kapanıyordu. Kendimi uykuya bıraktığımda rahatlamıştım.

Şarkılar çalıyordu huzur veren melodi eşliğinde. Ruh, kalbi, bedeni canı gönülden hissediyordu varlığını. Burnunu soktu özlediği boyna usul usul çekti içine benliğine işleyen kokuyu. O çektikçe bedeni aldı insan halini. Kendini geri çekip kokusunu ciğerlerine saracak kadar çekti. Öptü uzun uzun alnını.

“Uyanmanı dört gözle bekliyorum çiçeğim.”

Yataktan kalkıp arkasını dönmeden çıktı odadan. Ona üzgün halde bakan kuzenine baktı.

“Ben gidiyorum, sakın ona bir şey anlatma. Hissedecek, az kaldı biliyorum hissedecek.”

Başını salladı genç kadın. Bu aşk karşısında saygıyla eğilip sustu. İnaniyordu, onlar bir gün eskisi gibi olacaktılar.

Sabah gözlerimi açtığımda boğazımda hissettiğim ağrıyla yüzümü buruşturdum. Dünkü ıslanmanın bedelini bugün çekiyordum. Şule'yi uyandırmadan yataktan çıktım. Ağrıyan boğazımı sıvazlayıp odadan çıktım.

Gözlerim direk koltuğu buldu. Savaş yoktu, gitmişti sanırım. Mutfığa doğru yürüyüp dolabın kapağını açtım. İlaç kalmamıştı evde. Of ya ne yapacağım ben?

Yatak odasına girip komodinin üzerinden telefonumu aldım. Salona geçtiğimde muhtarı aradım.

“Buyurun Öğretmen Hanım.”

“Günaydın, kendimi iyi hissetmiyorum çocuklar bugün okula getirmeyin diyecektim.”

“Geçmiş olsun, iyi günler.”

Başka bir şey demeden telefonu kapattı garip adam. Ağrıyan boğazımı ovalayıp odaya döndüm. Ses yapmadan dolaptan kıyafetlerimi alıp giyindim.

Acaba Şule’ye söylese miydim sağlık ocağına gittiğimi? Yok ya zaten göreve iki gün sonra başlayacak, biraz daha uyun. Çantamı alıp evden çıktım. Yağmur hafif hafif yağıyordu

Araç olmadığı için hızlı hızlı yürüdüm, yarım saat sonra sağlık ocağının önüne geldim. Muayene saatine yarım saat vardı. Merdivenlere oturup sağlık ocağının açılmasını bekledim.

Bahçeye geçen gün arabasına bindiğim doktorun arabası girdi. Arabadan inip yüzünde tebessümle bana doğru yürümeye başladı. Oturduğum yerden kalkıp merdivenden aşağı indim.

“Seni gördüğüme sevindim.”

Ben hiç sevinmemiştim. O değil miydi beni Savaş’la bırakıp giden? Ya savaş kötü biri olsaydı o zaman şu an burada olmazdım.

Elini bana uzattı. Ayıp olmasın diye elini tuttum. Elini tutan elim buz kesmişti. Sırtımdan aşağı ter boşalıyordu. Elimi çekmeye çalıştıkça daha çok çekiyordu. Bilmediğim bir boşluğun içinde kaybolacaktım neredeyse. Gözlerim yavaş yavaş kapanacağı sıra bir el tarafından yukarı çekildim. Kapanmaya durmuş gözlerim açıldı. Elimi tutan el Erhan değil Savaş’tı üşümüyor ısıniyordum.

“Nora...”

Başımı iki yana sallayıp sersem halden çıktım. Yere baktığımda Erhan'ın yerde yattığını gördüm. Ne olmuştu burada? Az önce elimi tutan adam nasıl yere düşmüştü? Savaş hangi ara gelmişti?

“Sen benim sonum olacaksın Nora.”

“Savaş ne oldu burada? Sen ne zaman geldin? Ben çok tuhaf hissediyorum, başım dönüyor.”

“Gözlerini açık tut güzelim, sakın kendini bırakma.”

Ayak parmak uçlarımdan başlayan uyuşma her yerimi kaplıyordu. Başımı Savaş'ın göğsüne yaslayıp ona tutunmaya çalıştım.

“Savaş kendimi kötü hissediyorum.”

“Kendini bırakma Nora! Yalvarırım. Öldüreceğim lan seni bu sefer kesin öldüreceğim.”

Bilincim son sözleri duyup karanlığa düştü. Derin bir uykuya bıraktım kendimi.

Onuncu Bölüm

Bedenim bir boşluğun içinde dibe doğru batıyordu. Kendimi yukarı çektikçe ayaklarıma bağlanan betonlar beni boş bir çukura doğru çekiyordu. Çırpındıkça nefesim kesiliyor, kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu.

Boğuluyordum! Görünmeyen bir el boğazımı sıkıyordu... Kollarımı iki yana bırakıp dibe doğru batışımı izledim. Çırpınmadım, bağırmadım, sadece; sustum...

Sert zemine çakılacağım zaman, belime dolanan kollarla yukarı çekildim. Kim olduğunu görmüyordum.

“Aç gözlerini Nora.”

Gözlerimi dikenli bataklığın içinden zorla açtım. Dikenler göz bebeklerime kâğıt kesiği gibi batıyordu. Puslu görüntüyü yok etmek için elimi gözlerime batırdım.

“Nora.”

Kulağıma Şule'nin sesi gelince ellerimi çekip gözlerimi tamamen açmayı denedim. Sanki tüm çapaklar göz kapaklarıma yapışmış, açılmasına engel oluyordu.

“Ş-Şule.” Sesim; ses telleri ameliyat olmuş bir hastanın, ilk

ameliyattan sonra konuşması gibi çıkıyordu. Kuruyan dudaklarımı yalayıp yutkundum. Tükürüğüm boğazımdan geçerken her bir damarı asit gibi yakmıştı. İnleyip elimi boğazıma getirdim.

“Dur dokunma. Boğaz enfeksiyonu geçiriyorsun canım. Kapa gözlerini uyu, kendini iyi hissedince konuşuruz.”

Her ne kadar ona, bana ne olduğunu sormak istesem de boğazımın ve gözlerimin ağrısı konuşmama fırsat vermiyordu. Savaş’ı deli gibi merak etsem de kendimi uykunun kollarına bıraktım.

Bir uçurumun kenarında tek başıma dolaşıyordum. Burada olduğuma göre beyaz kurdum da burada olmalıydı. Etrafıma dönüp onu aradım.

Radar görevi gören gözlerim onun izini görememişti. Uçurumun kenarından uzaklaşıp düz çayıra doğru yürüdüm. Adımlarımı attıkça ağaçların arasına giriyordum. Etrafıma baktığımda daha önce buraya geldiğimi anımsadım. Gözlerimi kapayıp ne zaman geldiğimi düşünmeye çalışırken o an beynimden vurulmuşa döndüm.

Ben buraya daha önce Savaş’la gelmiştim. Aynı zamanda gölüm kenarında uyuyakalıp kurdu rüyamda görmüştüm. Sürüm kurdumu bulmuştum. Tek yapmam gereken uyanıp onu gerçekte bulmamdı.

Yere oturup ağrıyan bacaklarımı beyaz papatyaların arasına uzattım. Sırtım yerle buluşunca tebessüm edip güneşin tadını çıkardım. Gözlerimi kapadığımda kuşların sesini dinleyip huzur buldu bedenim.

Gözlerimi yavaş yavaş açtığımda, odamda yatağımda ol-

duğumu gördüm. Bu sefer tek değildim yanımda Savaş vardı.

Rüya mıydı, içinde olduğum zaman? Elimizi uzatsam dokunabilir miyim sıcacık tenine? Gözlerimi açıp kapasam gerçek olduğunu söyler mi görme yetim bana... Sızım sızım sızlayan parmak uçlarımı yavaşça kaldırdım karnımın üzerinden. Yanımda yatan adama usul usul yol aldılar kontrolümde.

Tenine değince ateşe değmiş gibi yaktı parmak uçlarımı. Rüya değildi, gerçektir... Savaş şu an yanımda yatağında benimle beraber uyuyordu. Onu daha fazla hissetmek için parmaklarımı teninin üzerinde yavaş yavaş gezdirdim. Ona o kadar çok kapılmışım ki gözlerinin açık olup beni izlediğini fark etmemişim.

Elim kolunun üzerinde durdu, ne ileri ne de geri gidiyordu parmaklarım. Şu an utancımın kıpkırmızı olmam gerekirken ben sadece ona bakıyordum.

“Birini taciz etmek suçtur.”

Tebessüm edip ona biraz daha yaklaştım.

“Sana ait olmayan birinin yanında yatmak da suçtur.”

Bu sefer o bana yaklaştı. “Belki benim olanın yanında yatıyorumdur” dedi, emin bir ses tonu ile...

Fısıltısı kulaklarımın arasından usulca, bedenimi titreterek tüm uzuvlarımdan yavaşça işlemişti bedenime...

“Ben sana mı aitim Savaş?” cümlesi çekine çekine döküldü dudaklarımdan...

İki dudağını aralayıp cevap verecekken odanın kapısı gürültüyle açıldı. İkimizin sert bakışları kapıyı buldu. Şule yüzünde kocaman gülümsemesiyle bize bakıyordu. Ama karşılı-

ğı almıyordu, ben cevabımı alamadığım için kızgındım. Ama Savaş? O neden sinirliydi ki?

“Neden öyle bakıyorsunuz yüzüme?”

Savaş uzun bacaklarını yere indirip ayağa kalktı. Omzunun üstünden bana bakıp: “Sakin yataktan çıkma” dedi düz bir sesle. “Ben muhtarla konuştum, bir kaç gün okula gitmeyeceksin.” Emir verir gibi konuşması kaşlarımı çatmama sebep olmuştu. Bu yaşıma kadar babam bile benimle emir vererek konuşmamıştı, hangi hakla emirlerini veriyordu?

“Bugün dinlensem yeter bana, yarın sabah okula gideceğim.”

Siyah kaşları gözlerinin üstüne ağır ağır indi, yatağa yaklaşıp elini yatağın başlığına koydu. Yüzüme eğilip: “Gitmeyeceksin” diye tısladı zehirli bir yılan gibi.

“Gideceğim Savaş Sancar.”

“Hele bir git, ben sana o zaman gösteririm Savaş Sancar’ı”

Odada sanki sadece o ve ben varmış gibiydik. Gözlerini gözlerimden ayırmadan derin derin nefes alıyordu. Göz bebekleri yüzümün her yerinde geziyordu. Onun bakışları altında kendimi çınlıplak hissediyordum. İşaret parmağını yanağıma yaklaştırıp hafif bir şekilde dokundurdu.

“Beni dinle Nora.”

Başka bir şey demeden kendini geri çekip arkasını döndü. Bakışları Şule’ye dönüktü. Şule gözlerini onun üzerinden çekip yanıma doğru yürüdü. O yatağa otururken Savaş odadan çıkmıştı. Geride sadece kokusu kalmıştı.

“Nasıl hissediyorsun kendini?”

Boş kapıdan gözlerimi çekip Şule'ye döndüm. Nasıl hissediyordum hiçbir fikrim yoktu. Bu sabah yaşadığım olay korku filmi gibiydi.

Elim Erhan'ın eline değince sanki farklı bir dünyaya geçiş yaptım. Gözlerim kararmaya başlamıştı karanlığın dibine batıyordum, ta ki Savaş elimi tutana kadar.

Endişeyle yüzüme bakan Şule'ye mecbur gülümseyip: "İyiyim" dedim.

"Bu sabah sağlık ocağına gittiğimde Doktor Erhan'la karşılaştım. Nedense elini tutunca tuhaf oldum."

Yutkunup gözlerini açıp kapadı. Elini elimin üzerine koyup hafif sıktı. "Biliyorum canım, tansiyonun düşmüş. Savaş seni eve getirdi."

"Ama bir şeyim yoktu, sadece hafif boğazım ağrıyordu. Hoş şu an çok ağrıyor ama."

"Sağlık ocağına kadar yürümüşsün, tansiyonunun düşmesi normal canım."

Başımı iki yana sallayıp yatakta doğrulmaya çalıştım. Şule ellerini koltuk altıma koyup oturmama yardımcı oldu. Sırtımı yatağın başlığına yaslayınca derin nefes aldım.

"Çok farklı bir durumdu Şule, sana o an ne hissettiğimi anlatamıyorum. Erhan'ın elini tutarken karanlığın içine girdim. Sonra bir anda aydınlığa çıktım. Gözlerimi açtığımda Savaş karşımdaydı. Bu normal değil bence."

Kahkaha atıp başını iki yana salladı. "Canım sen yorgunluk ve hastalıktan halüsinasyon görmüşsün," dedi rahat tutmaya çalıştığı sesiyle. Oysa yüzünden ne kadar endişeli olduğunu anlayabiliyordum.

“Peki.” dedim inanmış gibi yaparak. Bu gece aklımdaki fikri uygulayacaktım. Beni bul diyen kurdu bulacaktım. Aklımı hiçbir şeye vermeyecektim. Bu gece rüyalarımın giren kurdun gerçek olup olmadığını öğrenecektim. Kararlıydım, gördüğüm rüyaların bir anlamı vardı eminim...

Hava kararınca kadar Şule yanımdan bir saniye ayrılmamıştı. Uyuması için gözlerinin içine bakarken o pürdikkat beni izliyordu. Sanki emir almış yanımdan bir saniye ayrılmamak için. Ben ona emanetmişim gibi davranıyordu. Uykusuzluktan kapanan gözlerini sürekli ovuşturup gülümsüyordu.

“Şule” dedim kısık sesle. Elimi ağzıma getirip esnemiş gibi yaparak uykumun olduğunu belli ettim.

“Söyle canım.”

“Yatalım benim çok uykum geldi.”

Bu anı bekliyormuş gibi ayağa kalkıp ışığı kapadı. Yanıma gelip örtünün altına girdi.

“İyi uykular Nora. Rüya da beni gör.”

Gülümseyip: “Kurttan sıra sana kalırsa görürüm” diye mırıldandım.

Sessiz bir şekilde uykuya dalışını izledim. Elimi gözlerinin önünde salladım, uyanmayınca yatağın içinde biraz daha bekledim. Yarım saat geçtikten sonra ses yapmadan yataktan indim. Dolaba doğru yürüyüp üzerimdeki pijamaları çıkarıp siyah taytla beyaz kısa kollu tişörtümü giyindim. Arkamı dönüp baktığımda derin bir uykudaydı Şule. O uyanınca kadar ben geri dönerdim umarım! Umalım ki geri döneyim. Bu yaptığım başıma büyük bir bela açacak mı bilmiyordum. Bildiğim benim o yere gidip o kurdun gerçek olup olmadığını öğrenmekti.

Evden çıktığımda karanlık sokakta yürümeye başladım. Tek bir arabanın dahi geçmediği yolda ben tek başıma aklımda silik olan bir yere gidiyordum. Hatırladığım kadarıyla meyve ağaçlarının olduğu bir yere gitmem gerekiyordu, oraya gitmem için arabaya ihtiyacım vardı. Savaş'tan istesem kesin vermezdi, aksine: "Senin bu saatte dışarıda ne işin var, çabuk eve." diye bağıırırdı. O yüzden tek bir kişi kalmıştı. Yirmi dakika yürüdükten sonra ihtiyacım olan kapıya gelmişim. Kapının tokmağına vurup açılmasını bekledim. Kapı kulak tırmalayıcı ses çıkararak açılmıştı. Yüzümü buruşturup geri çekildim.

"Hayırdır öğretmen hanım?"

"İyi akşamlar muhtar bey, kusura bakmayın bu saatte rahatsız ediyorum sizi."

"Estağfurullah, hayırdır?"

Benimle zorla konuşuyormuş gibi bir hali vardı. Hala şu iblis olayına inandıklarını düşünmek istemiyordum.

Onu oyalamamak için, "Rica etsem arabanızı bir saatliğine verebilir misiniz?" diye sordum.

Kalın ve birleşik kaşları havaya kalktı. Sanki 'Ne yapacaksın arabamı?' diye bağıracak gibi surat ifadesi vardı. Arabayı almak için yüzümü en masum olduğum hale getirdim.

"Benim merkeze gitmem gerekiyor kendimi iyi hissetmiyorum. Oradaki büyük hastaneye görünsem iyi olur. Eğer arabanızı verirseniz size minnettar olurum."

Elini gömleğinden gözüken kıllı göğsüne getirip kaşıdı. Bu görüntü karşında öğürmemek için gözlerimi yere eğdim.

"Bekle anahtarları getireyim."

Sevinçle başımı eğdiğim yerden kaldırdım. O anahtarları getirinceye kadar ayakkabımın ucunu sabırsız bir şekilde yere vurup durdum.

“Buyur.”

“ok teşekkür ederim. Ben hastaneden döndüğümde kapınızın önüne bırakırım arabanızı.”

“Sabah bırakırsın eve kadar yürüme.”

“Teşekkür ederim.”

Arkamı dönüp camın önünde duran arabaya doğru hızla yürüdüm. Kapısını açıp yerimi aldığımda başımla bana bakan muhtara selam verip arabayı çalıştırdım. şu ana kadar her şey yolunda gidiyordu. Yarım saat aklımda kalan yollardan geçip meyve bahçelerinin olduğu yere geldim.

Arabayı durdurup indiğimde içimi ürperti kapladı. şu an ıssız bir ormanın için tek başınaydım. Telefonun ışığını açıp etrafıma tuttum, kimse yoktu sadece ben ve baykuşun ten sesi vardı.

Korkmayacaktım! İnandığım yolda gerçeğe ulaşmak için cesaretli bir şekilde amacıma ulaşacaktım.

Son kez gözlerimi açıp kapadım. Ve macera başlıyor...

Zihnimde hatırladığım kadarıyla Savaş’la yürüdüğümüz yere kadar geldim. Etrafımda uğuldayan hayvan seslerini duyuyordum. Kalbim bu karanlığın içinde yerinden çıkacak gibi atsa da elimi göğsümün üzerine koyup ona sakın olmasını fıslıdıyordum. Arkamdan ırttı sesi gelince hızla arkamı dönüp telefonun ışığını tuttum. Görünürde kimse yoktu...

Sakin ol Nora, korkma! Korkarsan gerçekleri öğrenemez-

sin. Tekrar yoluma koyulduğumda karanlık hafif hafif kendini ışığa bırakıyordu. Bu ışığın nereden geldiğine emin olamıyordum, zihnim burada karanlığa gömülmüştü. Burada Savaş'ın kollarının arasında uyuyakalmıştım. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Hislerimi dinleyip karşımda duran kocaman kavak ağaçlarına doğru yürüdüm. Karşıma ne çıkacağını bilmeden iki büyük kavak ağacının ortasından geçtim.

Aman Allah'ım.

Bambaşka bir boyuta geçtim resmen. Ağacın arka tarafı karanlıkken ön tarafı ateş böceklerinin ışığıyla aydınlıktı. Şelalenin üstünde kelebeklerle birlikte dans ediyordular. Büyülenmişim bu güzellik karşısında...

Adımlarımı şarıl şarıl akan suya çevirdim. Yürüdükçe kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Elim ayağım tutmuyordu... Ayakkabılarımın ucuna sular gelince olduğum yerde durdum. Dizlerimin üzerine çöküp elimi suyun içinde gezdirdim. Muhteşemdi... Burası bir cennet bahçesi gibiydi. Arkamda birinin nefes alıp verdiğini duyumsadığımda gözlerimi usul usul kapadım. Şu an rüyada değildim eminim. Yemyeşil çimenlerden destek alarak ayağa kalktım. Minik adımlar atarak arkama döndüm.

Adımlarım geri geri gitti...

Sihri bozulmuştu tüm ortamın, göz bebeklerim yerinden çıkacak gibi büyümüştü... Her gece rüyalarımı süsleyen kurt şu an karşımdaydı... Kanlı canlı duruyordu...

Onu bulmuştum, ben bembeyaz kurdumu bulmuştum...

On Birinci Bölüm

Aklım almıyordu, karşımda duran kurt gözlerini bana dikmişti kıpırdamadan beni izliyordu. Korkudan bedenim zangır zangır titriyordu. Küçük dilim boğazımdan mideme kaçmıştı. Nefes alamıyor veremiyordum.

Ben geri gittikçe o da geri gidiyordu. Korktuğumu anlamış gibi başını iki yana salladı. Omzumun üstünden arkamdan akan suya baktım. Kaçacak yerim yoktu. Hoş kaçsam da beni yakalaması zor olmazdı.

Bakışlarımı tekrar keskin mavi gözlerine çevirdim. Göğsüm hızlı nefes alıp vermekten ağrıyordu. Aklım mantıklı karar veremiyordu.

Her gece gözlerimi kapadığımda gördüğüm kurt, şuan karşımdaydı. Aynı rüyalarımındaki gibi bakıyordu bana. Mantıklı açıklaması yoktu bu durumun.

Ağır hareketlerle dizlerimin üstüne çöktüm. Onunla aynı hizaya gelince bana doğru gelmeye başladı. Derin derin nefes alıp gözlerimi yumdum. Çimenler avuçlarımda içinde paramparça olmuştu sıkılmaktan.

Bana yaklaştığını ondan gelen kokudan anlıyordum. Bu delilikti... Bir kurt tarafından parçalanmak üzere olabilirdim.

Bacaklarımın üstünde ağırlık hissedince sırtımı geri çekip gözlerimi araladım. Başı bacaklarımın üzerinde kısık kısık inliyordu. Sanki özlediği birine kavuşmuş gibi.

Rüyalarımda konuşuyordu, acaba şimdi konuşur mu? Başımı iki yana sallayıp saçmalama dedim kendi kendime. Nerede görülmüş kurdun konuştuğu.

Her olayın mantıklı bir açıklaması varken eminim bu durumun da bir açıklaması vardır.

Çimenler ellerimin arasından kurtulunca yavaş yavaş kaldırdım havaya. İnce parmaklarım sıtma tutmuş gibi titriyordu. Parmaklarım onun pamuk gibi olan beyaz tüylerine doğru benden izinsiz yol aldılar. Parmaklarım yumuşacık tüylerin arasına girince başını kaldırıp kısık sesle uludu.

Korkup kendimi geri çektiğimde başını göğsüme yasladı. Bedeninin bir kısmı dizlerimin üstündeydi. Bana zarar vermiyordu, dokunarak hasret gideriyordu.

Kuruyan dudaklarımı yalayıp, "Buldum seni" dedim kısık sesle. Ortama bomba gibi düşüyordu kalp atışları. Başını sürekli göğsüme sürtüyor, sanki bana bir şey anlatmaya çalışıyor gibiydi. Ön patisini kaldırıp sağ omzuma koydu. Ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum, gözlerimin içine bakıp zor duyulacak bir sesle inliyordu. Mavi gözleri dolmuştu. Hayır, hayır ağlamasını istemiyordum. Rüyalarımda ağlıyordu yeteri kadar.

Kollarımı ona dolayıp başımı sırtına dayadım. O da bunu yapmamı istiyormuş gibi kucağıma iyice yerleşti.

Kaç saat geçti bilmiyordum, gecenin karanlığı yerine ay-

dınlık almıştı olduğumuz yeri. Ateş böcekleri, kelebekler terk etmişti cennetten bahçeyi... Onunla konuşmadan bir gece geçirmiştim. Bana zarar vermemiş, aksine rahatlamam için uysal davranmıştı.

Kolumdaki saate baktığımda altıya geliyordu. Şule yokluğunu anladım mı acaba? Burada daha fazla duramayacağım için kucağımda yatan kurdun sırtını sıvazladım. Gözlerini hızla açıp başını kaldırdı.

“Benim gitmem gerek.”

Geri çekilip ön patilerini öne doğru uzatıp gerildi. Ben de uyuşan bacaklarımı ovuşturup ayağa kalktım. Ne olacaktı şimdi? Benimle köye gelemezdi, insanlar onu görür görmez öldürürdü.

Yanıma yanaşıp bacaklarıma sürtündü... Son kez bakışları bakışlarımla kesişti. Arkasını dönüp kavak ağaçlarının arasına doğru yürüdü. Ağaçların arasından geçip gözlerimin önünden kayboldu.

Eve gider gitmez araştırma yapmam gerekiyordu. Bir izahı vardır bu durumun, öyle olmasını diliyordum.

Bir saatin ardından evimin önüne gelmiştim. Arabadan inmeden önce gözüm evimin kapısında bana sinirle bakan Savaş’a takıldı. Bakışlarından anlaşıldığı kadarıyla gece yokluğunu fark etmiştiler.

Arabanın kapısını açıp tek bacağımı aşağı indirdim. Bedenimi aşağı indirmeden kolumdan sert bir şekilde dışarı çekildim. Gözlerim kocaman oldu Savaş’ın bu tavrı karşısında. Sırtımı arabaya yaslayıp bedenini bedenime yasladı.

“S- Savaş ne yapıyorsun?”

Sesim heyecandan mı korkudan mı titriyordu hiçbir fikrim yoktu. Hızlı hızlı nefes aldıkça göğsü göğsüme değiyordu. Kendini biraz daha bana bastırıp kulağıma eğildi.

“Sana hangi cezayı versem acaba?” Sesindeki tını sanki benimle dalga geçiyormuş gibiydi. Elimi karnına koyup itmeye çalıştım. Çalıştım diyorum çünkü bir milim bile kıpırdamadı. Karnına bastırdıkça avuçlarımın arasında karın kasları büyüyordu.

“Savaş ne yapıyorsun?” Kekelemediğim için kendimi tebrik ettim. Ondan deli gibi etkilensem de karşısında ezik gibi durmak istemiyordum.

Başını geri çekip alnını alnıma yasladı.

“Sana bugün ceza vermeyeceğim Nora. Dün gece çok huzurlu bir uykudaydım. Sabah uyandığımda bedenimdeki gerginliğin hepsi gitti. O yüzden çok şanslısın, sana ceza vermeyeceğim.”

Kaşlarımı çatıp: “Çekil” diye bağırdım. Madem huzurla uyudu, o zaman sabah sabah bana yaşattığı adrenalin de ne? Dibime kadar girmiş kalp atışlarımın her zamankinden daha fazla atmasına sebep oluyordu.

“Neredeydin? Şule sabah uyanınca seni bulamamış evde.”

Demek ki Şule yokluğumu sabah fark etti. Eğer gece evde olmadığımı anlasaydı hemen Savaş’a haber verirdi. O da huzurlu uykusundan kalkıp öfkeyle beni arardı. Gözleriyle aklımdan geçenleri okuyormuş gibiydi bakışları.

Onu daha fazla sinirlendirmemek adına,

“Sabah yürüyüşüne çıktım” dedim saçma bir yalanla. O da inanmamıştı. Kaşlarını kaldırıp: “Muhtarın arabasıyla mı yü-

rüyüſe çıktı?” diye sordu düz sesiyle.

Oflayıp: “İſim vardı” dedim sinirlendiğimi belli ederek.

“Neden bana hesap soruyorsun?”

Sanki erkek arkadaşım gibiydi. Sıcacık eli yanağıma değince yutkundum aynı zamanda oda sesli yutkundu. Gözlerim âdem elmasına kayınca bakışlarımı hızla çektim. Adamı gözlerimle yiyordum.

“Aptal Nora, bir gün bana yalan söylemeyeceğini öğreneceksin ve o gün çok yakın bir zaman.”

“Aptal sensin!” Adama bak ya, ondan etkileniyorum, hoşlanıyorum diye tepeme çıkaracak halim yok. Benimle konuşurken üslubuna dikkat edecek. Çatılı olan kaşlarımı işaret parmağıyla düzeltip başını iki yana salladı.

“Erken yaşta yaşlanacaksın, çatma kaşlarını.”

“Sen de benimle düzgün konuş bundan sonra. Bir daha bana aptal dediğini duymayacağım.”

“Olur güzelim, demem.”

Eve gitmem onun ve benim için iyi olacaktı. Burada durup kalp atışlarımı yoldan çıkarmanın anlamı yoktu. “İyi günler” deyip yanından geçtim. Eve gireceğim zaman kapıyı itip benden önce içeri girdi kaba adam. Yok yok bunu ben şımartmıştım böyle. Yüz verdim tepeme çıktı adam.

“İçinden konuşma da mutfığa geçip bana kahvaltı hazırla.”

Gözlerimi yumup derin derin nefes aldım. Arabanın anahtarını koltuğun üstüne atıp ona doğru yürüdüm. Bacaklarını açmış elleri ensesinde beni izliyordu. Ellerimi belime koyup, “Bana baksana sen” diye bağırdım.

“Ben sana hep bakıyorum zaten. Ama sen görmüyorsun.”

Nasıl oluyordu da tüm sinirimi bir kelimesiyle geçiriyordu. Bu adam kesinlikle büyücüydü... Hayatımda kurdum varken bir de büyücüm olsun ne olacak ki? Fantastik bir hayatın içindeyiz zaten.

“Neden sürekli içinden konuşuyorsun?”

“Sana ne” diye bağırdım.

“Sen benim aklımı mı okuyorsun?”

“Okumama gerek yok, sen yüz mimiklerinle kendini ele veriyorsun. Sinirlendiğin zaman geriliyor, utandığın zaman kızarıyorsun. Ve dudakların bana sessiz bir şekilde saydırıyor. Ben bunların hepsini hissediyorum.”

Kesinlikle ya büyücü ya da sihirbaz bu adam. Gönlüm bula bula bunu buldu kendime inanamıyorum. Acaba ondan hoşlandığımı anladı mı?

“Nora.”

“Hııı”

“Kahvaltı diyorum.”

“Az ye de kendine bir uşak tut. Senin karşında çalışanın yok.”

“Ben bu Nora’yı hiç sevmedim. Eski Nora gelsin.”

Öne doğru eğilip, “Eski Nora nasıl biriydi?” diye sordum. O da aynı şekilde bana doğru yaklaştı.

“Ben nereden bileyim eski Nora’yı? Ama eminim şimdikiinden daha iyidir.”

Kaşlarımı olabildiğince çatıp üzerine atladım. Ellerimi saçlarına geçirip “Benimle bir daha dalga geçme” diye bağırdım.

Bir anda kendimi altında buldum. Allah'ım ne yapmıştım ben? Resmen adamın saçlarına yapıştım.

Yutkunup, "Üzerimden kalkar mısın?" dedim kekeleyerek. Cesaretli Nora nereye kaçmıştı acaba. Az önce adama söylemediğini bırakmamıştı.

"Dün gece çok güzeldi Nora. Senin için de öyle miydi? Ben uzun zamandır huzur bulduğum kollarda uyudum. Sen huzur buldun mu?"

Az önceki utancım kaybolup gitmişti. Dün gece ben kurdun yanıdayken o neredeydi? Kimin kolları arasında huzur buluyordu?

On İkinci Bölüm

Kıskançlık tüm bedenimi esir almıştı. Ayak parmaklarımdan yukarıya doğru ateş tenimi yaka yaka çıkıyordu. Bakarken kalbimin yerinden çıkacak gibi atmasını sağlayan tenime, bir başkasının dokunabileceğini aklımın ucuna getirmek bile istemiyordum.

Bedeninin ağırlığını üzerime vermeden uzanıyordu üstümde. Kendini sıkıdığı gerilen kaslarından belliydi. Gözlerini kırpmadan gözlerimin içine bakıyordu. Sorduğu sorunun cevabını arıyor, bulamadıkça göz bebekleri küçülüyordu.

Ellerimi ateşten farksız olan gergin kollarının üzerine koydum. Tenim tenine değince büzüşen damarları kasıldı. Dişlerini sıkıdığı çenesinin gerginliğinden belli oluyordu.

Ona sormayacaktım aklımı deli gibi kurcalayan soruyu. Dün gece kimin kollarında huzur bulduğunu, içimi kemiren kurtlara rağmen sormayacaktım.

Nefesimi içime çekip omuzlarını hafif ittim, sanırım ne demek istediğimi anladığı için zorluk çıkarmadan üzerimden kalktı. Kendini koltuğa bırakıp gerildi.

“Senin kahvaltı hazırlayacağın yok. Gideyim de annemin kahvaltısını yapayım.”

“Hazırlarım şimdi. Bekle.”

Dudağı hafif havalandı. Bir anda ayağa kalkıp uzun boyuyla karşıma geçti. Ondan gelen toprak kokusunu içime çekip gözlerimi yummamak için zor tuttum göz kapaklarımı. Yüzünü bana yaklaştırıp: “Gitsem iyi olur” dedi düz sesle.

“Sonuçta dün gece huzur bulduğum kolları bırakıp buraya geldim. Onu yalnız bırakmak olmaz şimdi.”

Kaşlarımı olabildiğince daha fazla çatmıştım. Elimi yumruk yapıp soluğumu dışarı verdim. Dudaklarıma gelen hakaretleri ona saydırmak için biraz daha yaklaştım.

“Sen çok saygısızısın. Dün gece başka bir kadının koynundaydın, onunla vakit geçirip buraya gelmişsin. Kız şimdi ne haldedir.”

Sanki ona komik bir şey söylemişim gibi beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Elini gözünün önüne gelen siyah saçlarına geçirip gözlerini kısıtı. “Nora” diye fısıldadı büyülü sesiyle.

“Neden kocasını başka kadınla yatakta basan kadın gibi bakıyorsun?”

Gözlerimi kocaman açıp işaret parmağımı ona uzattım.

“Sen!”

“Evet ben!”

Ayağımı yere vurup, “Git annenin yanına” diye bağırdım. Terbiyesiz, kocamı başka kadınla basmışım gibi bakıyormuşum peh. Acaba öyle mi bakıyorum? Saçmalama Nora, seni kızdırmak için öyle söylüyor.

“Kıskanınca dişi kurda dönüyorsun. Yenilmez, hırçın, öfkeli... Asil!”

Kurt mu? Beni bir kurda mı benzetiyordu. Ayrıca eğer yanlış duymadıysam bana kıskançsın dedi. Sıcaktan terleyen saçlarımı geri atıp;

- “Ben seni niye kıskanayım ki?” diye bağırdım.

Dudağı kenara doğru kayıp karizmatik gülüşünü attı. Kollarını göğsünde toplayıp, “Bilmiyorum” dedi etkileyici sesiyle.

“Neden beni kıskanıyorsun Nora?”

“Kıskanmıyorum” diye bağırdım. Evet, kıskanmıyordum onu, başka kadınla ne yaptığı umurunda değildi. Aklımdaki Nora bunları söylerken kalbimdeki Nora kıskanıyorum diye bağıırıyordu.

Savaş, “Hı hı” deyip arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açacağı zaman omzunun üstünden bana baktı.

“Bugün yat dinlen. Yarın okula gidersin.”

“Emrin olur.”

Cevap vermeden kapıyı açıp dışarı çıktı. Ona hissettiğim sinirle koltuğun üstünde duran yastığı alıp kapıya fırlattım.

“Pis dangelak.”

Ondan hoşlandığıma inanamıyordum. Beni heyecanlandıran hareketlerine sinir oluyordum. Ona bu kadar sinir olurken, nasıl oluyordu da ondan fazlasıyla etkileniyordum?

Başımı iki yana sallayıp odama yürüdüm. Kapıyı açıp içeri girdiğimde Şule bıraktığım gibi uyuyordu. Onu uyandırmadan komodinin üzerinden ilacımla, tabletimi aldım. Ses yapmadan odadan çıktığımda ilacı içip tabletimi açtım...

Umarım kurt hakkında bilgi bulabilirdim. Arama butonuna ne kadar rüyalarım giren kurtla ilgili yazı yazsam da saçma sapan sonuçlar çıkıyordu. Aradığım cevabı bir türlü bulamıyordum. Okuduğum bir yazıda; hayvanlar ve insanlar arasındaki bağ alışkanlıktan kaynaklanıyormuş. Uzun zaman birlikte vakit geçirince hayvan ne kadar vahşi olsa da sahibine zarar vermiyormuş yazıyordu.

Ama biz hiçbir zaman vakit geçirmedik ki rüyalarım hariç. Aradığım sonucu bulamayacağım için, en son kurt adam var mı diye yazdım. Karşıma çıkan ilk cevaba tıklayıp okumaya başladım.

Avrupa'da 1520-1630 yılları arasında kayıtlara geçmiş 30.000 kurt adam vakası vardır. İnanişâ göre kuduz bir kurt ya da kurt adam tarafından ısırılan bir insan, kurt adam olmaktadır. Dolunay altında açıkta uyumak, kurtların içtiği sulardan içmek de tehlikeliydi. İsviçreli filozof Doktor Paracelsus'a göre kurt adamlar, öteki dünyada ruhu huzura kavuşamayan kimselerdi. Geceleri şiddet duygularını doyurmak isteyen kişilerin de büyü ile kurt adam olabileceğine inanılıyordu. İnanişâ göre kurt adamlar kıllı postlarını, insan biçiminde iken derilerinin altına gizlerler. Dolunaylı gecelerde kurda dönüşür ve insanları gırtlaklarından ısırarak öldürürler. Başka bir inanişâ göre de kurt adam tesadüf olarak ya da kendi isteği ile kurda dönüşür. Kurt biçimine giren bir kişi yalnızca gözlerinden ve sesinden tanınabilir. Çünkü sadece bu özellikleri değişime uğramaz. Kurt adamı yakalamak için giysileri saklanır; çünkü o zaman kurt adam insana dönüşemez. Bir kurt adam olağan silahlarla ölmez; kurt adamı öldürebilmek için gümüş kurşun ya da gümüş kılıç gerekir. Yaralanan ya da ölen kurt adam,

hemen insana dönüşür. İnsan şekline döndüğünde, eğer yaralı ise yaraları da iyileşir. Kurt adama 3 kez adı ile seslenmek de onu insana çevirebilir.

Okuduklarım tüylerimi diken diken etmişti. Bunlar gerçek olamaz... Kurt adam diye bir şey yok. Saçmalık! Tableti kapatıp ağrıyan gözlerimi ovaladım. Daha fazla düşünüp aklımı karıştırmak istemiyordum. Bir daha kurdu görmeyeceğim için sorun yoktu. Tesadüf sadece, sadece tesadüf.

Yatak odasının kapısı açılınca bakışlarımı oraya çevirdim. Şule gözlerini ovuşturarak yanıma geliyordu.

“Günaydın” dedi uykulu sesiyle. Yanıma oturup yüzümü inceledi, sanki bir şey çözüyormuş gibiydi.

“Sana da günaydın.”

“İyi misin?”

“Evet.”

Başını sallayıp ayağa kalktı.

“Tahmin ettiğimden daha iyisin. Bu güzel. Ben banyoya giriyorum, çıkınca kahvaltı hazırlarız.”

“Tamam.” Dedim sadece. O banyoya girerken ben de mutfığa geçtim. Çaydanlığın altına su doldurup ocağın üstüne koydum. Beyefendi kim bilir nerede? Dün gece gerçekten de bir kızla mı beraberdi? Hah yalancı, kim onunla olur ki? Herkes deli gibi korkuyor ondan.

Dolaptan peynir zeytin tabağını alıp masanın üzerine bıraktım.

“Hele bir alsın o koynuna kız, o zaman görür Nora’yı o.”

“Nora?”

Şule'ye yakalanmanın verdiği utançla bakışlarımı ona çevirdim.

“Neden kendi kendine konuşuyorsun?”

Zorla gülümseyip: “Bazen oluyor” dedim gözlerimi kaçırarak.

“Hımm, her zaman benimle konuşabilirsin. Dert ortağın olurum.”

“Teşekkür ederim.”

Daha fazla konuşmadan birlikte kahvaltıyı hazırladık. Hazır olan çayı bardaklara doldurup yerime oturdum.

“Yarın okula gidecek misin?”

“Evet, çocukları özledim.”

“Eminim onlarda seni özlemiştir,” dedi, yumurtaya ekmeğini banarak. Yanımda rahat olması hoşuma gidiyordu. Ben de onun gibi yaparak ekmekten ufak bir parça koparıp yumurtaya batırdım. Ağzıma götürüp yediğimde “Hımm” yaptım.

“Ellerine sağlık, çok güzel olmuş.”

“Afiyet olsun...”

Sırtımı tahta sandalyeye yaslayıp kollarımı göğsümde bağladım. “Şule?”

“Efendim canım” dedi, o da sırtını sandalyeye yaslayarak.

“Sen hiç kurt adam hikâyesi duydun mu? Yani varlıklarına inanır mısın?”

Sorum onu şaşırtmıştı. Gözlerinden geçen tedirginlik sanki sormamam gereken bir soru sormuşum gibi gelmişti bana. Derin bir nefes alıp ensesini ovdu.

“Zor bir soru mu sordum?” dedim, yüzündeki paniği izlerken...

“Yok canım, valla ben de kurt adamlarla ilgili bir hikâye duydum. Ama gerçek mi bilmiyorum.”

Merakla öne atlayıp: “Anlatır mısın?” dedim. Sesimin heyecanlı çıktığının farkındaydım. O da suyunu içip başını aşağı yukarı salladı...

“Bir zamanlar bir kurt sürüsü bir köye dadanmış, köylüler onları öldürmek için ellerinden ne geliyorsa yapmışlar, ama kurtlardan hiçbiri ölmüyormuş. İnsanlar ne olduğunu bir türlü anlamıyormuşlar. Bir gece köylülerden biri kurdu vurmuş ve o an kurt insan haline gelmiş. İnsanların gözleri yerinden çıkacak gibi olmuş. Korktukları halde ona yaklaşmışlar. Kurt olan adam bir anda doğrulup kaçmış. İnsanlar onu günlerce aramışlar bulamayınca kimseye ispatlayamamışlar kurt adam olduğunu.”

Şaşkınlık içinde dinliyordum Şule’nin anlattıklarını. Şule sandalyeden kalkınca; “Dur!!!” dedim. Sesim yüksek çıktığı için sanırım tuhafına gitti.

“Devamını anlatmadın, ben meraktan uyuyamam valla.”

Yanıma yaklaşıp kalçasını tezgâha yasladı.

“Kimileri diyor ki; kurt normal bir kadına âşık olmuş ve onu hamile bırakmış. Sonra da kaçıp gitmiş. Kimileri de öldüğünü söylüyor.”

Yutkunup: “Peki kadın ve bebeğe ne oldu?” diye sordum. Hikâyenin gerçek olduğu nedense içime doğmuştu.

“Sonra çok acılar olmuş Nora. Çok fazla can yanmış. Çok fazla ölüm olmuş.”

Oturduğum yerden kalkıp ona yaklaştım. “Sanki sen yaşamış gibi anlatıyorsun” dedim. Sesim titreyerek çıkmıştı.

Kahkaha atıp elini omzuma koydu.

“Kurt adam yoktur canım. Bunlar hurafe.”

Başımı hızla iki yana salladım. Ben bu saatten sonra hurafe olduğuna inanmıyordum.

“Bence gerçekten varlar.”

Omzumu tutan eli gerilmişti. Şu an etimi sıktığının farkında değildi.

“Saçmalama Nora.”

“Saçmalamıyorum, var olduklarını düşünüyorum.”

“Neye dayanarak bunu söylüyorsun? Benden sakladığın bir şey mi var?”

Ona kesinlikle kurttan bahsetmeyecektim. Bana sığınan bir kurdun ölümünü istemiyordum. Hele ki o bana zarar vermezken.

“Şaka” dedim komik olmaya çalışırken.

“Ben yatacağım, yorgunum.”

Mutfaktan çıkıp yatak odama girdim. Sırtımı kapıya yaslayıp derin derin nefes aldım. Acaba o da yarı kurt yarı insan mıydı? Evet, etik olarak bu çok saçmaydı. Ama ben dokunmuştum, onu hissetmiştim. Bu meseleden kimseye bahsetmem lazımdı. İnsanların kurda zarar vermesini istemiyordum. Kendim çözecektim.

Düşüncelerle uykuya dalmışım. Uyandığımda hava kararmıştı, yataktan kalkıp karanlık odada yürüdüm. Kapıyı açıp salona çıktığımda Şule başını bana çevirdi televizyon izlerken.

“Uyanmışsın. Haydi hazırlan, Nesrin teyzeye gidiyoruz.”

Kollarımı havaya kaldırıp gerildim. Uykunun getirdiği mahmurluğu üzerimden atıp: “Olur” dedim.

“Ben hazırlanayım.”

Tekrar odaya girip ışığı yaktım. Hızla dolaba doğru yürüyüp kapağını açtım. Askıda duran sarı pileli eteğimle sıfır kollu badimi aldım. Üzerimi aceleyle değiştirip aynanın karşına geçtim.

Nesrin abla için giyiniyorum, kesinlikle Savaş’la alakası yoktu. Ona kendimi beğendirecek halim yoktu.

Tamamen hazır olunca odadan çıktım. Şule ayağa kalkıp beni baştan aşağı süzdü.

“Çok güzel olmuşsun.”

“Teşekkür ederim” dedim başımı yere eğerek. Ondan niye utanıyorsam?

“Çıkalım mı?”

Başımı sallayıp kapının önünde duran sandaletlerimi giyindim. Hava kararmasına rağmen sıcacıktı. Akşam serinliği dedikleri olay Midyat’ta olmuyordu. Güneş sürekli yakıyor kavuruyordu. Beyaz tenim eskisi gibi beyaz değildi. İstanbul’a gittiğimde ailem beni görünce nasıl tepki verecek merak ediyordum.

Bomboş sokaklara bakıp kollarımı sıvazladım.

“İnsanlar Savaş’ın iblis olduğuna inanıp yaşadıkları evlerini terk etmelerine inanamıyorum. Şaka gibi değil mi?”

Şule cevap vermeden yürüdü sadece. Bazen onun çok tuhaf olduğunu düşünüyordum. Seninleyken başka bir boyuta geçiyordu. Yüzüne bakıyor, ama orada değilmiş gibi duruyordu.

Okulun arkasından geçip Savaş'ların evine doğru yol aldık. Salonun ışığı yanıyordu sadece. Evin önüne geldiğimizde kapı bir anda açıldı. İrkilip geri çekildim. Savaş gözlerini üzerimden çekip, şule'ye çevirdi. Soru sorar gibi baktı gözlerine.

“Nesrin teyzenin yanına geldik. ekilsene kapının önünden.”

Savaş kapıyı açıp kenara çekildi. şule hemen içeri girdi, bense kapının önünde durdum. İçeri girme konusunda çekingendim. Sonuçta davetsiz olarak geldik.

“Sabah mı gelirsin?”

“Efendim?”

“İçeri diyorum, gelmeyi düşünmüyor musun?”

“Geliyorum.”

Ayağımı yere vurup yanından geçtim. Yine benimle dalga geçmişti. Salona göz gezdirip Nesrin abla ve şule'yi aradı gözlerim. Neredeydiler acaba?

“Mutfakta yemek hazırlıyorlar.”

Gözlerimi yumup derin nefes aldım. İçimi kıpır kıpır eden sesiyle girmişti dibime. Gözlerimi açıp, ona bakmadan mutfaka doğru yürüdüm. Kapıyı açıp içeri girdiğimde Nesrin abla sıcacık gülümsemesiyle bana doğru geldi.

“Hoş geldin, güzel kızım.”

“Hoş bulduk, nasılsın Nesrin abla?”

“İyiym kızım.”

Her ne kadar iyiym dese de gözlerinden hasta olduğu belli oluyordu. Onun neyi olduğunu çok merak ediyordum. Ellerimi tutup öptü.

“Ben sizin geleceğinizi bilseydim içeri hazırladım sofrayı. Savaş’la ikimiz olunca mutfakta yiyoruz. İsterseniz içerideki masayı hazırlayayım?”

Başımı iki yana sallayıp, “Zahmet etmeyin” dedim.

“Zahmet olmaz kızım, beş dakikalık iş.”

“Of... Ne fark eder içeri burası. Oturun yemeğinizi yiyin.”

Şule’nin bu ani çıkışı beni çok şaşırtmıştı. Nesrin abla elimde çekip sandalyeye oturttu beni. Karşıma oturan Şule’ye “İyi misin?” diye sordum. Başını evet anlamında salladı.

Yanımdaki sandalye çekilince bakışlarımı çevirmedi. Kokusundan anladığım kadarıyla yanıma Savaş oturmuştu. Önüne konulan tabaktan çorbasını içmeye başladı. Nesrin abla başlamam için gözleriyle tabağı gösterdi. Gülümseyip kaşığı masadan aldım. Dumanı tüten mercimek çorbasını afiyetle içtim. Annemin yaptığı mercimek çorbası aklıma gelince gözlerim doldu. Eğer bilet ayarlayabilirsem hafta sonu İstanbul’a gidecektim. Özlemlerine daha fazla dayanamıyordum.

“Okul nasıl gidiyor kızım?”

Bakışlarımı tabaktan çekip Nesrin ablaya çevirdim.

“Alıştım, çocuklar çok tatlı onlarla olmayı seviyorum.”

“Ne güzel şey,” deyip Savaş’a baktı. Tekrar bana bakıp “Ailen nasıl?” diye sordu.

“Telefonda konuştuğumuz kadarıyla iyi olduklarını söylüyorlar. Umarım iyidirler. Hafta sonu yanlarına gideceğim.”

Masada pat diye ses gelince korkuyla gerildim. Savaş elindeki kaşığı hızla masanın üzerine bırakmıştı. Şule ve Nesrin abla gözlerini ondan ayırmadan bakıyordular. Yan dönüp: “İyi misin?” dedim sesimi güçlü çıkararak.

Gözleri gözlerimle kesişince yutkundum.

“İyiyim, kötü olmam için bir sebep mi var?”

“Yoo, gergin duruyorsun o yüzden sordum.”

Neden soruyorsam? Yemeklerimiz bitene kadar kimseden ses çıkmadı. Salona geçip oturduğumuzda Nesrin ablayla Şule eskilerden konuşuyordu. Bu akşam anladığım kadarıyla aralarındaki samimiyet geçmişe dayanıyordu. Savaş akşam yemeğinden beri ortahıklarda gözükmüyordu. Acaba yukarda ne yapıyor?

Oturduğum yerde doğrulup: “Banyoyu kullanabilir miyim?” diye sordum Nesrin ablaya. Elimi yüzümü yıkamam gerekiyordu.

“Tabii yukarda kızım.”

Tebessüm edip ayağa kalktım. Merdivenleri hızlı adımlarla çıkıp dar koridora girdim. Savaş’ın odasının önüne gelince kulağımı kapıya dayama gereği hissettim. Ona yakalanıp rezil olmak istemediğim için kendimi frenleyip banyoya doğru yürüdüm. Kapıyı açıp içeri girdiğimde gözlerim kocaman oldu. Savaş belinde havluyla aynanın karşısındaydı. Başını bana çevirip tek kaşını kaldırdı.

“Evlendiği gece kocasını ilk kez çıplak gören kadın gibi ne bakıyorsun?”

“B- ben.”

“Evet sen.”

Kaşlarımı çatıp banyodan çıkmak için arkamı döndüm. Kolumda elini hissedince “Bırak” dedim. Şu an bedenim kıpkırmızı olmuştu eminim. Utanç tüm vücudumu sarmıştı.

“Utandın mı sen?”

Sana ne be sana ne. Kim karşında yarı çıplak bir adam görse utanmaz ki. Beni kendine çevirip, başparmağıyla yanağımı okşadı.

“Utanmışsın sen.”

“Sen ne utanmaz bir adamsın. Evde misafir var, sen banyo yapıyorsun.”

Beni darmaduman eden gülüşüyle yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

“Sanki evdeki misafire gel beraber banyo yapalım dedim. Dedim mi Çiçek? Hı? Duyamıyorum.”

Onu itmek için ellerimi çıplak göğsüne koydum. Bedeni kaskatı kesildi, gülüşü yüzünde soldu.

“Sapık mısın sen ya? Nasıl konuşuyorsun benimle?” Göğsündeki pençe izine bakıp: “Ayrıca buraya ne oldu?” diye sordum izleri incelerken. Sürekli değişken halim sanırım onu şoka sokuyordu. Hiçbir tepki vermeden yüzüme bakıyordu.

Başımı kaldırıncı burunlarımız birbirine çarptı. Kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. Ne ara bu kadar yakınlamıştık. Kollarımı tutan elleri olmasa depreme yakalanan bacaklarım daha fazla ayakta duramayacaktı.

“Savaş...” Sesim günlerce enkazın altında kalmış bir insanın sesi gibi kısık çıkmıştı. Mavi gözleri koyuluktan laciverte dönmüştü. Sesli bir şekilde yutkunup alnını alnıma yasladı.

“Bu iki oldu yeniden doğan... İki.....”

On Üçüncü Bölüm

Ah yine gizemli konuşmaları... Bazen beynimi eline alıp oyuncak gibi çeviriyormuş gibi hissediyorum. Sorularla dolu aklım onun söyledikleriyle daha fazla karışıyor, adeta bir çıkmaza giriyordu.

Duş almasına rağmen burnuma gelen yoğun toprak kokusunu, daha fazla içime çekmemek için kendimi geri çektim. Burnumdan nefes alıp dudaklarımın arasından verdim.

“Seni çözmek çok zor, sürekli gizemli konuşuyorsun. Bazen söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum.”

Gerçekten de anlamıyordum. Bakışları, davranışları çok farklıydı. Kişilik problemi var gibiydi. Mavi gözleriyle beni hipnotize ediyor, aklımdan geçenleri ben söylemeden anlıyordu. Ama ben? Onun iki dudağı arasından çıkan kelimeleri anlamıyordum.

Yeniden doğan derken ne demek istemişti?

“Çok fazla düşündüğün için beni anlamıyorsun.”

İşaret parmağını şakağına vurup: “Burayla değil” elini kalbimin üzerine koydu. “Burayla hisset. O zaman söylediklerimin hepsini anlayacaksın Nora.”

Geri çekilip banyonun kapısını kapadı. Gözlerimi yumup alnımı beyaz kapıya dayadım. Anlamıyordum, deniyorum ama hiçbir şey anlamıyordum. Beynim kazan gibi.

İki saatin ardından Savaş, Şule'yle beni eve bırakıp gitmişti. Geç olduğu için Şule'yle yatıp kendimizi uykuya bıraktık.

Sabah gök gürültüsüyle gözlerimi açtım. Hava sıcacık olmasına rağmen kapalıydı. Şule'yi uyandırmadan yataktan kalkıp banyoya gittim. Duşumu alıp çıktığımda, Şule uyanmış, pijamalarını çıkarıyordu.

“Günaydın.”

“Günaydın canım. Sağlık ocağına mı gidiyorsun?”

“Evet canım. Pazartesi işe başlayacağım, gidip ortama bakayım.”

“Şimdiden kolay gelsin.”

“Sağ ol.”

O giyinip odadan çıkınca dolaba doğru yürüdüm. Askıdan lacivert pantolonumla sıfır kollu beyaz gömleğimi aldım. Giyindikten sonra saçlarımı toplayıp odadan çıktım.

“Şule ben çıkıyorum.”

“Kahvaltı?”

“Canım istemiyor.”

“Sen bilirsin.”

Kapının yanında duran askılıktan çantamı alıp dışarı çıktım. Muhtarın arabasını verdiğim için okula kadar mecbur yürümem gerekiyordu.

Çok fazla sıcak. Sabahın bu saatinde bu kadar sıcak olması normal mi? Dilim damağım kurudu. Okulun bahçesine gir-

diğimde okula doğru yürüdüm. Kapı açıktı, Savaş buradaydı demek ki.

Onu dün akşam görmeme rağmen sanki ilk kez görecektim gibi hissetmem kesinlikle saçmalıktı. Kendimi liseli kızlar gibi hissediyordum. Sırf sevdiğim çocuğu erken görmek için okula yarım saat erken geliyor gibiydim. Başımı iki yana sallayıp okulun içine girdim.

Sınıfa gitmek yerine ayaklarım doğrudan mutfağa götürdü beni. Aralık olan kapıdan kafamı uzatıp: “Günaydın” dedim menemen yapan Savaş’a. Bir dakika ya Savaş şu an okulun mutfağında menemen yapıyordu.

“Aç kurtlar gibi bakma. Gel de yardım et.”

Şaşkınlığımı üzerimden atamadan içeri girdim. Yanına yaklaştığımda muhteşem gözüken menemene baktım. İnce ince doğranmış biber, domates, soğan ve tabi ki yumurta. Yo yo kesinlikle Savaş yapamaz bu mükemmel yemeği.

“Çok sevdiğim biri öğretmişti bana menemen yapmayı. Malzemeleri ince ince doğrarsam tadının güzel olacağını söylemişti. O gün bugündür onun dediğini yapıyorum.”

Yaralı bir yüreği vardı Savaş’ın, unutamadığı biri vardı. Belki bu dünyadaydı belki de çoktan ayrılmıştı buradan. Ama hâlâ Savaş’ın kalbindeydi... Peki ben; ben Savaş’ın hayatının neresindeydim? Usul usul girmek istediğim kalbine beni alır mıydı?

Bence almazdı. Zaten o kalp doluydu...

Geri çekilip: “Afiyet olsun” dedim. Arkamı dönüp çıkmaya hazırlanırken sesli bir şekilde içini çekti.

“Biliyor musun? Bana öğrettiği menemeni hiçbir zaman benim elimden yiyemedi. Ve...”

Sustu... Sustu sadece, sustu... Omzumun üstünden ona baktım. Gözlerini yummuş hızlı hızlı nefes alıp veriyordu.

“Savaş?”

“Sanırım hiçbir zaman yiyemeyecek...”

Sıcak tavanın içindeki dumanı tüten menemeni lavabonun içine döktü. Şok olmuş halde gözlerim Savaş ve lavabonun içindeki menemene gitti.

“Deli misin sen? Dökmek yerine bana verseydin ben yerdim.”

Elini tezgâhın üstüne vurup:

“O zaman beraber yiyelim deseydin!” diye bağırdı.

Sert sesi küçük mutfağı inletmişti. Sanırım onun dengesiz tavırlarına acilen alışmam lazımdı. Yoksa her an kalp krizi geçirebilirdim.

Arkasını dönüp camın önüne gitti. Gergin olduğu gömleğinin altındaki kaslarından anlaşılıyordu.

“Üzgünüm” dedim. Neden üzgünsem.

“Ben sana yarın sabah menemen yaparım, o zaman beraber yeriz, olur mu?”

“Tutamayacağın sözler vermemelisin?”

Kaşlarımı çatıp ona doğru yürüdüm.

“Ben verdiğim sözleri tutarım. Sen beni başkalarıyla karıştırma.”

“Asla! Asla seni başkalarıyla karıştırmam.”

“Teşekkür ederim, yarın sabah erken gel. Sana menemen yapacağım.”

“Gerekirse bu gece burada sabahlarım.”

Çocukların sesini duyunca: “Ben derse gidiyorum” dedim. Sadece başını salladı.

Hâlâ dumanı tüten menemene üzgün halde bakarak mutfaktan çıktım. Sınıfa girdiğimde çocukların hepsi ayağı kalktı.

“Günaydın çocuklar.”

Hepsi bir anda: “Günaydın öğretmenim” diye bağırdı çocuklar. Yerlerine oturunca masama geçip yoklama defterini açtım. Tek tek isimlerini okudum, bugün beş kişi gelmemiştı. Yarın da gelmezlerse evlerine gidecektim. Hiçbir anne baba çocuklarının geleceklerini engelleyemezdi. Onları boş bir kutunun içine hapsedemezlerdi. Defteri imzalayıp başımı kaldırdım.

“Defterinizi açın çocuklar ödevlerinizi kontrol edeceğim.”

Ayağa kalkıp sıraların arasında dolaşmaya başladım. Ödevlerini yaptıkları için defterlerine yıldızlı aferin yazdım. Arka taraftaki sıraya gelince olduğum yerde kaldım. Öğrencilerimden birinin yüzü ve kolları mosmordu. Yanına oturup küçük ellerini tuttum. Kızarık olan minik parmaklarına içim giderek baktım.

“Canım ne oldu sana?”

Başını yere eğip cevap vermedi. Ona bakan öğrencilere: “Önünüze dönün” dedim. Tekrar ona baktığımda ağladığını gördüm.

“Bebeğim kim yaktı küçük canını? Söyle bana tatlım, korkma.”

Başını iki yana salladı. Onu korkutmamak için, sessiz bir şekilde: “İstersen dışarıda konuşalım” dedim. Başını aşağı yukarı sallayıp “Tamam” diye fısıldadı.

“Çocuklar sizlere verdiğim ödevi tekrar edin, biz geliyoruz. Gel canım.”

Sınıftan dışarı çıktığımızda koridorun sonundaki pencerenin önüne geldik. Dizlerimin üzerine çöküp: “Söyle bana canım.” dedim.

“Korkma ben senin yanındayım.”

Küçücük bedeni korkudan titriyordu. Belki de incecik teninin üzerindeki yaralar yüzünden titriyordu.

“Susma tatlım. Susarsan sana yardım edemem ki.”

“B-Ba-bam döv-dü beni...”

Gözlerim doldu, küçük gözlerinden akan yaşları silip sımsıkı sarıldım ona. İnsan nasıl kıyardı evladına. Dokunmaya kıyılmayan tenine nasıl zarar verirdiler. Ah meleşimin nasıl da acıyordur canı.

“Korkma, okul çıkışı size gidip babanla konuşacağım, tamam mı?”

“Tamam.”

İçini çekerek ağlaması kalbimi acımişti. Zayıf bedenini kucağıma alıp pencerenin önüne oturttum.

“Ağlama oğlum. Korkma ben hep yanında olacağım, bir daha sana vuramayacak.”

Çıkış saatine kadar dersi zor anlattım. Muhtar çocukları almaya gelince ben de onlarla birlikte arabaya bindim. Muhtar yüzüme soru sorar gibi baksa da konuşmadım. Bir an önce İlhan'ı döven adamı görüp ona hesap sormam gerekirdi. Muhtar evimin önünde durunca: “Buyurun” dedi düz sesiyle.

“Ben İlhan'ın evine gideceğim. Lütfen devam edin.”

Başını sallayıp minibüsü sürmeye devam etti. Bazı çocukları evlerine bıraktıktan sonra yıkık bir evin önüne geldik.

“Burası çocuğun evi.”

Camdan dışarı bakıp dış cephesi yıkık olan eve baktım. İlhan minibüsten inmek için hazırlanırken peşinden yürüdüm. Muhtara teşekkür edip minibüsten indim. İlhan’ın elini tuttum ve birlikte yıkık olan eve doğru yürüdük. İlhan tahta kapıyı açıp içeri girdiğinde ben de peşinden girdim. Evin içi dışarıdan berbattı. Nereye gideceğimi bilmeden girişte bekledim.

“Lan it geldin mi?”

İçeriden gelen kalın ses hem beni hem de İlhan’ı korkutmuştu. Bacaklarıma sımsıkı sarılıp titremeye başladı. Pislik adam çocuğu nasıl korkutmuş.

“Bakar mısınız?” diye bağırdım içeri. Koltuğun gıcırdayan sesinden anlaşıldığı kadarıyla ayağa kalkıp yanıma geliyordu. İlhan’a sıkı sıkı sarıldım. Koridorun sonundaki odadan şişman, üst tarafı çıplak olan alt tarafında beyaz içlik giymiş bir adam çıktı. Gözlerimi iğrenç bedeninden çekip gözlerine çevirdim. Bu koca cüssesiyle küçük çocuğu mu dövmüştü?

“Sen de kimsin?”

“Ben İlhan’ın öğretmeniym. Çocuğun bu hali ne? Kocaman ellerinizle ona nasıl vurdunuz?”

Kaşlarını çatıp İlhan’a baktı.

“Piç kurusu, çabuk odana git.”

İlhan yerinden sıçrayıp arkama saklandı.

“Sen dışarıda bekle beni canım, geliyorum ben.”

İlhan dışarı çıkınca ellerimi yumruk yaptım.

“Seni şikâyet edeceğim.”

“Bir bok yiyemezsin, ben babayım” deyip tekrar odaya gitti. Sinirlenip peşinden yürüdüm. Daha odaya giremeden adımlarım geri gitti. Burası iğrençti. Her yerde bira şişeleri, bozulmuş pide ve lahmacunlar vardı.

Bu iğrenç görüntü karşısında midem alt üst olmuştu. Burası bir ev değil adeta ahırdı. Yok yok ahır da değildi, burada hayvan bile yaşamazdı... Karşımda pis pis sırtan adama emin adımlarla yürüdüm. Yaptığının hesabını verecekti. Öyle ben babayım deyip de kendinde o hakkı bulamayacaktı.

“İğrenç bir herifsin!”

Çürümüş dişlerini göstererek kahkaha attı. Elindeki bira şişesini bana doğru sallayınca geri çekildim. Oturduğu yerden kalkıp üzerime doğru yürüdü. Burnuma gelen yoğun alkol kokusu salonun ortasına kusmama neden olacaktı.

“Burnunu her şeye sokuyorsun. Ayağını denk al yoksa olacaklardan ben sorumlu değilim.”

İğrenç tehdidi tüylerimi diken diken etmişti. Ondan korktuğumu ona belli etmeyecektim.

“Sizi şikâyet edeceğim, yaptığınızın bedelini ödeyeceksiniz.”

Hızla kolumu tutup sıktı. Etim terli avuçları içinde sıkılmaktan kopacak gibiydi.

“Bırak” diye bağırdım.

“Bırakmam. Bıraktırsana.”

Suratına tükürüp, “iğrençsin” diye bağırdım tüm gücümle. Yanağımda yakıcı bir acı hissedince gözlerimi yumdum.

Yanağıma tokat atmıştı adi herif...

Ona bağıracagım zaman dış kapının sert bir şekilde duvara çarptığını duydum. Ne olduğunu anlamadan kendimi geride, Savaş'ı pislik adamın üstünde buldum. Elleri adamın boğazında tüm gücüyle boğazını sıkıyordu. Şoktan çıkıp yanına koştum kollarını tutup.

“Savaş bırak” diye bağırdım.

Adam mosmor olmuştu.

“Savaş ölüyor yalvarırım bırak. Ne olursun.”

“Ölsün şerefsiz.”

“Bırak ne olursun bırak...”

Kendini sıkmaktan boynundaki yeşil damarlar gözüktüyordu. Adam hırıltılı sesler çıkarınca hızla Savaş'ın beline sarıldım.

“Yalvarırım bırak. Ne olursun bırak katil olmanı istemiyorum.”

Gözyaşlarımın yanaklarından nasıl aktığının farkında değildim. Benim yüzümden katil olmasını istemiyordum.

“Savaş bıraaaaak.”

Geriye doğru düştüğümde Savaş hızla arkasına dönüp elini yanağıma koydu. Gözlerinden ateş çıkarma imkânı olsa şu an çıkarırdı. Pislik adam hırıltılı bir şekilde öksürüyordu. Ölmemişti Savaş'ım katil olmamıştı.

“Gidelim buradan” dedim.

Tekrar adama bir şey yapar diye aklım çıkıyordu. Elimi yanağına koyup; “Gidelim lütfen” dedim.

Gözlerini açıp kapadı. Kendisiyle birlikte beni de ayağa

kaldırdı. Koridora çıktığımızda gözlerim paramparça olmuş kapıya kaydı.

“Yürü.”

Konuşmadan dışarı çıktım İlhan yolun kenarındaki kaldırıma oturmuş, yerde ki küçük taşlarla oynuyordu.

“Onu burada bırakırsak, o adam ona bir şey yapar.”

“Bu akşam sende kalsın. Yarından itibaren ona istese de bir şey yapamaz.”

Kaşlarımı çatıp;

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

Ona zarar verecek gibi bir hali vardı.

“Savaş ona bir şey yapmayacaksın değil mi?”

“Yürü Nora, çocuğu al eve gidelim, biraz daha burada durursam. İnan o adamı öldüreceğim.”

“Sakin ol, sen arabaya geç ben İlhan’ı alıp geliyorum.”

“Bekliyorum ben.”

İlhan’ı alıp arabaya bindiğimde o da yerine geçti. Hala sinirliydi, direksiyon ellerinin arasında parçalanacak gibiydi.

“Acıyor mu?”

Yanağımdan bahsediyordu. İlhan’a sarılıp ona cevap vermedim. Kucağımdaki küçük bedeninin canı yanarken benimki yansa ne olurdu.

Evin önüne gelince: “İnin” dedi.

Gidip o adama zarar verir düşüncesiyle;

“Sen de gel” dedim.

“İşim var. Geçin eve.”

“Ne işin var?”

Kaşlarını çatıp: “Hesap mı soruyorsun?” dedi düz sesiyle.

Onun gibi kaşlarımı çatıp: “Hayır” dedim.

“Kimim ki ben hesap sorayım?”

İlhan’ı kucağımdan indirmeden arabadan inip hızla eve doğru yürüdüm. Eve girince Savaş hızla ayrıldı sokaktan. Orada olduğumdan nasıl haberi oldu acaba. Az kalsın adamı öldürüyordu.

★ ★ ★

Saat gecenin ikisi olmasına rağmen uykum yoktu. İçimde hissettiğim sıkıntı nefes alıp vermemi engelliyordu. Üstüne iki saattir yağan yağmur yüreğimin ortasına taşı koyuyordu.

Biri dış kapıya kırar gibi vurunca korkudan yerimde sıçradım. İlhan'ı uyandırmadan yataktan kalkıp salona geçtim. Şule de yattığı koltuktan kalkmış kapıya doğru gidiyordu.

“Hayırdır inşallah.”

Kapıyı açmadan: “Kim o?” diye seslendi.

“Jandarma, kapıyı açar mısınız?”

İkimiz de şaşkın halde birbirimize baktık. Kapıya doğru yürüyüp kilidi çevirdim. Kapıyı aralayınca ona yakın askerin kapıda olduğunu gördüm.

“Nora Türker’le görüşebilir miyiz?”

“Benim, buyurun.”

“İlhan Yazıcı burada mı?”

“Evet.”

Pislik adam kesin bizi şikâyet etti.

“Babası ormanlık alanda ölü bulundu. Tahminimizce bir kurt tarafından saldırıya uğramış. Siz çocuğun öğretmeniymisiniz. Çocukla beraber karakola gelmeniz gerekiyor.”

Bazen hiç beklemediğimiz bir anda bize sürpriz yapıldığında şaşırır, bambaşka boyuta geçeriz. Bazen de varlığına alıştığımız insanı kaybedince şoka girer onun yokluğunu kabullenemeyiz.

Şu an karşımda konuşan askerin söylediklerinin hiçbirini anlamamıştım. Sadece ölü bulundu cümlesini duymuştu kulaklarım. Bedenim zelzeleye yakalanmış gibi zangır zangır

titremeye başladı. Boğazıma gelen safrayı yere çıkarmak istiyordum. Savaş neredesin?

Savaş yalvarırım sen yapmamış ol. Kalbimdeki yerini öldürme...

On Dördüncü Bölüm

Bacaklarım titreye titreye odaya doğru yürüdüm. Aklım almıyordu. Nasıl olurdu böyle bir şey, o adamın ormanda ne işi vardı?

Neden aklıma Savaş geliyor? Jandarma kurt saldırısı dedi. Savaşın öldürme ihtimali imkânsız. Kurt! Kurt! Benim beyaz kurdum yapmış olamaz değil mi? İnsanlara zarar verse bana verirdi. Onunla sabaha kadar birbirimize sarılarak uyuduk. Bence o değil.

Yatakta uyuyan İlhan'ı korkutmadan kollarımın arasına aldım. Küçücük bir çocuğa babasının öldüğü nasıl söylenirdi ki? Derin bir nefes alıp: "İlhan" diye seslendim kısık sesle. Sesimi duyar duymaz gözlerini açtı.

"Öğretmenim!"

Soru sorar gibi olan bakışları içimi acıtmıştı. Babası ne kadar kötü biri olsa da onun babasıydı. Parmaklarımı siyah saçlarının arasından geçirip,

"Seninle bir yere gitmemiz gerekiyor." dedim.

"Nereye öğretmenim?"

Onu korkutmak istemediğim için yanağına ufak bir öpücük kondurdum. Ürkek bakışları, korkuyla değil bir çocuğun sevinciyle bakmalıydı çünkü. Yüzüme yerleştirdiğim tebessümle: “sürpriz” dedim.

“Haydi kalkalım...”

Pantolon ve formasını giydirdikten sonra odadan çıktık. Kapının önünden kalabalık bir ses geliyordu. Kaşlarımı çatıp askılıktan çantamı aldım. Kapıyı açıp dışarı çıktığımızda Savaş’ın jandarmayla tartıştığını gördüm. Yanında da Şule vardı. Ne zaman geldi acaba?

Kapıyı hızla kapattım çıkan sesteki bakışların hepsi beni buldu. Askerlerden biri yanıma gelip:

“Hazırsanız gidelim,” dedi.

“Onlar benimle gelecek, siz gidin. Biz peşinizden geliriz.”

Gergin ortama bomba gibi düşen sesi tüylerimi diken diken etmişti. Gözlerimi gözlerine çevirdiğimde bakışları çok sertti. İlk kez bana böyle bakıyordu. Bakışlarımı ondan çekip: “Biz onunla gelemiz” dedim. O süre zarfında akşam nerede olduğunu öğrenirdim.

Jandarmalar “Peki” deyip araçlarına doğru gitti. Ben de İlhan’la birlikte Savaş’ın arabasına doğru yürüdüm. Şule’yle göz göze gelince:

“Sen gelmiyor musun?” Diye sordum.

“Hayır, o gelmeyecek. Şule hemen eve!”

Şule başını hızla sallayıp koşarak eve gitti. Arkasından öfkeyle bakan Savaş’a “Neden bağıırıyorsun kıza?” diye sordum sert çıktığını düşündüğüm sesimle.

“Geç arabaya Nora, beynim kazan gibi zaten.”

Ona cevap vermeden İlhan’ı arka koltuğa oturttum. Ben de ön tarafa oturdum. Jandarmanın arkasından gitmeye başladık.

Gidinceye kadar ona sorular soracaktım. O adamın ormanda ne işi vardı? Umarım Savaş’ın bir bağlantısı yoktur. Kuru-yan dudaklarımı dilimle ıslatıp:

“Akşam neredeydin?” dedim.

Bakışlarını bana çevirip: “Evdeydim” dedi düz sesiyle.

“Emin misin?”

“Eminim.”

Neden ben emin olamıyordum. “Hımm” deyip önüme döndüm.

“Aklına başka bir şey gelmesin. Seni aldatmıyorum.”

Ne? Kulaklarımın duyduğu cümle de neydi? Kafamı ağır ağır ona çevirdim. Gözlerini yola dikmiş parmaklarını direksiyona vuruyordu. Şeytan diyor vur tekmeyle kendini dışarıda bulsun.

“Ben öyle bir şey mi ima ettim?”

Dudaklarının arasından ıslık çalıp bakışlarını dışarı çevirdi.

“Gıcıksın biliyor musun? Sürekli bana laf atıyorsun. Hayır, amacın ne?”

“Amaç seni kızdırmak ve ben bunu başardığım için zevkten dört köşe oluyorum.”

Omzumu silkip: “Uyuz” diye bağırdım. Beni her defasında heyecanlandırabiliyordu. Bir kelimesiyle aklımı başımdan alıyordu.

Arkaya dönüp İlhan'a baktığımda uyuyordu. Birazdan babasının öldüğünü öğrenecekti. Minik kalbi yıkılacaktı.

Savaş'a doğru eğilip kulağına yaklaştım. Başını hızla bana çevirip: "Ne yapıyorsun?" dedi yutkunarak.

"Ne yapıyormuşum?"

"Nefesini kulağıma üflüyorsun. Bak ikinci kez yapamadığım o şeyi üçüncü de yaparım haberin olsun."

Gözlerimi kocaman açıp: "Ruh hastası" diye bağırdım.

"Ben senin kulağına üfleliyordum. Sadece bir şey soracaktım."

"Sor bakalım."

"Adamda sorma hevesi mi bıraktın gıcık."

Geri çekilip başımı camdan dışarı çıkardım. Karakolun önüne gelinceye kadar onunla konuşmadım.

Arabadan indiğimizde Savaş İlhan'ı kucığına aldı. Beraber askerlerin arkasında karakolun içine girdik. Asker bizi bir odaya alıp: "Bekleyin." deyip odadan çıktı.

Ellerim korkudan titriyordu. Korkum, bu küçük çocuğun babasının öldüğünü duyunca vereceği tepkiydi. İlk kez böyle bir durum yaşıyordum.

Odanın kapısı açılınca içeri orta yaşlarda bir asker girdi. Başıyla bize selam verip siyah deri koltuğına oturdu. Bakışları benim ve Savaş'ın üzerinde kısa bir süre gidip geldi.

"Çocuğun annesine haber verildi. Yarım saate burada olur."

"Annesi neredeymiş? Biz öğlen eve gittiğimizde yoktu."

Asker sırtını koltuğıya yaslayıp: "Kocasından kaçmış" dedi.

“Adam hem kadına hem de çocuğa şiddet uyguluyormuş.”

“Keşke kaçarken çocuğunu da yanına alsaydı.”

Sesimin yüksek çıktığının farkındaydım. Ama umurumda değildi. Bu nasıl anneydi? Çocuğunu o psikopat adama bırakıp nasıl kaçır?

“Sakin olun hanımefendi. Anne gelince onunla da konuşacağız. Size sormak istediğim öğlen o adamla aranızda ne geçti?”

“Dövdüm.”

Asker Savaş’a bakıp: “Dövdün?” dedi sorar gibi.

“Evet dövdüm. Bak o da bu çocuğu ne hale getirmiş. Gördün değil mi, sen olsan ne yapardın, konuşsana sen olsan ne yapardın?”

Savaş o kadar yüksek sesle konuşuyordu ki bir an içeri askerlerin gireceğini düşündüm. Komutan ise sakın bir şekilde Savaş’ı izliyordu.

“Cevap versene sen olsan ne yapardın?”

Elimi elinin üzerine koydum sakın olması için. Kısa bir süre gözlerini kapayıp açtı. Sonra bana bakıp hafif tebessüm eder gibi oldu. Bakışlarını tekrar askere çevirince yüzü eskisinden daha sert oldu.

“Ben olsam jandarmaya haber verirdim. Adamın yanında en son siz gözüktüğünüz için şu an burada sorguya çekiliyorsunuz.”

Korku ve panikle bakışlarımı ellerime indirdim. Biz bir şey yapmadık ki sadece küçük bir çocuğu korumak istedik.

“Adam kurtların saldırısına uğramış. Biz ona bir şey yapmadık.”

Savaş'ın kucağında uyuyan İlhan'a içim giderek baktım. Her şeyden habersizce uyuyordu.

"Adamı kurtlar öldürmüş" dedi kısık sesle asker. İlhan duymasın diye dikkatli konuşuyordu.

"Ama adamın o saatte ormanda ne işi vardı bunu çözmeye çalışıyoruz."

"Biz nereden bilelim" dedi rahat bir tavırla Savaş.

"Onu da siz çözün."

"Merak etmeyin en yakın zamanda çözeceğiz."

Askerin dediği gibi o saatte ne işi vardı o adamın ormanda. Üstelik Savaş'tan bir ton dayak yemişti. Ben o dayağın üzerine kılımı bile kıpırdatamazken o adam ormana nasıl gitmişti?

Bakışlarımı kuşkulu gözlerle bize bakan askere çevirdim.

"Kurt saldırısı olduğuna emin misiniz?" diye sordum. Sesim titreyerek çıktığı için kendime lanet ettim. Neden bu kadar korkuyorsam.

"Şahdamanın olduğu bölgeyi dişleriyle parçalamış."

"Belki kurt değildir, başka bir hayvan yapmıştır."

Öyle olduğuna inanmak istiyorum. Tanıdığım gördüğüm bir tane kurt vardı. Ve ben onu insanlara zarar veren bir kurt olarak tanııyordum. Tanımak da istemiyordum. O benim gözümde hep masum olmalıydı.

"Bu aralar köye dadanan kurtlar var. Sanırım aileler bir süre çocuklarını okula göndermeyecekler. Herkes kurt avına çıkacak."

Kurt avı mı?

"Nasıl ya? İnsanların hepsi kurtları bulup onları öldürmeyi mi düşünüyor?"

“Kendi hayatları için kurtların ölmesi gerekiyor. Bizler de onlara yardım edeceğiz.”

Hayır, hayır bu olamaz. Benim kurdum zarar görür. Bu çılgınca fikirdi. Savaş’a baktığımda ellerini yumruk yapmış gözleriyle askeri yiyordu. Derin derin nefes aldığı hızla inip kalkan göğsünden belli oluyordu.

“Savaş!” diye mırıldandım.

Kapı çalınca içeri asker ve bir kadın girdi. Kadın Savaş’ın kucağında yatan İlhan’a hızla yürüyüp “Oğlum” diye bağırdı. İlhan gözlerini açıp sersem bir şekilde etrafına baktı.

“Annem.”

Sanırım annesiydi. İlhan yüzünde kocaman gülümsemeyle annesi olduğunu düşündüğüm kadının kucağına atladı. Kadının yüzünün her yerine öpücük kondurdu. Bu görüntü karşısında moralim biraz da olsa yerine gelmişti.

Kadın gözü yaşlı bir şekilde bana ve Savaş’a baktı.

“Oğluma sahip çıkmışsınız çok teşekkür ederim. Ben o adamdan kaçarken oğlumu yanıma alamadığım için aylarca pişmanlıktan öldüm. Bebeğimi bana getirdiniz çok teşekkür ederim.”

“Neden giderken çocuğunuzu da yanınızda götürmediniz?”

“Sana ne Nora. Haydi kalk gidiyoruz.”

“Uyuz.”

Kaşlarımı çatıp ayağı kalktım.

“Bizlik bir şey kalmadı artık geri kalanı siz çözün.”

Bu ne rahatlık böyle? Şaşkın halde onu izliyordum. Elini kolunu sallayarak rahat bir şekilde odadan çıkıyordu. Omzu-

nun üstünden bana bakıp başıyla dışarıyı gösterdi. İlhan'ı öpüp peşinden dışarı çıktım.

“Ayıp oldu askere, hemen çıktık dışarı.”

“Git adamla vedalaş o zaman.”

“Neyin var senin? Sürekli laf sokuyorsun.”

Kolumdan tutup beni kendine çekti. Nefesi yüzümün her yerine değiyordu.

“O adamı benim öldürdüğümü düşünüyorsun değil mi? Gözlerin! Gözlerin çok acımasız be Nora. Bayıltmıyor direkt öldürüyor.”

Sözleriyle kalbimden vurmuştu beni. Evet, ilk başta onun yaptığı aklıma gelmişti ama sonradan pişman olmuştum. Ellerimi gergin olan kolunun üzerine koydum.

“İlk başta aklıma sen geldin. Ama sonradan senin yapmayacağına düşündüm. Savaş lütfen beni yanlış anlama. Lütfen...”

Bakışlarından bana kırgın olduğu belli oluyordu. Haklıydı. İlk an aklıma onun yaptığı gelmişti. Benden nefret eder gibi bakışları ağlamama sebep olacaktı. Burnumun direği sızladığına göre gözlerim dolmuştu. Alnını alnıma yaslayıp:

“Seninle benim aramda olan ne Nora?” dedi sert sesiyle.

Ben de bilmiyordum. Aramızdaki çekimin ne olduğunu, ben de bilmiyordum. Ama bildiğim tek şey ona tutkun olduğumdu. Onun da bana karşı bir şeyler hissettiğini anlasam içimdekileri hemen söylerdim. Ama emin olamıyordum.

Kendini geri çekip “gidelim” dedi. Başımı sallayıp çıkışa doğru peşinden yürüdüm. Gözümünden damlayan yaşı silip derin nefes aldım. Ben neden bu kadar duygusaldım? Neden onu üzdüğüm düşüncesi içimi yakıp kavuruyordu?

Arabasına binip evin önüne gelinceye kadar konuşmadık. Benimle beraber o da arabadan indi.

“Nora.”

“Hımm.”

Avucumun içine arabasının anahtarını koydu.

“Bir yere gideceğin zaman arabayla git. Buralar eskisi gibi olmayacak. Ortalık karışacak. Ben burada olduğum sürece seni koruyacağım. Olur da bana bir şey olursa burada durma ailenin yanına git.”

Başımı hızla iki yana salladım. Nereye gidiyordu? Ben onu yeni bulmuşken o nereye gidiyordu?

“Savaş!”

“Şşşt. Hiçbir şey söyleme. Aramızdaki çekimin sen de ben de farkındayız. Ama şu an bunu konuşmanın zamanı değil. Zamanı gelince sen her şeyi anlayacaksın. Senden istediğim evden dışarı çıkma. Çıkacağın zaman mutlaka arabayı kullan. Tamam mı?”

Gözlerimden yaşlar aka aka “Tamam” dedim.

“Bu konuşma bir veda gibiydi. Bir daha seni göremeyecek miyim?”

Gözlerini yumup beni kendine çekti.

“Sana şimdi sımsıkı sarılacağım. Ve sen de bu anın tadını çıkaracaksın.”

Konuşmama fırsat vermeden kollarını belime doladı. Alnımı hızla inip kalkan göğsüne yasladım. Gözyaşlarım siyah tişörtünü ıslatıyordu benden ona bir iz bırakıyordu.

“Kendine dikkat et.”

Hızla geri çekilip koşarak evin önünden ayrıldı.

“Savaş...”

Kapının önüne oturup hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladım. Ne oluyordu? Neden bilmediğim çok şey varmış gibi hissediyordum. Boğuluyordum boş bir kuyunun içinde. Kaç saat geçti bilmiyordum, Bacaklarım uyuşmaya başlayınca ayağı kalktım. Eve gireceğim zaman köyün başından erkek seslerini duydum. Geri çekilip ellerinde tüfekte gelen insanlara baktım. Bu insanlar çıldırmıştı.

“Hayırdır öğretmen hanım bu saatte dışarıda ne işiniz var?”

“Asıl siz elinizde tüfekte nereden geliyorsunuz bu saatte.”

“Kurt avına çıkuk akşam. Çok şükür bir saat önce birini vurduk bir yerlerde ölmüştür kesin.

Gözlerimi kocaman açıp: “Ne yaptınız?” diye bağırdım.

“Korkmayın öğretmen hanım. Çok fazla kanaması vardı. Büyük bir ihtimal ölmüştür. Biz akşamdan beri ormanda olduğumuz için cesedini bulamadık. Diğer arkadaşlar ormanda dolaşıyor. Kısa bir sürede cesedini bulurlar.”

Adama cevap vermeden Savaş’ın arabasına bindim. Ellerim titreye titreye arabayı çalıştırdım. Hayır hayır bu olamaz, olmamalı. Onun kimseye zararı yoktu ki.

Bir yanda Savaş’ın vedası bir yanda ölüm. Bunlar çok fazlaydı çok çok...

Meyve ağaçlarının olduğu yere gelip arabayı durdurdum. Arabadan inip koşmaya başladım. Hızlı nefes alıp vermekten kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Korkuyu iliklerime kadar hissediyordum. Ona bir şey olmuş olma düşüncesi bile bedenimi buzdan taşa çeviriyordu.

Keskin sivri buz parçaları etime saplanıyordu yaz günü. Bacaklarımı acıtan çalıları umursamadan koştum. Eminim şu an kanıyordu.

Sonunda kavak ağacının önüne gelince hızla arasından geçtim. Gözlerim onu aradı, her bir yeri bir saniye kaçırmadan inceledim.

Yoktu. Burada yoktu. Dizlerimin üstüne çöküp ellerimi ıslak çimenlerin üzerine koydum. Tenimi yakan gözyaşlarım ellerimin üzerine damlıyordu. Dudaklarımdan kaçan hıçkırık ormanın içinde yankı yaptı. Benimle birlikte ateş böcekleri de ağladı.

Başımı kaldırıp beni aydınlatan dolunayı izledim.

“ld m şimdi kar gibi beyaz olan kurdum? lme lütfen lme...”

“Nora!”

Gözlerimi hızla açıp başımı kaldırdım. Biri arkamdan sımsıkı sarıldı bana. ıplaktı! Korkuyla ırpınıp “Bırak” diye bağırdım.

“Nora korkma benim Savaş.”

“Savaş?”

“Benim güzelim. Hemen gitmemiz lazım burada durmamamız gerekiyor.”

“Savaş ne oluyor? Neden stn ıplak?”

“İnan konuşmak için hiç yeri değil.”

Ormanın içinden silah sesini duyunca bedenimi kendine bastırdı.

“Hemen gitmemiz gerekiyor. Burada bir saniye bile durmamamız gerekiyor!”

On Beşinci Bölüm

Bir yanımda silah sesleri bir yanımda kurt uluma sesleri. Korku filminin içindeymişim gibi hissediyorum. Elimi tutan Savaş'ın eli olmasa olduğum yerde durur kılımı bile kıpırdatamazdım.

Deli gibi koşuyorduk, nefesimiz tıkanıncaya kadar koşuyorduk. Ben bayılmak üzereyken Savaş rahat bir şekilde ardından beni de çekerek koşuyordu.

İlk defa onu bu kadar tedirgin ve telaşlı görüyordum. Çıplak sırtından terler yağmur yağar gibi akıyordu. Nefes alışlarının sesi gök gürültüsü gibi geliyordu kulaklarıma.

Arkama dönüp bakmak istediğimde beni daha hızlı çekiyordu. Aklıma beyaz kurt gelince yüreğimin üzerine taş koyuyordular sanki.

Ölmüştü... Ona zarar vermiştiler...

Dizlerimde derman kalmamıştı daha fazla koşacak hatta yürüyecek halim dahi yoktu.

“Savaş...”

Titreyerek çıktı ismi dudaklarımdan arasından. Elimi ateş

gibi yanan sırtına koyup yere çöktüm. Yere düştüğümü fark etmediği için beni hızla çekti. Dizlerimin taşlara sürtünmesiyle acı bir feryat döküldü dudaklarımdan. Savaş hızla arkasına dönüp yere çömeldi.

“İyi misin?”

Nefes nefese sorduğu soruya karşılık başımı iki yana salladım. Güçsüz bedenim buraya kadar diyordu, daha fazlası yoktu.

“Seni kucağıma alacağım. Sen sadece uyu, tamam mı Nora?”

Uyumak mı? Bunca olaydan sonra nasıl uyumamı beklerdi. Henüz yeni bulduğum kurdumun ölümünün üstüne nasıl uyurdum.

“Düşünme, düşünme. Sadece gözlerini kapa...”

“Bu olanlar çılgınca, bir tarafımızda silah sesleri bir tarafımızda kurt uluma sesleri. Bu garip olayın karşısında nasıl uyumamı beklersin? Üstelik sen de garip davranıyorsun. Neden tişörtün yok üstünde? Gecenin bir vakti göle girmeye gelmedin herhalde?”

“Belki ben gece yüzmeyi seviyorumdur, olamaz mı?”

“Senin gibi dengesiz biri için olabilir.”

Güldü, üstelik beyaz dişlerini ortaya serecek kadar güldü.

“Ah Nora ah.”

Kulağımızın dibinde silah sesi gelince gülüşü yüzünde soldu. Hızla beni kucağına alıp: “Acele etmeliyiz” dedi. Sanki kucağında ben yokmuşum gibi koşmaya devam etti.

Etrafımı göremiyordum, rüzgâr gibi geçiyorduk çalılardan

arasından. O kadar hızlı nefes alıp veriyordu ki her an kalp krizi geçirebilirdi.

“Savaş dur. Çok hızlı nefes alıp veriyorsun bir şey olacak sana.”

Ona bir şeyin olacağını aklıma bile getirmek istemiyordum. Başını bana çevirip alnımı öptü.

Boğazımdan aşağı ılık bir sıvı aktı, mideme gelince kaynamaya başladı. İçim bir tuhaf oldu kasıklarımın altına sanki sular akıyormuş gibi hissediyordum.

O hâlâ koşmaya devam ederken ben ona âşık oluyordum.

Sararmış yaprakların ortasında bir anda durdu. Gözlerini kısıp beni kucağından indirmeden etrafında döndü.

“Bir siz eksiktiniz.”

Kime söylüyor diye etrafıma baktım. Bizden başka kimse yoktu ormanın içinde. Bir de uzaktan gelen silah sesleri ve şu an gözlerimin önünden hızla geçen üç kurt.

“Oha, Savaş gördün mü?”

Gözlerim yuvalarından çıkacak gibi büyüdü. Gözümün önünden üç tane kurt geçti. Ben sadece bir tane var sanıyorken üç tane daha da varmış. Belki daha da fazla vardır.

Savaş’ın yüzüne baktığımda kaşlarını çatmış uzaktan bizi izleyen üç kurda bakıyordu. İçimi korku sarmıştı. Rüyalarımın giren beyaz kurttan korkmazken bu üç kurttan deli gibi korkuyordum. Başımı Savaş’ın boynuna uzatıp:

“Nasıl kaçacağız? Ya bizi öldürürseler.”

“Korkma, bir şey yapmazlar.”

Dediği gibi de olmuştu kurtlar bizden uzaklaşıp ormanın içinde kaybolmuştu.

Savaş sessizce bir şeyler mırıldanıp koşmaya devam etti. Ne kadar koştuk bilmiyorum havanın aydınlanmasına yakın bir tepeye geldik. Savaş artık koşmuyor yürüyordu. Her ne kadar ona yürüyebileceğimi söylesem de inatla beni yere indirmiyordu.

Tepenin üstünde bir ev vardı. Dış tarafı kırmızı tuğlalarla örölüydü. Savaş'a bakıp "Burada ne işimiz var?" dedim.

"Bir süre burada kalacağız."

"Neden?"

"Tatil yaparız."

"Ne tatili Savaş? İçinde bulunduğumuz garip durumun farkında mısın?"

Beni yere indirip eve doğru yürüdü.

"Ben her şeyin farkındayım, keşke sen de farkında olsan."

"Beni de aydınlat o zaman" diye bağırdım.

"Arkamdan iş çeviriyorsun değil mi?"

Omzumun üzerinden bana bakıp: "Acele et" dedi.

"Birazdan yağmur yağacak."

"Yağmur? Bu sıcakta?"

"Haydi Nora."

O eve doğru yürürken başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Bulut yoktu nasıl yağmur yağacak. Nerede olduğumuzu öğrenmek için arkamı dönüp geldiğimiz yöne bakmak istedim. Gördüğüm manzara karşısında gözlerim yerinden çıkacak gibi büyüdü. Orman ayaklarımın altındaydı ben ise tepenin en zirvesindeydim.

Buraya nasıl çıktık? Savaş beni buraya kadar nasıl kucağına getirdi? Küçük dilimi yutacaktım şaşkınlıktan.

Ağaçlar karınca gibi gözükiyordu. Başım dönmeye başlayınca koşarak eve doğru yürüdüm. Demir kapıyı itip içeri girdim. Boş bir koridor vardı. Koridorun sonunda iki oda bulunuyordu karşılıklı.

Çimento kalıntılarına basarak sondaki odalara doğru yürümeye başladım. Savaş hangi odadaydı acaba?

“Ben elimden geleni yaptım. Gerisi ona kalmış.”

“Onu yaşatacağsın yoksa seni öldürürüm.”

Olduğum yerde sıçrayıp kollarımı birbirine doladım. Savaş içeride biriyle konuşuyordu. İçimdeki meraklı kişi odaya girmem için ısrar etse de ben inatla olduğum yerde duruyordum.

“Haydi!”

Savaş öyle bir bağırdı ki yıkık evin camları titredi. Adımlarımı yavaş yavaş atıp kahverengi tahta kapının önüne geldim. Kapının kolunu tutup ağır ağır ittim. Hafifçe kapıdan baktım. Yerde biri yatıyordu Savaş da dizlerinin üstüne çökmüş yerde yatan kişinin alnını siliyordu.

“Bak anlamıyorsun ben elimden ne geliyorsa yaptım.”

“Senin elini”

Küfür edeceği zaman kafasını kapıya çevirdi. Onunla göz göze gelince bir an oradan kaçmak istedim. Ama ben kaçmayıp hızla içeri girdim.

Yerde titreyerek yatan kişiye ağır ağır yürüdüm. Savaş kıpırdamadan bana bakıyordu. Bakışlarını beni izleyen diğer göze çevirdim.

“Erhan?”

“Ben gidiyorum. Tekrar söylüyorum, onun için elimden ne geliyorsa yaptım. Gerisi ona kalmış.”

Kimden bahsediyordu. Yerde yatan kişinin yanına gelince gözlerim yerinden çıkacak gibi büyüdü. Bacaklarıma dolanan görünmeyen yılanlar beni derin bir çukurun içine çekmeye çalıştılar. Dizlerimin üzerine çöküp “Şule?” diye fısıldadım.

Elimi eline uzatıp “Şule” diye seslendim.

“Ne oldu ona kim yaptı bunu?”

Çenem titriyordu. Kelimeler zor çıkıyordu dudaklarımla arasından. Kimseye zararı dokunmayan kıza kim zarar verebilirdi?

Bakışlarımı Savaş’a çevirip cevap vermesini bekledim. Düz bir şekilde yüzüme bakıyordu. Bakışlarından hiçbir şey anlaşılmıyordu.

“Ne oldu ona?” diye çığlık attım.

“Kim neden ona zarar verdi?” En son evdeydi ne oldu da yaralanıp buraya geldi? Konuşsana Savaş.”

Derin bir nefes alıp gözlerini kapadı.

“Köylüler yanlışlıkla vurdular onu.”

Boş duvarlarda yankı yapan sesine nazaran sakın yüzüyle söyledikleri kanımın çekilmesini sağladı. Sanki o bir vampirdi, dişlerini boynuma geçirmiş yavaş yavaş emiyordu kanımı. Uyuşmuştu bedenim kansızlıktan.

“Yanlışlıkla nasıl vururdular masum bir kızı?”

“Şule hayvanları çok sever; Köylülerin kurtları öldüreceğini duyunca evden çıkıp ormana gitmiş. Köylüler kurdun birini

yakalayıp öldürecekleri zaman Şule önlerine atlamış ve yaralanmış.”

“Ah öyle mi olmuş? Peki, söylesene neden Şule’yi hastane yerine buraya getirmişler. Neden uzman doktor bakması gerekirken sağlık ocağının aile hekimi bakıyor? Cevap ver bana, boş boş yüzüme bakma.”

“Çok soru soruyorsun, sana evde kalmanı söyledim. Ormana gitmeseydin şu an evinde oturuyor olurdun.”

Akan yaşlarımı sinirle silip

“Bana ait olan biri için gittim oraya” diye bağırdım.

“Onu öldürdüler mi onu bile bilmiyorum. Senin orada ne aradığını hiç bilmiyorum. Bazen alıp başımı İstanbul’a gitmek istiyorum. Ben buraya sadece çocuklara ders vermeye gelmiştim. Şu yaşadığım duruma bak.”

Alnımı Şule’nin eline yaslayıp hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Yorulmuştum artık, tükeniyordum. Gücüm tamamen tükenince Şule’nin yanına uzandım. Bedeni sıcacıktı. Kolundan vurulmuştu.

“Güçlü ol” diye fısıldadım kulağına.

“Seni buradan kurtaracağım.”

Gözlerim kısa bir süre Savaş’a kaydı. Gözlerini kırpmadan bakıyordu. Neyin içinde olduğumuzu bilmiyordum bildiğim bu adamın kesinlikle bir şeyler çevirdiği idi.

Başımı yere koyacağım zaman odanın kapısı gürültüyle açıldı. Yerimden sıçrayıp içeri giren üç kişiye korkarak bakum.

Bunlar da kimdi?

“Dostum duyduk ki bize ihtiyacın varmış, hemen geldik.”

Savaş ayağa kalkıp esmer olan adama doğru yürüyüp sarıldı.

“Hoş geldiniz.”

Sarışın olan erkekle de tokalaşıp: “Dostum” deyip ona daha uzun sarıldı. Ve beni sarsan o an, yanağını öpen kıza tüm içtenliğiyle sarılıp “Lina” diye mırıldandı.

“Ne kadar büyümüşsün, en son gördüğümde küçük bir kız çocuğuydun.”

Lina dediği kız etrafında dönüp:

“Artık yetişkin bir kızım” dedi gülerek.

“Bana küçük bir kız çocuğu gibi değil de kadın gibi bak.”

Savaş tebessüm ederek geri çekildi.

“Burada olmanız tehlikeli, geldiğiniz yere hemen dönmeyiz gerekiyor.”

Adamlardan biri Savaş’ın omzuna elini koyup

“Neden hala inatla burada duruyorsun?” diye söylendi.

“Ait olduğun yere dönmeli bizimle olmalısın burada olmalısın.”

Savaş omzunun üstünden bana bakıp: “Az kaldı.” dedi.

“Hatırladığı an geleceğiz.”

Kızıl saçlı kız gözlerini devirip Şule’nin yanına geldi. Dizlerinin üstüne çöküp dudaklarını büzdü.

“Yazık sana.”

Şule’ye acır gibi bakması sinirlerimi bozmuştu. Kaşlarımı çatıp ona sert sert baktım.

“Sen de kimsin? Neden bana öyle bakıyorsun?”

“Asıl sen kimsin?”

Kız ayağa kalkıp Savaş'ın yanına gidip sarıldı. Kaşlarını çatıp onlara baktım.

“Ben Savaş'ın sevgilisiyim. Sen söyle şimdi, sen kimsin?”

Sevgilisi mi? Gözlerimi sımsıkı yumup bu anın bir an önce geçmesini bekledim. Ben aylarca sevgilisi olan bir adamdan mı etkileniyordum. Peki, Savaş madem sevgilisi vardı neden bana ümit verir gibi konuşmuştu? Yanan gözlerim iyice sulanmıştı. Onların karşısında yaşların akmaması için tüm gücüyle sıktım gözlerimi.

“Saçmalama Lina sen benim küçük kız kardeşimsin.”

Gözlerimi açıp Savaş'a baktım. Üzgün olduğumu hissetmiş gibi tebessüm etti gülmem için. Başımı çevirip ona bakmadım. Kızgındım ona, neden kızgın olduğumu bilmeden.

“Ya neden öyle diyorsun. Hani beni seviyordun? Hani ben büyüyünce benimle evlenecektin?”

“Bence sen hala ergenlikten çıkamamışsın Lina.”

Asık olan yüzüm biraz da olsa gülmüştü. Kız sinirle: “Öyle olsun” deyip odadan çıkmıştı. Diğer iki adam Şule'ye doğru yürüyüp

“Nasıl bu kadar dikkatsiz olursunuz?” dedi Savaş'a bakarak.

“Kendi başına hareket etti. “

Sarışın olan iç çekip “Hep öyle değil miydi zaten?” diye sordu.

“Her zaman başına buyruk davranmayı severdi.”

Şule'ye olan bakışları Savaş'ın bana baktığı gibi bir hal aldı.

Esmer olan adam elini bana uzatıp: “Merhaba” dedi gülümseyerek. Elimi bacaklarıma sarıp başımı salladım.

“Ben Leo, bu da Doruk. Korkma sana zarar vermeyiz.”

“Bana neden zarar veresiniz ki?”

İkisi Savaş’a bakıp: “Nasıl yani?” diye mırıldandılar. Savaş başıyla dışarı işaret etti. Adamlar ayağa kalkıp hiçbir şey demeden odadan çıktılar. Savaş yanıma gelip dizlerinin üzerine çöktü.

“Biraz uyu, geceden beri uyumadın.”

Ellerini tutup “Nasıl uyurum?” dedim.

“Aklımda bir ton soru var Savaş, beynim ağrıyor cevabını bulamadığım sorular yüzünden.”

“Düşünme, kurcalama, boş ver. Öğrenmek istediklerini elbet bir gün öğrenirsin. Ama şimdi lütfen biraz da olsa uyu, gözlerinin altı çökmüş uykusuzluktan. Ben sana yiyecek bir şeyler alıp geleceğim.”

“Ben bir şey istemiyorum Savaş, gitme lütfen. Eğer gideceksen beni ve Şule’yi de götür. Neden onu hastaneye götürmüyoruz? Burada mikrop kapar.”

“Bir iki gün burada durmalıyız sonra eve gideceğiz söz veriyorum sana.”

Oflayıp pes ettim en sonunda.

“Peki dediğin gibi olsun. Sana son bir soru soracağım.”

“Sor.”

“O kız senin sevgilin mi?”

Ne olur hayır desin ne olur. Ona bu kadar âşıkken onu unutamam, ne olur hayatında biri olmasın.

“O sadece küçük bir kız. Ben küçük kızlardan hoşlanmam.”

Derin nefes alıp: “Gerçekten mi?” dedim sessizce.

“Hı hı gerçekten. Haydi biraz da olsa uyu. Benim işlerim var gelirim birazdan.”

Tam gideceği sırada kolunu sıkı sıkı tuttum.

Son bir soru. Kurtlardan bahsediyorsunuz, vurulan kurt beyaz bir kurt mu?

Başını aşağı yukarı sallayıp ayağı kalktı. Dudaklarım titreyerek: “Öldü mü peki?” diye sordum.

Alnını alnıma yaklaştırıp sesli bir şekilde yutkundü.

“Ölecek Nora, çok acı çekiyor. Hem de çok. İçi parçalanıyor, etini bıçakla oyuyorlar yavaş yavaş. Kurtar onu Nora, kurtar.”

“Nerede hemen gidelim yanına. Kim zarar veriyorsa kurtaralım elinden. O ölmesin Savaş, o çok masumdu.”

“Öyle miydi?”

Başımı aşağı yukarı salladım.

“Onu sevdin mi?”

Başımı tekrar salladım gözyaşlarımla.

“O da seni çok seviyor, hem de çok.”

“Gidelim yanına, lütfen gidelim yanına.”

Beni kendine çekip:

“Senin için onu kurtarayım mı?” dedi.

“Onu yanına getireyim mi Nora? Ona sarılarak uyumak ister misin?”

“Evet, evet” diye bağırdım.

Artık hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum. Bir hayvana neden bu kadar bağlandım bilmiyordum. Neden o bir kurt değilmiş de insanmış gibi hissediyordum. Sanırım cevabımı bulmuştum. Beynimdeki sorular yavaş yavaş cevabını buluyordu.

Savaş bir anda ayağa kalkıp uyu diyerek çıktı odadan. Dizlerimin üzerinde sürüne sürüne duvarın kenarına geldim sırtımı duvara yasladım.

Kaç saat geçti hiçbir fikrim yoktu. Savaş'ın dediği gibi yağmur şakır şakır yağıyordu. Mardin'e geldiğim günden beri ilk defa üşüyordum. İçerideki kapı sürekli çarpıp duruyordu. Kızıl saçlı kız sürekli Şule'nin yanına gelip sürekli ateşini kontrol ediyordu.

En son odaya geldiğinde beni öldürecek gibi bakmıştı. Beni henüz yeni görmesine rağmen nefret eder gibi bakması tuhaftı.

“Kurt ölmüş.”

“Ne?”

“Kurt ölmüş diyorum. Boşuna bekleme onu. Savaş onu bulduğunda ölmüş. Sana söylemiyor üzülme diye.”

Tüm zehrini döküp çıkmıştı odadan. Duvara tutunarak ayağa kalktım. Ayaklarımı sürüye sürüye kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı aralayıp koridora çıktım. Göz gözü görmüyordu karanlıktan. Arada bir şimşegın ışığı aydınlatıyordu evin içini.

“Savaş!”

Karşı odanın kapısı bir anda açıldı.

“Nora iyi misin?”

“Savaş kurt ölmüş o kız öyle söyledi. Yetişemedin mi ona? Bir daha onu göremeyecek miyim?”

Dizlerimin üzerine dūŖeceęim anda hızla kollarımdan tuttu.

“Yok öyle bir Ŗey. Lina!” diye bağırdı kükreyen sesiyle. Lina elinde fenerle dış kapıyı açıp bize doğru gelmeye başladı.

“Ne?”

“Neden ona yalan söyledin?”

Dudaklarını büzüp: “Sadece şaka yaptım.” dedi. şaka mı? Bu nasıl şakaydı? Bir anda Savaş’ı itip kızın üstüne doğru yürüdüm.

“Vuhuu Savaş’çığım gördün mü öğreimen hanım beni dövecekmiş.”

Savaş aramıza girip: “Hemen odaya” diye bağırdı Lina’ya. Lina odaya gitmek yerine dışarı çıktı. Sanırım Savaş’ın ona bağırmasından rahatsız olmuştu.

“Pis yalancı.”

şule’nin yanına gidecekken Savaş önüme geçti.

“Sana getirdiğim yemeği yememişsin.”

“Canım istemiyor, eğer istersen o kızla yiyebilirsin.”

Cevap vermesini beklemeden odaya girdim. Duvara tutuna tutuna şule’nin yanına geldim. Yere oturduğum anda gözlerimi yumdum. Kıskançlık çok tehlikeli bir hastalıktı. Ben nasıl Savaş’ı kıskanıyorsam o kız da kıskanıyordu. Savaş ne kadar onun için küçük bir kız dese de öyle olmadığına emindim.

★ ★ ★

Dizlerimi karnıma çekip alnımı diz kapaklarıma yasladım. Gözyaşlarım kanayan yarama sessizce damlıyordu.

Garip bir ortamın içindeydim. Şule yaralı bir şekilde önümde yatıyordu. Ben ise onun uyanmasını dört gözle bekliyordum. Savaş tanımadığım insanlarla sessiz, gizli bir şekilde başka odada konuşuyordu. Onun yalnız olduğunu düşünürken aslında kalabalık bir çevresi olduğunu öğrenmiştim.

Ona içten bakan kız, onun geçmişi miydi? Bunları düşünmekten başım kazan gibi olmuştu. Kaynar suyun içine taşlar atılmıştı adeta beynimin içinde fokur fokur kaynıyordular.

“Nora?”

Naif sesiyle bana seslenmişti yine tanımadığım kız. Başımı kaldırmadım. Ondan hiç iyi elektrik alamamıştım. Hareketleri samimiyetten uzak ve iticiydi.

“Hâlâ o kurdumu düşünüyorsun? Bence çok fazla düşünme. Bu senin zararına olur.”

Eminim, kan çanağına dönmüş olan gözlerimle ona sanki iğrenç bir şeymiş gibi baktım. Bakışlarımdan irkilip geri çekildi.

“Şule bir iki gün daha uyur, sen de yat. Suratın çok çirkin gözüküyor.”

İltifatı karşısında kıkırdadım. Başımı iki yana sallayıp: “Çıkar mısın odadan?” dedim bitkin bir sesle.

Kızıl saçlarını arkaya doğru atıp. “Ben Savaş’ın yanında uyuyacağım. Sen yat duvar kenarında” deyip odadan çıktı.

Acıdan parçalanan göz kapaklarıma kalbim de eklenmişti. Birlikte birbirlerine sarılarak ağlıyordular.

Ben ise onu bekliyordum...

Bu gece onunla uyumak yerine benimle uyur muydu?

Benim ona çok ihtiyacım vardı.

O kız zehirli bir yilandı bunu hissediyordum. Savaş'ın yanında masum rolü oynayan kız aslında sinsî bir tilkiydi.

“Savaş.”

Şule ses çıkarınca hemen yanına yaklaştım.

“Şule kendini nasıl hissediyorsun?”

Sessizce mırıldanıyordu. Yüzüne doğru eğilip ne söylemeye çalıştığını duymaya çalıştım.

“Savaş.”

“Savaş iyi canım.”

“Savaş gelsin.”

“Bekle hemen çağırıyorum.”

Ayağa kalkıp odayı aydınlatan şimşegin ışığıyla koridora çıktım. Karşı odaya girip: “Savaş” diye seslendim, burada kimse yoktu. Tekrar koridora çıkıp dışarı doğru hızlı adımlarla yürüdüm. Kapıyı açıp yağın yağmurun altına girdim.

“Savaş neredesin?”

Evin etrafına döndüğümde gözlerim yerinden çıkacak gibi büyüdü. Elimî duvara koyup dizlerimin üzerine çöktüm.

Bu gerçek olamaz! Başımı hızla iki yana salladım. Bu gerçek olamaz. Ayağa kalkıp eve doğru koştum. Şule'nin yanına gelince iki büklüm olup başımı ellerimin arasına aldım. Bu gerçek olamaz.

Gözlerimi sıkı sıkı kapadım. Gördüklerim gerçek olamaz.

Odanın kapısı açılınca başımı hızla kaldırdım, bana doğru geliyordu. “Gelme” diye bağırdım. Geri geri gidip; “gelme” diye çığlık attım.

“Sen kurt adamsın!”

On Altıncı Bölüm

Gücümün yettiğince çığlık atıyordum... Gürleyen gök gürültüsüne, vokalist edasıyla eşik ediyordu çığlıklarım...

Sebebi sadece gördüğüm kurda mı tepkiydi peki?

Yoksa mantığımın ötesinde, kalbimi ve beynimi ele geçirmiş, soyut olsa da aslında SOMUT olan yaşanılan aşkın; artçı bir depremle sınanmak yerine şiddetli bir depremle belki de yıkılacak olması mıydı?

Beynime sürekli komut yağıdırıyordum...

Kaç Nora! Kurtul Nora!

Diğer yandan da beynim benimle oyun oynuyordu, belki de rüya Nora, şu an gördüklerin rüya Nora diyordu... İnanmak istediğim bu olabilir miydi? Aklım inanmak için beynime, kalbime komut gönderiyordu, diliyordu ki rüya olsun!

Lakin bir gerçek vardı; o da şu an tam karşımda göğün sesi ile yarış edercesine uluyordu...

Silkelenip ayağa kalktım. Gözlerim hızlıca çıkışa yöneldi. Burada duramazdım.

Ulumalar, gök gürültüsü, aman Allah'ım nasıl bir ahenk!

Korku mu? Yüzümde neden bir tebessüm oluştu şu an? Âşık olduğum yağmur ve âşık olduğum Savaş iki ses birbirine karıştı. Bu sesler beni korkutacak öyle mi? Bu akşam gördüklerimden sonra cevabı nedense netti!

Dünyamdaki yeni âlem... “Kurtlar Âlemi” Kabul etmeye niyetim yoktu. Çıkış nedense uzadı... Ayaklarım bir labirentte yolunu arıyordu.

Kolumdan birinin tutması ile irkildim. Beni bedenine çeken eller Savaş'ındı. Kalp atışlarımız, yanımızda üçüncü bir şahıs tarafından duyulacak şiddetle atıyordu, aynı anda aynı şiddette.

“Bırak beni” cümlesi döküldü dudaklarımdan;

Bırak beni!

Yıkılan Nora bedeniye ken karşımda duran kurt adam sarsılmış yıkılmıştı. “Ben kandırıldım ben, dedim!” Ve bedeni mi ellerinin arasından sıyrarak, simasına gözlerimi değdirmeden yönümü bulmaya ilerledim...

Arkamdan geliyordu, adımlarımız birbirini takip ediyordu. Kulaklarımız adım sesine alışacaktı ki Savaş ortamdaki sessizliğe nokta koyarak keskin, pişkin ve sert sesi ile: “Nereye?” dedi.

Ben tıp oyunu oynamaya kararlı bir çocuk gibi ilerlerken: “Konuşacağız” dedi aynı sinir bozucu ses tonu ile...

“Tabii “dedim.

“Merhaba ben Nora, peki sen kimsin? Dur lütfen! Bana bırak. Kurt adam, şeytan, iblis, yalancı, Savaş bra bra bra...

Savaş lütfen! Âleminizde size mutluluklar. Oyun bitti. Benden bu kadar. Yeni perdeyi başka kurbanlar ile canlandırırırsınız! Ben İstanbul'a özüme, aileme dönüyorum..."

Sıra ona geçmişti ve dudaklarını alaycı bir tavırla aralarken, bedenim tüm gücüyle dik duruyordu ona karşı... Elini çeneme koydu ve kaldırdı başımı göz hizasına; gözlerimi gözlerini hapsederek başlayacaktı belli ki dillenmeye.

"Espri yönünü keşfedememişim ben bugüne kadar Nora. Affet, gülemedim! Öyle odaklandım ki dudaklarına, senden mi dökülüyor bu kelimeler emin olmak istedim! Bu birdi! İkincisi madem oyun diyorsun Savaş demeden bitmez sahneler! Üçüncüsü ise bir daha bana böyle konuşursan çok uzun süre dudaklarını kullanamayabilirsin; çünkü uzun süre dudakların onların sahibi olabilir!"

Benimle ilk kez böyle bir üslupla konuşuyordu. Eskiden konuşurken kırmamaya dikkat ederken şimdi sen her şeyi öğrendin ben istediğim gibi konuşurum der gibiydi.

Kendimi hızla geri çekip: "Uzak dur benden" diye bağırdım. Ondan ilk defa korkuyordum. Gözlerimin önünde bedeni kurda dönüşmüştü. Gözlerimin önünde insana dönüşmüştü. Çılgıncaydı bu, anlatsam kim inanır ki bana? Delirdiğimi düşünmezler miydi?

Ben dışarı çıktığım an onun da arkamdan geleceğini tahmin etmek zor olmamalıydı. Bedenim bardaktan boşalır gibi yağan yağmurun altında sıırılsıklam olmuş, titriyordu.

Savaş ise sanki yağmur damlaları, üzerine gelmiyormuş gibi rahat bir şekilde yürüyordu. Üstelik bedenini üstü çıplaktı.

Zihnime yavaş yavaş oturuyordu her şey. Benim nerede

olduğumu bilmeleri, köylülerin ondan korkması, rüyalarım? Olduğum yerde tepenin görünmeyen ucuna baktım. Zifiri karanlık, gök gürültüsü o ve ben.

“Rüyalarım nasıl girdin?” diye sordum güçlü sesimle.

“Çok ıslandın, eve dönüp öyle konuşalım.”

Eve dönmek? Hem de onunla? Kesinlikle delilik... Aklımı kaybetmedim ben, ondan kaçta bildiğim kadar kaçacaktım. Ona âşıktım, ta ki onu canavara dönüşürken görünceye kadardı.

Durmanın bana bir faydası olmayacağı için yürümeye devam ettim. Kötü yolda kayma tehlikesi yüzünden maalesef adımlarımı küçük küçük atıyordum.

“Dur Nora!”

Durmadım! Devam ettim yoluma. Korkmayacağım ondan korkmayacağım. İsterse yıksın bu ormanı durmayacağım.

“Sana dur dedim!”

Nasıl korkmazdım? Deli gibi korkuyordum, anneciğim babacığım neredesiniz? Kolumu bacağımı umursamadan ıslak olan zeminde koşmaya başladım. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Hiçbir yer gözüküyor sadece şimşegin yarattığı ışıkla yönümü bulmaya çalışıyordum. Allah’ım çıkış yolum nerede?

Ne kadar koştum bilmiyorum, göz gözü görmediği için nerede olduğumu da bilmiyordum. Savaş peşimden geliyor mu hiçbir fikrim yoktu. Şu an tek düşündüğüm buradan kurtulmaktı.

Ayağım kayınca sırt üstü düşecekken bedenim havalandı. Gözlerimi açıp Savaş’ın kucağında olduğumu gördüm.

“Bırak beni.”

Ellerimi omuzlarına vurup kucağında çırpınıyordum. Geldiğimiz yere doğru yürüyordu.

“Bırak! Bırak oraya gitmek istemiyorum.”

Bedenimi sıkı sıkı tutuyordu. Ne kadar çırpınsam da nafileydi. Bu adam çok güçlüydü. Tekrar eve gelince ayağıyla demir kapıya tekme atıp beni içeri götürdü.

“Bırak beni.”

Sesim artık kısık çıkıyordu. İki gündür uyumuyordum, bedenimi kaldıracak gücü kendimde bulamıyordum. Gözlerimi ne kadar açık tutmaya çalışsam da kapanıyordu perdeler...

Taşların altında ezilen bedenimi zor bela kaldırmaya çalıştım. Karanlık bir çukurun içinde çırpınıyordum. Ellerim, üzerimde bulunan kayaları itmeye çalışıyor ancak itemiyordu.

Kaçamamıştım, onun yanındaydım. Benden ne istiyordu? Ben sadece öğretmendim onun gözünde, neden bırakmıyordu beni. Kimseye bahsetmezdim sırlarından...

“Kız uyanmadı hâlâ .”

Leo’nun sesiydi. Şu an bulunduğum yerde tek değildim, kesin Savaş ve diğerleri de vardı. Adım kadar eminim onlarda kurttu. Şule? Allah’ım ne olursun o insan olsun.

“Ne yapmayı düşünüyorsun Savaş? Kız artık seni biliyor, gidip ispiyonlamasın seni.”

Saçımda sıcak bir el hissedince ürperdim. Gözlerimi sıkı sıkı yummamak için kendimi zor tuttum.

“O benim yanımda kalacak. Ayrıca benim Nora’m kimseye söylemez sırtımızı.”

Nereden senin Nora'n oluyorum ben? Tamam, kurt adam olduğunu öğrenmeden senin olmayı deli gibi istemiş olabilirim ama şu durumda hiç istemiyordum.

Kulağında ılık nefesini hissedince dudaklarımı ısırđım.

“Uyumadığını biliyorum, haydi kalk konuşalım.”

Hızla gözlerimi açıp “Ben gidiyorum” dedim.

“Korkmayın sizi kimseye söylemeyeceğim. “

Dizlerimin üzerine oturup onlara bakmadan ayağı kalktım. Kıyafetlerim ıslak olduğu için soğuktan titemiştim.

“Nereye Nora?”

Geceden beri sürekli aynı soruyu sormaktan bir bıkmamıştı. Cevap vermeden kapıya doğru yürüdüm. Odadan çıkınca derin nefes aldım. Koşarak evden çıkıp bayır aşağı koşmaya başladım. Arkamdan gelen yoktu.

İn in yollar bitmiyordu. Ormanın içine nasıl gireceğim ben? Dün bu yolları çıkarken bu adam beni hipnoz mu etmişti. Hiçbir şey hatırlamıyordum.

Sonunda en dibe gelince bir derin nefes alıp: “Sonunda” diye mırıldandım. Ağaçların arasından geçtiğimde burnundan soluyan beyaz kurdu görünce olduğum yerde kalakaldım. Lanet olsun adam kurt adam nasıl kaçacaktım ki ondan.

Bana doğru yürümeye başladı. Ben geri gittikçe o üzerime geliyordu. Kurt bedeni insan haline dönüyordu. Ellerim korkuyla titredi. Aklımı oynatacağım. Ellerimi saçlarıma geçirip ondan kaçmaya çalıştım. Beni kollarının arasına alıp “Yeter bu kadar oyun” dedi dişlerinin arasından.

Ben oyun oynamıyordum ki ondan kurtulmak istiyordum.

“Nora benim ben Savaş, neden benden kaçıyorsun?”

Kahkaha atıp: “Bir de soruyor musun?” dedim.

Gözlerini kapayıp açtı. “Sen bana dün gece beyaz kurdu sevdiğini söyledin. Onu yanında istediğini, onunla uyumak istediğini söyledin. Ne oldu da bir anda değiştin? Sen beni Savaş olarak da seviyorsun. Ben hem Savaş’ım hem de beyaz kurdum. Benden kaçma Nora sana asla zarar vermem.”

Kollarının arasından çıkmak istesem de beni öyle bir sıkı-mıştı ki hızlı hızlı nefes alıp vermekten göğüslerimiz birbirine değiyordu.

“Ben seni sevmiyorum. Evet, beyaz kurdu seviyordum ama onu bir hayvan olarak biliyordum. Ya sen kurt adamsın, ne yapmamı bekliyorsun sana sarılıp sevinmemi mi?”

“Dün gece sana inanıp değişmiş halde yanına gelen kalbime lanet olsun. Gözlerin o kadar inandırıcıydı ki bilseydim bu yüzümü hiçbir zaman sana göstermezdim. Hep Savaş olarak kalırdım. O zaman beni hâlâ sevmeye devam ederdin.”

Sözleri birer ok gibi saplanmıştı kalbime. Yüzünü inceleyip gözlerimi yumdum. Kalbimde acı hissediyordum, bu onu hala sevdiğim anlamına mı geliyordu? Başımı iki yana sallayıp: “Sen beni kandırdın” dedim.

“Benim sana olan duygularımı biliyordun ve benimle oyun oynadın.”

“Seninle asla oynamadım” dedi geri çekilerek. Ellerimi yüzüme kapatıp sıvazladım.

“Lütfen bırak gideyim.”

Ellerimi tutup beni kendine çekti.

“Bırakamam! Seni ilk gördüğüm günden bu yana bırakmıyorum. Sen bana aitsin Nora. Benimsin bundan ötesi yok. Benden gidemezsin. Anla artık sen Savaş Sancar’a aitsin.”

Şok olmuş halde onu dinliyordum. Neler diyordu. Hangi ara bana bu kadar bağlandı? Ben onu uzaktan uzaktan severken o nasıl oluyor da bu zamana kadar duygularını bana göstermemeyi başarıyordu.

“Düşünme Nora. Biliyorum sana çok saçma geliyor ama gerçek bu.”

“Sen beni seviyor musun?”

Tebessüm edip: “Sevmek?” diye sordu?

“Yirmi yedi Şubat iki bin on beş saat biri beş geçerken ben seni gördüm Nora. O an tüm dünyam sarsıldı. Seni günlerce aylarca izledim. Öğretmenlik atamanı bekliyordun, yanıma gelmen için kâğıtlarda ufak bir değişiklik yaptım ve sen şu an benim yanımdasın. Benden korktuğunu görebiliyorum, bil ki bu benim canımı çok yakıyor. Ama sen korkuyorsun diye de seni bırakıp gidecek değilim, bekleyeceğim sonsuza kadar olsa da bekleyeceğim. O minik kalbin yine benim için atacak hoş hâlâ atıyor ama sen anlamıyorsun.”

Ve dudaklar kapandı. Beş dakika içinde söyledikleri beynime birer birer yerleşti. Beni görelî neredeyse iki sene olacaktı. Ben onu neden hatırlamıyordum? Anlattıkları gerçek olabilir miydi? Ona inanamıyordum.

“Yalan söylüyorsun” dedim sesimi sert tutarak. Gözlerini kıstı: “Yeter artık” diye bağırdı. Korkup geri kaçtım.

“Ben sana karşı yeteri kadar uysal oldum Nora. Bu saatten sonra Savaş dönemi başlıyor ben nereye sen oraya. Şimdi yürü gidiyoruz.”

Elimi hiç zorlanmadan ekiştiriyordu. Ben kendimi geri çektikçe o halat çeker gibi çekiyordu.

Hastaydı o kesinlikle hasta.

“Hasta değilim sana tutkunum! Sana bağlıyım! Sana aşığım! Oldu mu? Rahatladın mı? Duydun işte sana aşığım. Ve sen de bana deliler gibi âşıksın. şimdi sus ve Savaş’ınla beraber yürü... “

On Yedinci Bölüm.

Beni peşinden sürükleyerek yıkık eve getirdi. Kıyafetlerim çünkü yağmurda ıslandığı için bedenimin her yerine yapışmıştı. Kesinlikle hasta olacaktım. Bu adamın da beni bırakmaya niyeti yoktu.

Benimsin; benimsin, deyip duruyor ama bir kıyafet vermiyordu. Sanki ben onlar gibiyim, kendileri ateş gibi yanarken ben soğuktan donmak üzereydim.

Yüksek bir yerde olduğumuz için hava hiç sıcak değildi. Serin ve yağmurluydu. Savaş beni gözünün önünden bir saniye ayırmıyordu. Tuvalete gideceğim zaman peşimden gelip kapının önünde bekliyordu. Ruh hastası o kapıda olduğu için tuvaletimi de yapamıyordum, sesimi duyacak diye. Yemem için nereden bulup getirdiğini bilmediğim kebapları önüme koydu.

Elinde tuttuğu poşeti kenara koyup:

“Önce üstünü değiş sonra yemeğini ye” dedi sert sesiyle. Ukala.

Poşeti elime alıp boş odaya geçtim. İtiraz etmeyecektim,

çünkü şu an soğuktan donmak üzereydim. Kıyafetlerimi çıkartıp getirdiği kalın siyah taytla örme kazağı giydim.

Yağmur yine şiddetini arttırmıştı. Mardin'e çok fazla yağmur yağmamasına rağmen dağlık yerlere yağıyordu. Üstümü değiştirdikten sonra tedirgin bir şekilde kapıyı araladım. İnşallah kapının önünde değildir.

“Ben hep buradayım senin dibinde.”

Kaşlarımı çatıp ona bakmadan karşı odaya geçtim “Ben hep senin yanındayım.” Gıcık, pis kurt adam. Şule'nin yanına oturup elimi alına koydum. Bir an önce uyanması için saatleri sayıyordum. Ona sormak istediğim çok soru vardı.

Savaş odaya girince bana doğru yaklaşıp yanıma oturdu. Kolu koluma değince bedenim elektrik çarpmış gibi titredi. Kenara kayıp ondan uzak durmaya çalıştım. Getirdiği paketleri açıp önüme uzattı.

“Ye haydi açlıktan bayılacaksın.”

Gururum yeme onun getirdiği yiyeceği dese de midem sallak mısın ye onu çabuk diyordu. Sanırım midemi dinleyip yiyecektim. Kurdun dediği gibi açlıktan gözlerim kararıyordu. Elim şişe dizilmiş ete uzatıp aldım. Savaş güler gibi olunca bırakıp:

“Yemiyorum” , dedim.

- “Ye onu.”

- “Sen ye.”

- “Ben de yiyeceğim. haydi başla.”

Uyuz. Nerede eski kibar Savaş. Adam bildiğin öküz, aaaa pardon kurt. Gerçi onun kurt hali de kibardı. Etimi yerken göz-

lerimin önüne onunla uyuduğum an geldi. Lanet gitsin bu herif beni bayağı kandırmış. Şiştaki etleri yiyip şişi ona doğru salladım.

“Sen benimle uyudun!”

Rahat bir şekilde etini yerken: “Evet” dedi.

“Seni adi herif bana kim bilir neler yapacaktın. Ben de saf gibi bu kurt bana nasıl bir şey yapmıyor diyorum.”

“Sana ne yapabilirim ki? Sadece uyuduk ne var bunda?”

“Ne mi var? Keşke ben de vampir olsaydım da o boynunu ısırp koparsaydım.”

Siyah kapüşonunun fermuarını indirip boynunu açtı.

“Al ısır istediğin kadar. Sesimi çıkarmayacağım.”

“Manyanın tekisin.”

“He ne olacak?”

“Annen de mi kurt?”

Hızla bana dönüp “Anlamadım” dedi.

“Nesrin Abla da mı kurt?”

Konuyu değiştirmek için aklıma ilk gelen soruyu sordum. Sert bakışları eski haline alıp başını iki yana salladı.

“O senin gibi. Ben melezim, ileride bizim çocuklarımız da melez olacak.”

“Pardon?”

Duvara iyice yaklaşıp bacaklarımı karnıma çektim.

“Sen delisin, bir kurtla çocuk yapacağımı düşünmüyorsun her halde.”

“Kurtla demedim zaten, benimle yapacaksın. Zaten sen insan ben kurtken zor olur.”

“Ayağımla hızla ona tekme attım. Kahkaha atıp ayağı kalktı.”

“Onların hepsini ye çocuklarıma süt olsun.”

Önümde duran ayran bardağını alıp hızla ona fırlattım. Terbiyesiz, bunun daha hangi yüzünü görecektim kim bilir.

“Sen git kendin gibi birinden çocuk yap.”

İki adımla yanıma gelip yüzüme eğildi. Her ne kadar geri geri gitsem de üzerime doğru eğiliyordu.

“Ben sadece seni istiyorum. Başka kimse yok.”

Geri çekilip başka bir şey demeden odadan çıktı. Bu tavırlarını onu ilk gördüğüm zamanlarda yapsaydı kesinlikle ondan uzak dururdum.

Önümde duran etleri çok aç olduğum için yemeye başladım. Ailem kim bilir ne yapıyordur? Üç gündür telefonda görüşmemiştik, hafta sonu yanlarına gidip sürpriz yapacaktım onlara.

Önce o adamın ölmesi sonra Savaş'ın aslında bir kurt adam olduğunu öğrenmem... Saçmalıktı. Fantastik olaylara inanmazken kendimi fantastik kurgunun içinde başrol olarak bulmuştum.

“Nora?”

Dişlerimi etin üzerinden çekip beni izleyen Şule'ye çevirdim. Hızla doğrulup yanına yaklaştım.

“Uyanmışsın, kendini nasıl hissediyorsun? Canın acıyor mu?”

Başını iki yana sallayıp: “İyiyim” dedi.

“Savaş nasıl?”

- “Domuz gibi.”

Gölmeye başladı. “Kurt gibi diyecektin sanırım.”

Kaşlarını çatıp: “Neden bana söylemedin?” dedim. Herkes tarafından kandırılmışım, kendimi yakın gördüğüm kişiler beni salak yerine koymuştu.

“O anlattığın hikâyedeki başkarakter Savaş’ın anne ve babasıydı değil mi?

Gözlerini açıp kapadı.

“Bana yalan söylediniz, hepiniz beni kandırdınız.”

“Nora, Savaş seni çok seviyor, bu zamana kadar sana söylemememin sebebi onun söylemek istemesiydi. Sen de onu seviyorsun. Ayı durmak yerine neden ona yaklaşmıyorsun?”

Sevgi? Ben hariç herkes onun beni sevdiğine emindi sanırım.

- “O bir kurt adam.”

- “Ne olmuş yani? Sen bunu zaten bilmiyor muydun?”

Kaşlarını çatıp; “Bilmiyordum” dedim.

- “Bilsem ondan uzak dururdum.”

Derin nefes alıp; “Bu kadar emin olma” dedi.

“Ben kendimden eminim. Evet, ondan hoşlandım hatta hoşlanmaktan daha fazlaydı duygularım. Ama şimdi hiçbirini yok, o hepsini yok etti.”

- “O gece o adamı ben öldürdüm Nora.”

Dudaklarım yalandan kıvrıldı. Sanki eğlenceli bir ortam vardı. Şule komik bir şey anlatıyor ben de ona gülüyordum. Yalanlar yalanlar çok merak ediyorum daha fazla ne kadar şaşırabilirim.

Şule'nin yüzüne eğilip: “Anlat anlat başka neler öğrenecek bu Nora acaba?” dedim sert ve sinirli sesimle.

“Savaş öldürecekti, o yapmasın diye ben öldürdüm. Pişman değilim o çocuğun halini gördün. O adam hak etmişti ölümü.”

Tüylerim diken diken olmuş halde dinliyordum Şule'yi. Normal bir şey anlatır gibi işlediği cinayeti anlatıyordu. Hak etmişti o adam! Bu kadar kolay mıydı? Ben de biliyordum o adamın ölümü hak ettiğini, küçük bir çocuğa verdiği cezayı misliyle çekmesi gerektiğini. Ama bu olmamalıydı. Olmamalıydı bir insan rahat bir şekilde katil olmamalıydı. Hele ki öldürdükten sonra hiçbir şey olmamış gibi rahat bir tavırla konuşmamalıydı.

Allah'ın verdiği canı gözünü bile kırpmadan alan kişi benim gözümde caniydi. Geri çekilip başımı iki yana salladım. Onlar çok farklıydı, onlar bambaşka bir varlıktı. Nasıl bu hale geldikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece kanım çekilir gibi hissediyordum. Korkuyordum, ilk defa korkuyordum.

Bildiğim sorunun cevabını sesli bir şekilde sormak istedim. Belki, belki yanıliyordumdur ve diliyorum ki inşallah tahmin şey ettiğim gerçek değildir.

“Sen de onlardan mısın?” Dudaklarımın arasından titreyerek çıktı soru. Kulaklarım hazır bir şekilde bekliyordu duyacağı cevabı.

“Hı hı, o gece savaş vurulacağı zaman dönüp önüne geçtim.”

Göğsüm sıkıştıyordu. Bir kurt adama âşık olmuşum, bir kurt kızla aynı evde yaşamışım. Farkında olmadan onların içine girip hayatlarının merkezi olmuşum.

“Savaş’ın ölmemesi gerekiyor, onun seninle yaşayacağı uzun yılları var. Ama benim bir saniye bile yaşamaya gücüm yok.”

Ölüm! İstemezdim ölmesini, yaşasın nefes alsın ama benimle değil biz birbirimize göre değildik çünkü onunla. Onu dönüşürken gördüm, hızlı hızlı nefes almalarına şahit oldum. Pürüzsüz teni gözlerimin önünde bembeyaz tüylerle kaplandı.

Ellerimi saçlarımin arasına daldırıp gözlerimi yumdum. Derin uykumdan uyanmak istiyordum. Bunların bir rüya olduğunu, Savaş’ın kurt adam olmadığını bilmek istiyordum. İstiyordum sadece istiyordum. Gerçekler kanıtıyla benimle beraberdi. Boşuna rüya âleminden medet ummamalıydım.

“Nora?”

Ellerimi saçlarımdan çekip yüzü sararmış arkadaşşıma baktım. Arkadaşıım, o benim arkadaşşımdı. Peki Savaş? O da sevdiğim adamdı.

Dudaklarıımı ısırp sessizce akıttım gözyaşlarıımı. Lütfen rüya olsun lütfen. Göğsümün üzerinde hissettiğim yük yüzünden derin bir nefes aldım. Sessiz ağlayışım hıçkırığa dönüşmüştü.

Bunlar gerçektir. Kabul etmeliyim onlar gerçekte vardılar.

“Offf” gözyaşlarıımı silmeye çalıştıkça daha çok akıyordu, bir şelale gibi. Odaanın kapısı gürültüyle açıldı. Dönmedim arkamı biliyordum o geldi. Benliğime işleyen kokusunu hissetmiştim çünkü. Zemine sert basarak yaklaştı. Diz kapakları sırtıma değiyordu. Geri çekilip yere oturdu, alnını sırtıma yaslayıp derin nefes aldı.

“Ağlama Nora; Kendine acı veriyorsun. Sen benimle mutlu olacaksın, sana söz veriyorum.”

Başımı iki yana sallayıp: “Bırak beni lütfen” dedim.

“Seninle biz birlikte olamayız. Tamam, itiraf ediyorum seni seviyordum, Duygularımı sana yansıtmamak için elimden gelen tüm çabamı harcadım. Kendi kendime acaba o beni seviyor mudur dedim. Ya da sever mi? Ama şimdi diyemiyorum, çünkü seninle biz çok farklıyız Savaş. İstesek de olamayız.”

Alnını sırtıma deler gibi bastırıyordu.

“Ağlama. Şule kendini nasıl hissediyorsun?”

“İyi kuzen.”

Kuzen mi? Nora yine şaşırdı.

“Hahaha”

Bağıra bağıra kahkaha atıp:

“Nora yine şaşırdı” dedim.

Dirseğimi Savaş’ın karnına yerleştirip “Uzak dur benden” dedim.

“Bir de seninle duygusal konuşma yapıyorum. Resmen hayatımla oynamışsın.”

Ellerimi yere koyup ayağa kalktım. O da kalkıp dibime geldi.

“Seni kandırdım evet, ama buna mecburdum. Senin benim yanımda olman gerekiyordu, kendini köyde yalnız hissetme diye Şule’yi çağırdım, sana arkadaş olsun diye. Beni bırakıp İstanbul’a gidersin diye korktum. Hoş gitsen de göndermedim.”

Ellerimi göğsüne koyup itmeye çalıştım sert bedenini.

“Beni daha ne kadar burada tutacaksın? Ailem benden haber alamayınca köye gelecekler. O zaman ne yapacaksın?”

“Tüm sevgimle kayınpederim ve kayınvalidemi karşılayacağım. Onları evime getirip annemle tanıştıracam.”

“Hah. Çıldırılmışsın sen.”

“Nora biliyor musun? Bellek geri yüklenince bu söylediklerini sana tek tek hatırlatacağım. İstemiyorum seni, sevmiyorum seni, seninle ben farklıyız. Bu söylediklerini sana tek tek hatırlatacağım. Bana karşı gelmekten vazgeç geriliyorum ve ben gerilince hiç iyi şeyler olmuyor. Bunu sen çok iyi biliyorsun ama bellek boş. O bellek dolsun o zaman seninle karşılıklı konuşalım.”

Ne dedi bu şimdi?

“Gece köye gideceğiz, Şule iyiysen toparlan yavaş yavaş. Sen de rahat dur Nora. Sakın kaçıma çalışma, unutma senin benden kaçısın yok. Tekrar söylüyorum sen Savaş Sancar’a aitsin.”

Lafını bitirip beni şaşkın halde odada bırakıp çekip gitmişti. Bellek boş derken ne demek istemişti?

- “Uyan ve hatırla Nora.”

- “Ne?”

“Diyorum ki seni çok seviyor, ama sen ondan böyle uzak durursan, inan bir daha istesen de onu göremezsın. O ne kadar sert görünse de kalbi yumuşacık, kırılgan. Söylediğin her bir sözünle onu paramparça ediyorsun bunun farkına var”

Dizlerimin üstüne çöküp Şule’nin gözlerine baktım. Keskin yırtıcı olan yeşillerine.

“Ne düşünüyorum biliyor musun? Sanki biz onunla sevgiliydik, ben hafızamı kaybettim ve onu unuttum. Şu an böyle hissediyorum Şule. Neden böyle hissediyorum?”

On Sekizinci Bölüm

Rutubet kokusunu koklamaktan başıma yoğun bir ağrı girmişti. Gerçeğe şöyle bir göz gezdirince; aslında ağrım rutubetten değil yaşadığım karmaşadandı... Beynimin bir kısmı bomboştu. Savaş'ın dediği gibi bellek boştu. Sanki hafıza kaybı yaşamışım ve hayatımın en önemli anlarını unutmuşum gibiydi...

Alnımı dizlerime bastırıp koridordaki sesleri duymamaya çalışıyordum. Köye gidecektik, oradan kaçmam daha kolaydı. Savaş'ın üstüne gidip onu kızdırmak yerine uysal bir Nora olup ona çaktırmayacaktım kaçacağımı. Ondan kurtulmalıydım.

Konumlanmama bakılacak olursa arkam dönüktü gelecek kişiye; lakin aklımdan çıkaramadığım kokusu burnumu sızlatmıştı, Uzuvarımın her biri de aynı ritimle hareket ediyordu. Heyecanımı herkes hissedebilirdi; öyle ki delice atıyordu kalbim. Ve sesi ile başladı yolculuğumuz...

“Haydi kalkın gidiyoruz.”

Derin bir nefes alıp ona bakmadan ağır ağır ayağı kalktım.

Yanından geçeceğim zaman kolumdan tutup durdurdu. Kalın siyah montu kollarımdan geçirip fermuarını kapadı.

“Köye gidinceye kadar çıkarma. Dışarıda yağmur yağıyor.”

Cevap vermeden ilerledim, o da peşimden takip etti. Koridora çıkınca arkadaşlarıyla göz göze geldik. Lina hariç. Diğerleri gülümserken o kaşları çatılı bana bakıyordu. Benim tepkim de onun tepkisi ile mukayese edilemeyecek durumda idi. Ona karşı alttan almaya tebessüm etmeye niyetim yoktu!

Savaş gür sesiyle gidelim deyince Lina hariç diğerleri dışarı çıktı. Lina Savaş’a doğru yürüyüp; “Seninle gelmek istiyorum” dedi nazik tutmaya çalıştığı sesiyle.

- “Pis yılan.”

- “Sen diğerleriyle git Lina. Biz Nora’yla beraber gideceğiz.”

“Küçük kızkurtçuk kızarıp bozardı. Ay canım istemedi mi seni Savaş abin yanında? Kıyamam.”

- “Seni öldürürüm.”

Kızıl afet üstüme yürüyecekken Savaş araya girip durması için elini kaldırdı.

“Tehdit ettiğin kişiye dikkat et Lina. Eğer bir daha ağzından Nora’yla ilgili bir şey duyarsam senin için hiç iyi olmaz, biliyorsun değil mi?”

Lina gözlerinden ateş çıkar gibi hızlı hızlı nefes alıp verdi. Geri geri gidip bir anda kurda dönüştü. Bana doğru gelecekken Savaş’ın kolunu tuttum.

Çok korkunçtu! Savaş kurt olunca korkunç olmuyordu; ama o? Tam bir canavara benziyordu.

“Hemen buradan git!”

Savaş kükrer gibi bağırınca hızla dışarı çıktı ruh hastası!

“Korkma sana bir şey yapamaz dedi bana dönerek Savaş. Omzumu silkip : “korkmuyorum “dedim. Yalan da olsa onun karşısında ödlele biri gibi gözükmemek için korkmuyorum dedim. Oysaki korkuyordum.

Tebessüm edip: “Sen hep korkusuzdun” dedi bana yaklaşıarak.

“Ve ben senin bu haline deli gibi âşık oldum.”

Hiçbir şey diyemedim. Sadece yutkundum. Bana böyle baktıkça kalp atışlarım onun duyacağı kadar hızlanıyordu. Gözleri, ah gözleri beni içine çekiyordu. Sanki bana büyü yapıyordu. Beni kendine bağılıyordu.

“Gidelim mi?” dedim. Sesim olduğundan daha kısık çıkmıştı.

“Gidelim” dedi.

Birlikte yan yana şiddetli yağın yağmurun altında yürümeye başladık. Diğerleri gitmişti sadece ikimiz kalmıştık.

“Yağmur çok yağıyor, kucağıma alacağım seni.”

Gerek yok dememe fırsat vermeden beni kucağına aldı. Kollarım sanki yerini biliyormuş gibi boynuna dolandı.

- “Gözlerini kapa güzelim.”

- “Neden?”

- “Kapa lütfen.”

Yumuşak ses tonu içime işledi. Normal de inat edip onu kızdırmak istesem de bu yaptığının şımarıkça olduğunun farkındaydım. Evet, ondan deli gibi korkuyordum, ama bana bir

zararı yoktu. Belki bana en başında kurt adam olduğunu söyleseydi ona bu kadar kırgın ve kızgın olmazdım.

Gözlerimi kapatıp başımı göğsüne yasladım. O an için hiçbir şey düşünmek istemiyordum. Gözümden damlayan yaş silmedim. Ben bu adamı gerçekten çok seviyordum. Kokusu bana evimdeymiş gibi huzur veriyordu.

Ama! Âmâsı vardı işte kader bizden yana değildi, o da ben de çok farklı kişilerdik. Onun ve benim yaşam şeklimiz uyumlu değildi. Yaşamının çoğunu kurt olarak mı ya da insan olarak mı geçiriyordu. Onunla ilgili hiçbir şey bilmiyordum.

- “Geldik.”

Gözlerimi ağır ağır açıp etrafıma baktım. Evimin önündeydim. Buraya nasıl geldiğimizi sormayacaktım. Nasıl geldiğimizi çok iyi biliyordum. Beni yere indirip cebinden anahtar çıkarıp evin kapısını açtı.

Anahtarımı bile almış.

Evin içine girip montu çıkardım. Yukarıya ne kadar yağmur yağsa da aşağısı ateş gibi yanıyordu. Camları açıp evin havalanmasını sağladım. Ağrıyan bedenimi koltuğa bırakıp boynumu sağa sola çevirdim. Her yerim tutulmuştu iki gündür betonun üzerinde yatmaktan.

- “Acıktın mı? Bir şeyler alıp geleyim.”

Başımı iki yana sallayınca bana doğru gelip yanıma oturdu.

- “Kaçmayacaksın değil mi?”

Tebessüm edip: “Kaçmak istiyorum” dedim.

Önüme oturup ellerimi tuttu. Bakışlarında çaresizlik vardı tedirginlik vardı.

- “Ben sana zarar verdim mi Nora?”
- ‘Vermedin.’
- “Ben senin canını acıttım mı Çiçek?”
- ‘Acıtmadın.’
- “Korktum sadece korktum. Gitmenden beni bırakıp terk etmenden korktum.”
- “Savaş ...”

Alnını alnıma yaslayıp gözlerini sıkı sıkı yumdu.

“Gerçekten gitmemi mi istiyorsun Nora? Ben senin için sevdiğim insandan vazgeçmişken sen benim gerçekten gitmemi mi istiyorsun?”

Kendimi geri çekip: “Ne demek istiyorsun?” dedim.

Sol gözünden yaş damladı.

“Gidersem bir daha geri gelmem Nora. Gidersem beni istesen de bulamazsın. O zaman ikimizin de canı çok ama çok yanar.”

Dudaklarımı ısırp dolan gözlerimi ovuşturdum.

“İlk kez onu ağlarken görüyordum. Bu bana çok acı veriyordu. “

“Söyle Nora’m gideyim mi? Bizim için bir şans yok mu? “

Başımı yere eğdim, cevap veremedim.

Geri geri çekilip: “Peki” dedi.

“Benden buraya kadar. Sen hep yaşa meleğim, sen hep mutlu ol. O güzel kalbine iyi bak, çünkü orada benim sana emanetim var. Benim var olmamı sağlayan kadını oraya hapsedtim ben. Seni seviyorum.”

Alnımı öpüp hızla evden çıkıp gitti. Koltuktan aşağı kayıp yere oturdum gitmişti. Gözyaşlarıyla beraber gitmişti. Bir daha geri gelmeyecekti kurt adamım.

Savaş Sancar artık yoktu.

★ ★ ★

Bir hafta geçmişti Savaş'ın gidişinin ardından. Onu bir kere bile görememiştim, okula gittiğim zaman bahçeye çıktığımda gözüm hep evine kayıyordu. Kapı baca kapalıydı. Onunla birlikte diğerleri de kaybolmuştu.

Şule bile yanıma gelmemişti. Onlardan kurtuldum diye sevinmek gerekirken acı çekiyordum. Savaş'ı özliyordum. Manyakça bir fikir olduğunu bildiğim halde kendimi onu düşünürken ve özlerken buluyordum.

Okul çıkışı onun evine baka baka ayrıldım sokaktan. Kendi evimin önüne gelince kapının aralık olduğunu gördüğümde hızla içeri girdim.

Savaş'ın geldiğini düşünürken karşımda gözleri kıpkırmızı olmuş bir Şule'yi buldum.

“Şule?”

Bana doğru gelip gözlerimin içine baktı.

“Kendini nasıl hissediyorsun Nora?”

Cevap veremedim. Sadece yutkundum.

“Savaş berbat hissediyor. Ölecek gibi.”

“O nerede?” Sesim titreyerek çıkmıştı.

“Annesinin mezarının başındadır.”

“Ne?” Gözlerim yerimden çıkacak gibi büyüdü.

“Ne diyorsun Şule?”

Göz yaşlarını silip: “Yengem öldü” dedi.

“Bak Nora sana senin hikâyenin bir kısmını alıntı geçeceğim. Kulaklarına emri ver ve dinlesinler dudaklarımı! Oğlunun sevdiği kadın ölmesin diye kendi canından vazgeçti. Ama oğlunun sevdiği kadın onun kıymeti bilmedi. Savaş iki kişi

arasında kalmıştı. Annesi ve sevdiği kadın arasında. Tercihini sevdiğinden yana kullandı. Ama o kadın onu istemedi. Neden? Bir kurt adam olduğu için. Oysaki o kadın onu çok seviyordu, Çok seviyordu! Lanet bir kaza yüzünden o kadın çok sevdiği adamı kaybetti. “

Ellerim titriyordu, bayılmak üzereydim her an ölebilirdim. Her bir sözü boğmuştu beni. Neler diyordu?

“şule anlamıyorum lütfen açık konuş.”

“Aptalsın aptal. Siz eskiden sevgiliydiniz. Aç o gözlerini bul sevdiğini.”

“Biz sevgili falan değildik. Ben onu hatırlamıyorum. Daha önce görsem hatırlardım.”

Kahkaha atıp geri çekildi.

“Git onu bul. Sana söylemiştim, o ne kadar sert biri olsa da melek gibi bir kalbi, merhameti, sevdası var... Vazgeçmeyin Çiçek!”

Gözlerim büyüdü! O da bana Çiçek dedi. Ben neredeyim? Neyin içindeyim?

Sessiz ağlayışım hıçkırığa dönüşmüştü. Nereye gideceği-mi bilmeden evden çıkıp koşmaya başladım. Hayır, hayır biz onunla sevgili değildik. Eğer kaza geçirmiş olsam ailem söy-lerdi. Savaş’ı köye gelince tanıdım ben. İnsan sevdiğinin elini tutsa, kokusunu alsa, öpse tanımaz mı onu? Bir yandan ağlı-yor, bir yandan da koşuyordum...

Ter içinde evinin önüne gelince kapıya vurmaya başladım.

“Savaş! Savaş aç kapıyı yalvarırım aç ne olursun. Bana her şeyi en başından anlat. Sana yemin ediyorum ne olursa olsun sana inanacağım ve en önemlisi seni dinleyeceğim!

Kapıya yumruklarımı ne kadar vursam da açılmıyordu.

“Nesrin Abla” döküldü dilimden...

Dizlerimin üzerine çöküp hıçkıra hıçkıra ağladım. Ölmüştü güzel kadın. Oğlunun sevdiği kadın için kendi hayatından vazgeçmişti. Nasıl, peki? Allah'ım yardım et bana. Yüreğime oturan yumru; çözülüyor, inatla büyüyor, nefes alamıyordum. Nefesim kesiliyor, soluduğum oksijen yetmiyordu.

Ölüyordum... Hissediyorum! Ölüyorum... Kademe kademe sanki nefesim azalıyor, kalp atışlarım yavaşlıyordu...

Hava kararınca kadar kapının önünde bekledim, yoktu gelmemişti. Ayağa kalkıp koşa koşa nefessiz kalana kadar muhtarın evine koştum. Yalvar yakar arabasını alıp meyve bahçesine sürdüm.

Arabayı park edip ağaçların arasından çayıra doğru koştum. İki kavak ağacının önüne gelince derin nefes alıp arasından geçtim.

Oradaydı işte, ateş böceklerini izliyordu. Adımlarımı minik minik atıp yürümeye başladım. Bir dilsiz dahi bir işareti ile kendini eminim daha iyi anlatırdı. Ben ise çıkmayan sesim ile ismini söyleyebilirdim sadece...

“Savaş...”

Omzunun üzerinden bana bakıp derin nefes aldı.

“Neden geldin?”

Başım yerde: “Geldim işte, yanına geldim” dedim.

“Ne için?”

“Çok üzgünüm! Annen...”

Gerisi gelmedi. Boncuk boncuk döküldü damlalar ve susamadım devam ettiler. Boğulabilirdim gözyaşlarımda.

Bana baktı ve sanki içimi okumuş gibi:

“Yakışmıyor Çiçeğim sen gülecek, yaşayacak, insanlara yardım etmeye devam edeceksin.” dedi şefkat akan sesi ile...

Kafamı kaldırıp utanarak baktığım gözlerine:

“Şule ban-”

“Şule’nin sana ne söylediğini biliyorum. O her zaman boş-boğaz olmuştur.”

“Biz seninle sevgili miydik?”

Gözlerini kapayıp başını aşağı yukarı salladı. Ama nasıl olurdu ben neden hiçbir şey hatırlamıyordum.

“Hafızamı mı kaybettim ben Savaş? Söylesene! Hafızamı kaybetsem ailem bana söylemez miydi peki?”

“Hayır!”

“Nasıl? Anlat bana; masal, hikâye, dinler gibi dinleyeyim kafamı koyup dizine. Yardım et aklıma. Yalvarırım yardım et. Soru işaretlerini nokta ile değiştirelim. Öğret bana kimliğimi, beni. Nefes alamıyorum Savaş, hissediyorum yavaş yavaş kesiliyor nefesim.”

Elleriyle dudaklarımı bastırdı. İki dudağından akacak kelimelere dikmişim gözlerimi...

“Derin bir uykudasın Nora. Rüya görüyorsun ve bence senin uyanma vaktin, benim ise gitme vaktim çoktan gelmiş. Şimdi o azalan nefesine, duracak olan kalbine, deli gibi âşık olduğum tüm bedenine, uzuvlarına, taptığım o gözlerine sesleniyorum!”

“Çiçek şimdi değil! Şimdi değil! Sen daha yaşayacak, bir sürü insana umut olacaksın.” Anlaşıldı mı?

Kafamdaki o soruları kenara bırakıp tek diyebildiğim:

Başımı iki yana sallayıp: “Gitme” oldu.

“Ve bak senden korkmuyorum. Gördüğüm o an verdiğim tepki anlık tepkiydi! Sen olsan korkmaz mıydın?”

“Korkmazdım! İnsan sevdiğinden korkar mı? Korkmaz... Ben olsam korkmazdım Çiçeğim. Veda vakti... Yaşa!”

“Savaş konuşma böyle!”

Ellerini yanaklarıma koyup: “O kadar özledim ki” diye fı-sıldadı.

“Üzgünüm seni koruyamadım.”

Usulca yaklaştı yanıma ve dudaklarımın üzerinde dudakla-rını hissettim. Dünya durdu bizim için o an. Ellerimi boynuna dolayacağım zaman ise kurt haline dönüp: “Uyan güzelim ve yaşa” deyip gözlerimin önünden yok oldu!

“Gerçektir, gitmişti ve yoktu.”

“Bir iki üç tekrar...”

Kulaklarıma tanımadığım sesler geliyordu. Elimi kulakları-ma bastırıp başımı iki yana salladım. Neler oluyordu. Etraftaki görüntü kayboluyordu.

“Haydi dön, haydi Çiçek.”

Nefesim kesilir gibi oluyordu. Göğsümden boğazıma gelen yumru yavaş yavaş yukarı çıkıyordu.

- “Başaramayacak! Solunum cihazını takalım doktor bey.”

- “Sus!”

Yanı başımda görmediğim birileri konuşuyordu. Dizleri-min üzerinde öne arkaya doğru sallanıyordum.

“Başaracak! Bu sefer başaracak. bir iki üç.”

Göğsümdeki yumru uzuvlarımdan buhar misali yok oldu...
Taptığı gözlerimden süzülüyordu yaşlar. Ve araladım onları
bembeyaz tavanla karşılaştım. Neredeyim ben?

“Çok şükür aramıza döndü. Hemen ailesine, doktorlara haber verin. Çiçek Hanım aramıza döndü. Hoş geldin Çiçek ”

On Dokuzuncu Bölüm

01.02.2017

Mardin Adaklı köyüne yağan yağmur hem çocukları hem de büyükleri sevindirmişti. Kuraklık bölgesinde yaşayan insanlar yağmur yağdığı zamanlarda sevinip dışarıda yağmurun altında ıslanıyorlardı. Çocukların sevinç ve neşesi köyü inletiyordu. Okula gitme saatleri gelince aileleri üzerlerini giydirip onları muhtarın arabasıyla okula gönderirdiler.

Öğretmenleri her zamanki saatinde gelip okulun kapılarını, camlarını açmış temiz havanın içeri girmesini sağlıyordu. On bir aydır bu köyde öğretmenlik yapmasına rağmen köylüler tarafından pek sevilmezdi. O çocukların okuyup iyi bir yerlere gelmesini isterken bazı aileler çocukların bir sene okula gidip diğer sene gitmemelerini istiyordu. Onlara göre okuma yazma öğrendiklerinde okul dönemi bitmiş oluyordu. Bu konu üzerine ailelerle defalarca tartışmıştı. O ısrarla çocukların okula gelmesini istedikçe köyde onu ve annesini kimse istemez olmuştu. Her ne kadar yaşadıkları yerde zorlansalar da annesiyle beraber yaşamaya devam ediyorlardı.

Pencereden bakarken çocukların bahçeye girdiğini gördü. Tebessüm edip masasına geçti. Sınıfa giren çocuklar: “Günaydın Savaş Öğretmenim” deyip yerlerine oturdular. Savaş ayağa kalkıp: “Nasılsınız bakalım?” dedi, gözlerini her birinin üzerinde gezdirerek.

Çocuklar hep birlikte: “İyiyiz öğretmenim” diye bağırdılar. Genç adam tebessüm ederek yerine oturdu.

“Verdiğim ödevleri yaptınız mı?”

Çocuklar yüzlerindeki heyecanla: “Evet” diye bağırdılar. Genç adam onlardaki okuma hevesini gördükçe iyi ki bu mesleği seçmişim diyordu.

Beş saatlik ders anlatımından sonra çocuklar eve gitmişti, o ise sıraları siliyordu. “Oğlum.” Annesinin sesini duyunca hızla arkasını döndü.

“Anne neden kalktın yatağından? Hastasın zaten.”

Nesrin Hanım iç çekip kapının yanındaki sıraya oturdu. Hasta bedeni ayakta zor duruyordu artık. Ne yürüyebiliyor ne de oturabiliyordu. Oğlu için güçlü durmaya çalışsa da sonunun yaklaştığını biliyordu.

Savaş annesinin yanına yaklaşp dizlerinin üstüne çöktü. Ellerini öpüp kokusunu içine çekti.

“İstanbul’da iyi bir doktor buldum, seni ona götüreceğim.”

Nesrin Hanım başını sağa sola sallayıp: “Gerek yok oğlum” dedi.

“Ben yavaş yavaş tükeniyorum oğlum, bedenim içten içten çürüyor. Bir tek kalbim sağlam, o da durdu mu benim için perdeler kapanacak.”

Savaş annesinin alnını öpüp: “Söyleme böyle” dedi.

Annesi böyle konuştuğça canı yanıyordu. Ondan başka kimsesi yoktu. Babası o doğmadan annesini ve onu terk etmişti.

- “Savaş.”

Nesrin Hanım sıkıntıyla Savaş’ın saçlarını karıştırdı.

- “Dinliyorum anne.”

Az çok annesinin ne söyleyeceğini bilse de her zaman olduğu gibi sakın bir şekilde onu dinleyecekti.

Nesrin Hanım derin bir nefes alıp:

“Ben ölünce babanın yanına gideceksin” dedi kısık sesiyle.

“Oğlum sen farklısın, her ay bir kere kurda dönüşüyorsun. Baban da senin gibi olduğu için onun yanına gidip özgürce dolaşmalısın. Arkadaşların hepsi onların yanında hatta kuzenlerin de. Sen inatla onların yanına gitmek istemiyorsun. Ben hastayım oğlum, ben ölünce burada tek başına kalacaksın, sana annen olarak yalvarıyorum, burada kalma. İnsanlar seni istemiyor, benim büyücü olduğumu düşünüyorlar. Kendin gördün evimizi nasıl taşıdılar, sen onları korkutmasan burada bir saniye bile durmamıza izin vermezler.”

Savaş ayağa kalkıp tahtaya doğru yürüdü. Beyaz tebeşiri alıp tahtaya kurt resmi çizmeye başladı.

“Ben o adamın yanına gitmem. Seni bırakıp giden adamın yanında işim yok anne. Burada kalmaya devam edeceğiz, ben kendimi gizliyorum merak etme kimse kurt adam olduğumu anlamaz. Senin için rahat etsin.”

Elindeki tebeşiri bırakıp masasına doğru yürüdü. Çantasını

alıp haydi eve gidelim dedi. Nesrin Hanım sıkıntıyla başını sallayıp ayağa kalktı. Oğlunun koluna girip sınıftan çıktılar.

Daha fazla ısrar etmeyecekti. Oğluna ne kadar babasının yanına gitmesini söylese de oğlu hiçbir zaman gitmeyecekti bunu anlamıştı artık.

Hava kararmaya yakın, Savaş'ın evinin kapısı kırılacak gibi çalmaya başladı. Genç adam elindeki kitabı masanın üzerine bırakıp kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtığında karşısında köylüleri görünce kaşlarını çatı.

- “Hayırdır?”

Sanki her an onu öldürecek gibi bakan insanlara doğru yürüdü. İki basamak aşağı inip karşılarında dikildi.

“Öğretmen bey, çocuk kayıp siz nerede olduğunu biliyor musunuz?” Savaş'ın çatılı olan kaşları daha fazla çatılmıştı.

- “Hangi çocuktan bahsediyorsunuz?”

Ellerini yumruk yapmış doğru mu söylüyorlar diye insanların gözlerinin içine bakıyordu.

- “Salim kayıp, okuldan sonra eve gelmemiş çocuk. Bu saat oldu hâlâ ortalarda yok.”

Savaş kolundaki saate bakıp parmağını üstüne vurdu.

“Saat yedi, çocuk beş saattir evine gitmemiş siz şimdi mi buraya geliyorsunuz?”

Muhtar Savaş'a doğru yaklaşp: “Ne biliyorsun da konuşuyorsun” dedi.

Öfkelenerek. “İki saattir arıyoruz çocuğu, okulu aç da bakalım.”

Savaş başını sallayıp eve girdi. Masanın üzerinde duran okulun anahtarlarını alıp hızlı adımlarla evden çıktı. O önde köy halkı arkasında okula doğru koşarak gittiler. Okulun içine girince her yeri didik didik aradılar. Küçük çocuktan hiçbir iz yoktu.

“Burada yok” dedi sitem eder gibi Savaş.

“Çocuğu dışarıda arayalım.”

Salim’in anne babasına bakıp: “Haydi” dedi.

İnsanların bu kadar sorumsuz olmasından nefret ediyordu. Beş saattir ortalıkta olmayan çocuk şimdi akıllarına gelmişti.

Herkes sağa sola dağılmış küçük çocuğu arıyordu. Savaş okulunun arkasında bulunan ormanlığa girip ağaç aralarında Salim’i aradı. Hava kararmıştı çocuktan bir iz bulamadıkça vücudu geriliyordu. Her an köylülere yakalanırım diye kurt adama dönüşemiyordu. Bir saatin ardından döneceği zaman kulağını ağlama sesi geldi. Olduğu yerde durup sesin geldiği yönü anlamaya çalıştı. Ses yıkılmış olan ağaçların arasından geliyordu. Adımlarını hızlı atıp ağaçlara doğru koştu. Büyük yıkık olan ağaçların üstünden atlayıp Salim’i gördü. Yerde titreyerek yatıyordu, üzerine doğru iki tilki gidiyordu. Yerden aldığı ağaç dalını tilkilere atıp onları ondan uzaklaştırmaya çalıştı. Tilkiler korkmak yerine çocuğa daha çok yanaşıyordu.

“Öğretmenim.”

Savaş çocuğun gözünün önünde kurda dönüşüp tilkilerin üzerine atladı. İkisi hızla kaçtılar. Salim öğretmenini kurda dönüşürken görünce şaşkınlıktan gözleri kocaman oldu. Savaş yanına yaklaşp önünde yere yattı.

- “Sırtıma atla.”

Küçük çocuk korka korka sırtına bindi. Ormanın çıkışına kadar kurt olarak yürüdüler. Savaş yere uzanıp sırtında uyuyan Salim’i yere yatırdı. Bedeni insan halini alınca kucağına aldı. Köye doğru yürüyüp meydana doğru geldi. Onları gören kadınlar hızla yanlarına koşup çığlık attılar.

Salim’in annesi dizlerini döverek;

“Çocuğum iyi mi?” diye bağırdı.

“Çocuk iyi, hemen eve götürün yemek yesin.”

Annesi kucağına alıp oğlunun yanaklarını öptü.

O gecenin ardından, köyde herkes fısır fısır konuşur hale gelmişti. Herkes Savaş’ın lanetli olduğuna çocuklara zarar verdiğine inanmaya başlamıştı. Çoğu veli çocuklarını okula göndermiyordu. Salim’in ailesi sürekli oğullarının Savaş’ın kurt olduğunu söylemesinden endişe ediyorlardı. Çocuklarının psikolojisi bozulduğunu düşünüyorlardı. Mardin’de götürmedikleri doktor kalmamıştı. Çare bulanmayınca tek çare olarak İstanbul’daki doktorları düşünmüşler. Gece yarısı otobüsle İstanbul’a gelecektiler. Savaş onları yakından takip ediyordu. Salim onu gördüğü için çocuk kendine bir şey yapmasın diye sürekli takip ediyordu. Annesi de sürekli ona buralardan gitmesi gerektiğini anlatıyordu. Genç adam bunalmıştı artık bir yandan köydeki insanlar bir yandan annesi. Annesine az çok hak veriyordu. Burada biraz daha kalırsalar köylüler onları yine taşılayacaklardı. Savaş ilk günkü gibi sakın karşılamayacağını bildiği için annesiyle beraber İstanbul’a gitmenin iyi bir fikir olduğunu düşündü. Hem Salim’in durumunu yakından takip ederim diye de düşünüyordu.

Odasından çıkıp annesinin yanına geldi. Yorgun halde yatağa uzanan annesine sarılıp:

“Yarın akşam İstanbul’a gidiyoruz” dedi.

Nesrin Hanım gülümseyip:

“Sonunda” dedi.

“O kadar korkuyordum ki bu insanların sana zarar vermesinden. Senin kurt adam olduğunu öğrenecekler diye aklım çı-

kıyordu oğlum. Gidelim yavrum gidelim. Buradan kurtulalım. Hem zaten onlar devletten başka öğretmen talep etmişler o gelinceye kadar çocuklarını okula göndermeyecekmişler.”

Savaş yumruklarını sıkıp derin derin nefes aldı. Çocukları çok sevdiği için öğretmen olmuştu. Mesleğini bile yapmasına izin vermiyordular. Bu insanlardan nefret ediyordu.

Bir gün onlardan intikamını alacaktı.

★ ★ ★

27.02.2017

Savaş İstanbul'a geldiği günden beri Salim ve ailesini takip ediyordu. Salim'i getirdikleri hastanenin yakınından ev tutmuştu. Hem annesi için hem de Salim'e yakın olmak için. Salim babasıyla hastanenin içine girince geriden onları takip etti. Çocuk psikoloğun odasına girince duvara yaslanıp onları bekledi.

Salim koltuğuna oturup her zaman olduğu gibi yüzüne gülererek bakan Doktor Çiçek Hanım'a gülümsedi.

"Bugün nasılsın Salim?"

Küçük çocuk utanıp ellerine baktı. Genç kız ayağa kalkıp Salim'in karşısındaki koltuğa oturdu.

"Bugün son seansımız yarın Mardin'e gidiyorsunuz. Beni özleyecek misin?"

"Salim başını sallayıp: "Özleyeceğim" dedi kısık sesle.

Çiçek tebessüm edip küçük çocuğun ellerini tuttu.

"Seninle konuştuklarımızı hatırlıyorsun değil mi? Kurt adam yoktur. Sen rüya gördün, aslında öğretmenin bizler gibi bir insan değil mi?"

Salim tekrar başını sallayınca Çiçek çenesinden tutup başını hafifçe kaldırdı.

"Sesli söyle ben de duyayım."

"Öğretmenim kurt adam değil. O da bizler gibi bir insan."

Çiçek kollarını açıp: "Gel bakalım" dedi.

Salim ablası gibi sevdiği doktoruna sıkı sıkı sarılıp geri çekildi.

"Gitme vakti. Beni özle tamam mı? Belki bir gün tekrar karşılaşırsınız."

Salim, babasının elini tutup; “Özlerim” dedi.

“Her şey için sağ olun doktor hanım. Oğlumuzu iyileştirdiniz.”

Çiçek ayağa kalkıp mahcup bir şekilde: “Görevim” dedi.

Onları yolcu etmek için kapıya doğru yürüdü.

Savaş kapı açılınca hızla arkasını döndü.

“Hoşça kalın doktor hanım.”

Arkasından çekip giden Salim ve babasına bakıp Çiçek’e doğru döndü. Çiçek’le göz göze gelince sırtı duvara çarptı. Kan pompalamaya yarayan kalbi gereğinden fazla hızlı atmaya başlayınca elini kalbine götürmemek için ellerini yumruk yaptı. Bu da neydi böyle? Neden böyle hissediyordu ki? Çiçek de onun gibi olduğu yerde kalmıştı. Ne ileri ne de geri gidebiliyordu. Ayaklarının altına sanki beton dökmüşler gibiydi. Savaş başıyla selam verip arkasını döndü. Hızlı adımlarla çıkışa doğru yürüdü. Aynı zamanda Çiçek, elini kalbinin üzerine koyup başını sağa sola salladı.

“Yok artık Çiçek, adamı gözlerinle yedin.”

Savaş kendini dışarı atınca derin derin nefes aldı.

Elini kalbinin üzerine koyup:

“Ne oluyor bana?” dedi.

İlk defa böyle hissediyordu hele ki bir kız karşısında.

Yirminci Bölüm

Günler hızlı bir şekilde geçiyordu. Savaş sürekli Çiçek'i düşünüyordu. Bazen gizlice onu takip ederken buluyordu kendini. Yaptığının sapıklık olduğunu fark edince kendine küfür edip geri dönüyordu. Bir akşam yine onu gözetlediği için kendine kızıp evine gelmişti. Annesini yerde yatarken görünce korkudan yüreği sıkışmıştı. Annesini eve yakın olan hastaneye nefes nefese yetiştirmişti. Nesrin Hanımın böbrekleri iflas etmek üzere olduğu için hemen yoğun bakıma alınmıştı. Doktorlar acil böbrek bulunmazsa Nesrin Hanım için yapacak bir şey olmadığını söylemiştiler. Savaş günlerce annesi için uygun böbrek aramıştı. Kendi böbreği uymuyordu, tanıdıkları kimse de yoktu. Annesinin akrabalarının hepsi ölmüştü, olanlar ise hiçbir şekilde onlarla görüşmek istemiyordu. Nesrin Hanım evlilik dışı çocuk yaptığı için onu aileden silmişlerdi.

Savaş yoğun bakımın önünde sırtını duvara yaslamış annesini bekliyordu. "Heyyy," yanına oturan kuzeni ve arkadaşlarına şaşkın halde baktı.

"Sizin ne işiniz var burada?"

Kendi gibi kurt olan kuzeni ve arkadaşı ormandan dışarı hiç çıkmazdılar. Onları karşısında görünce hem şaşırmış hem de sinirlenmişti. Kendi her ne kadar ırkını saklasa da diğerleri onun kadar tecrübeli değildi. En ufak sinirlenmede hemen kurda dönüşüyordular.

“Cevap versenize ne işiniz var burada?”

Kuzeni Şule iç çekip. “Senin için buradayız” dedi.

“Nesrin yengeye olanları biliyoruz. Keşke bizim böbreklerimiz uysa da ona versek.”

Savaş başını yere eğip: “Koskoca dünyada annemle uyumlu olan biri yok.” dedi sitem eder gibi.

“Makineyle yaşıyor, doktor bugün bana dedi ki organ bağışı yapmak ister misiniz? Önce onu o an öldürmek istedim. Sonra düşündüm ki ben nasıl annem için böbrek arıyorsam eminim başkaları da arıyordur.”

Doruk sırtını duvara yaslayıp: “Ne yaptın peki ?” dedi.

“İmza attım anneme bir şey olursa keza, bunu düşünmek bile istemiyorum. Organlarını bağışlayacağım. Başka canlar yaşasın.”

Onlar kendi aralarında konuşurken Çiçek arkadaşlarıyla yoğun bakıma doğru yürüyordu. Yerde oturmuş dört kişiye bakıp üzüldü. Her zaman olduğu gibi birileri sevdiklerini bekliyordu. Kalp cerrahı arkadaşı yoğun bakımın içine girince o da hemşirelerin yanına geldi. Her ne kadar hemşirelerle konuşuyormuş gibi olsa da kulağı diğer gençlerdeydi. Duydukları canını sıkıyordu. Çünkü kendisi de yıllardır kalp bekliyordu. Kalbi delik olduğu için hızlı yürüyemiyor, koşamıyordu. Arkasını dönüp başını hafif hafif duvara vuran adama baktı. Günlerdir

aklını kurcalayan adam olduğunu görünce hem şaşırmış hem de üzölmüştü. Savaş gözlerini açınca onunla göz göze geldi. O an ne yapacağını bilemedi. Bakışlarını da çekemedi onun üzerinden. Savaş ise aklını kalbini esir almış kızı karşısında ona bakarken görünce heyecanlandı. Her zaman olduğu gibi kalbi yine ondan izinsiz hızlı atıyordu. Genç adam başını hafif eğip selam verdi Çiçek'e.

Çiçek de aynı şekilde karşılık verip: "Geçmiş olsun" dedi.

O an içinden gelen bir dürtüyle konuşmuştu. Savaş onun konuşmasını beklemediği için önce şaşırmış sonra kendine gelip: "Teşekkür ederim" demişti.

★ ★ ★

Genç adam hastaneden bir saniye bile ayrılmıyordu. Annesi için gece gündüz yoğun bakımın önünde bekliyordu. Arkadaşlarını zorla da olsa göndermişti. Kuzeni tüm ısrarlarına rağmen gitmemişti onunla kalıp ona destek oluyordu. Hayatında hep olumsuzluklar olmuyordu. Hastanede kaldığı günden beri Çiçek'le sürekli konuşuyor kafeteryada çay içiyordular. İkisi de birbirinden etkilendiğinin farkındaydı. Savaş ona ondan etkilendiğini söylemek istese de bir şey onu engelliyordu. Ve bu engelleyen şeyin de o ne olduğunu çok iyi biliyordu.

Şu an karşısında ona heyecanlı heyecanlı bakıp dün akşam yaşadıklarını anlatan kıza: Beni sevebilir misin?" diye sormak istiyordu.

"Sev! Sadece beni sev" diyordu içinden. O içindeki duygulara yoğunlaştığı için Çiçek'in bakışlarını fark etmiyordu. Bir baksa görecekti orada kendini. Çiçek'i izlemeye o kadar dalmıştı ki genç kız elini tutunca silkelenip tebessüm etti.

- "İyi misin? Sürekli dalıyorsun."

Genç adam gözlerini açıp kapadı.

- "İyiyim, dalmışım kusura bakma."

Çiçek boynunu büküp: "Kusura bakmıyorum" dedi.

"Haydi üzülme bak yarın annen ameliyata girecek çok şükür uygun böbrek bulundu."

Savaş elinin üzerindeki eli hafif okşayıp: "Mutluyum" dedi kısık sesle;

"Hem annem için hem de seni tanıdığım için. Bana çok iyi geldin Nora."

Çiçek kaşlarını havalandırıp: "Nora?" Diye sordu.

“Yeni açmış çiçek kokusu anlamı. Sana Nora desem olur mu?”

Çiçek yanaklarının kızardığını hissedince ellerini çekine-
rek yanaklarına koydu. Savaş’ın dikkatli bakışlarından çok
utanıyordu. Savaş ise onun utandığını fark eder etmez daha
fazla üstüne gidip. “Hımm” diye mırıldandı.

“Birileri utanmış mı yoksa?”

Çiçek ayağa kalkıp; ”Ben gidiyorum “dedi.

Savaş da ayağa kalkıp: “Gidelim bakalım” dedi etkileyici
sesiyle

Birlikte Çiçek’in odasına geldiler.

“Annen ameliyattan sonra bir süre hastanede yatacak,
onunla ilgilenecek kadın lazım. İlgilenecek biri var mı? “

Savaş tebessüm edip: “Var Nora” dedi.

Çiçek, Savaş ona farklı bir isimle seslenince kendini özel
hissediordu. Anlamı gibi Çiçek açıyordu kalbi kış ayında.

- “Pekâlâ, sen git istersen yarın gelirim yanına.”

Savaş geri çekilip: “Bekliyorum” dedi.

Arkasını dönmeden Çiçek’ten uzaklaştı. Çiçek odasının ka-
pısını kapatıp derin derin nefes aldı. Savaş’tan çok etkileniyor-
du. Onun yanında eli ayağı birbirine dolaşıyordu. Daha önce
lisedeyken birinden hoşlandığında böyle hissetmişti. Ama şu
an hissettikleri hasta kalbini heyecanlandırıyor, yoruyordu.

Ertesi gün Nesrin Hanımı ameliyata almıştılar. Savaş, Çi-
çek, Şule kapıda endişeyle bekliyorlardı.

Çiçek, Savaş’ın yanına oturup çekinerek elini tuttu.

- “İyi olacak üzülme.”

Genç adam başını sallayıp: “İyi olacak” dedi.

“Annem güçlü bir kadın. Her zaman bitti dediği an, küllerinden yeniden doğar. Bu sefer de öyle olacak eminim.”

Çiçek, Savaş’ın elini sıkıp: “Ben de inanıyorum” dedi tüm samimiyetiyle.

Altı saatin ardından, Nesrin Hanım ameliyattan çıkmıştı. Tekrar yoğun bakıma aldılar, bir kaç gün uyutacaklardı. Savaş ve Çiçek onun iyi olduğunu duyunca birbirine sımsıkı sarılmıştı. İkisi de o an birbirlerine hissettiklerinin hoşlanmaktan öte olduğunu fark etmişler.

Savaş, Nora dediği Çiçek’i hastanenin dışına çıkarıp ağaçların arasındaki banka doğru götürdü. Dışarı soğuk olmasına rağmen ikisi de hissettikleri yoğun duygudan üşümüyordular. Savaş, Çiçek’in ellerini tutup nefesini üfledi.

“Üşüdüysen içeri girebiliriz.”

Çiçek hayır anlamında başını salladı.

Savaş tebessüm edip:

“Sana söylemek istediğim bir şey var” dedi kısıp sesiyle.

Hissettiklerini söylemek istiyordu. Duygularını içinde yaşamaktansa Çiçek’e anlatıp birlikte yaşamak istiyordu. Çiçek ise merakla onu dinliyordu.

“Seninle göz göze geldiğim o an benim için hayat durdu. Daha önce kimseye hissetmediğim duyguyu seni görünce hissettim. Sana baktıkça heyecanlandım, yanına gelip seninle konuşmak istedim, sarılmak istedim.”

Derin nefes alıp Çiçek’in gözlerine baktı.

“Ben sanırım süslü laflar edemiyorum, anla işte senden etkilendim.”

Çiçek, Savaş'ın ne demek istediğini çok iyi anlamıştı. Çünkü aynı duyguları o da hissediyordu.

Savaş'ın boynuna sarılıp;

“Hislerimiz karşılıklı” dedi kısık sesiyle.

Ve o an başlamıştı aralarındaki tutkulu aşk.

★ ★ ★

Karlar yağmış su olup yok olmuştu. Kış ayını geride bırakmışlar ilkbahara merhaba demişlerdi birlikte. Savaş ve Çiçek her geçen gün biraz daha birbirlerine bağlamışlardı. Birbirlerine hissettikleri aşk Savaş'ın annesi ve kuzeninin gözünden kaçmıyordu. Nesrin Hanım oğlu için sevinse de bir yerde üzülmüyordu. Çiçek onun; Kurt adam olduğunu öğrendiğinde vereceği tepkiden korkuyordu. Savaş kimliğini olabildiğince gizlemeye çalışıyordu. Bedeni ayda bir kere kurda dönüştüğü için o zamanlar Çiçek'ten uzak duruyordu. Bir yandan bedenini kontrol etmeye çalışıyor, bir yandan da dostlarıyla uğraşıyordu. Onun ait olduğu yere kendi yanlarına gelmelerini ısrar ediyordular. Savaş her defasında itiraz edip onlarla tartışıyordu. Ne annesini ne de Çiçek'i bırakabilirdi. İkisini de çok seviyordu.

Pazar günü Çiçek'i hastaneden alıp evine geldiler.

Çiçek, Nesrin Hanıma sarılıp:

“Nasılsınız teyzeciğim?” diye sordu.

Nesrin Hanım, Çiçek'in saçlarını okşayıp:

“İyiym kızım” dedi kısık sesiyle.

Her ne kadar iyiym dese de durumu hiç iyi değildi. Bu durumu Savaş'ta Çiçek'te fark ediyordu.

Nesrin Hanım için ikisi de çok üzülmüyordu. Onun için ellerinden bir şey gelmiyordu.

Savaş ayağa kalkıp:

“Dışarıdan yiyecek bir şeyler sipariş verelim” dedi.

Çiçek kaşlarını çatıp: “Saçmala” diye kızdı.

“Ben hazırlarım, haydi gel mutfağa gidelim.”

Savaş tebessüm ederek: “Peki” dedi.

Birlikte mutfağa girince Çiçek dolaptan domates, biber, yumurta çıkardı.

“Soğan verir misin?”

Savaş sebzelerin olduğu sepetten soğan çıkarıp Çiçek’e uzattı.

“Ne pişireceksin?”

Çiçek gülümseyip: “Birlikte menemen yapacağız” dedi.

“Haydi bana yardım et, sen soğanı doğra ben de domatesleri keseyim.”

Savaş çekmecedен bıçak alıp: “Yapalım bakalım” diye mırıldandı.

Çiçek hayatına girdiğini günden beri bambaşka biri olmuştu. Onun yanında çok sakindi. Normalde en ufak bir olayda sinirlenen biriyken, Çiçek’in yanında bambaşka biri oluyordu. Birlikte menemenin malzemelerini doğrayıp ocakta duran tavanın içine sırayla malzemeleri eklediler. İkisi de o an o kadar mutluydular ki dünya dursa umursamayacak haldeydiler.

Menemen pişince mutfaktaki masanın üstüne koydu Çiçek. Savaş da dolaptan diğer kahvaltılık malzemelerini tavanın yanına koydu.

“Sen anneni getir, ben çayları doldurayım canım.”

Savaş: “Peki” deyip içeri doğru yürüdü.

Kapı çalınca adımlarını kapıya çevirdi, kimin geldiğini bildiği için kapıyı açıp içeri girdi.

- “Sana da merhaba kuzen.”

Şule ayakkabılarını kenara koyup direk mutfağa girdi.

“Oh oh mis gibi kokuyor. Benim için mi yaptınız?”

Savaş annesini sandalyeye oturturken “He he” dedi.

- “Senin için yaptık.”

Çiçek onların şakalaşmalarını gülerek izliyordu. Herkes masadaki yerini alınca kahvaltılarını etmeye başladılar.

“Hımmm çok güzel olmuş, eline sağlık Çiçek.”

Çiçek gülümseyip: “Teşekkür ederim Şule” dedi.

“Savaş’la birlikte yaptık.”

Savaş sevgilisine göz kırpıp, menemeni yemeğe devam etti.

- “Vay be, kuzen sen de çok ilerlemeler var benden söylemesi.”

Savaş: “Darısı başına” deyip terden ıslanan ensesini sildi.

Boynundaki ve ensesindeki terleri silmekten masada peçete kalmamıştı. Çiçek hariç annesi ve kuzeni durumu anlamıştılar. Savaş kurda dönüşmek üzereydi, kendini sıkmaktan damarları dışarı doğru çıkmıştı.

Çiçek telaş içinde ayağa kalktı.

“Savaş kötü gözüküyorsun.”

Elini Savaş’ın ateş gibi yanan alnına değdirince gözleri kocaman oldu.

- “Kalk hemen çok kötüsün, havale geçireceksin.”

Savaş kendini daha fazla tutabilecek durumda değildi. Sandalyeden hızla kalkıp odasına doğru koştu. Bedeni anında kurt halini aldı. Çiçek peşinden gidecekken Şule kolundan tuttu.

“Biraz uyusun toparlanır.”

Çiçek kolunu çekip: “Adam ateşler içinde yanıyor “dedi.

“Bırak yanına gideceğim.”

O gitmek istedikçe Şule onu bırakmıyordu.

“Bıraksana kızım,”

Nesrin Hanım kısık sesle;

“Bırak “dedi Şule’ye, “elbet bir gün öğrenecek.”

Şule istemeye istemeye elini çekince Çiçek hızla Savaş’ın odasına koştu. Kapıyı açıp içeri girdiğinde gözleri kocaman oldu. Kolunu kapıya yaslayıp “Savaş” diye fısıldadı. Savaş kurt bedeninde öylece yere bakıyordu. Çiçek başını iki yana sallayıp;

“Gerçek olamaz” dedi. “Gerçek olamaz.”

Kalbi yaşadığı o ana direnecek gibi değildi. Hasta kalbi durmak üzereydi. Geri geri gidip boynunu tuttu nefes alamıyordu. Şule ve Nesrin Hanım üzgün halde ona bakıyorlardı. Geri geri yürüyerek kapının oraya geldi. Kapıyı zorla açıp kendini dışarı attı. Koştu... Koştu... Nefesi kesilinceye kadar koştu. Kalbi artık durmak üzereydi. Arkasından ona bağırarak Savaş’ı duymuyordu bile. Hastanenin sokağına gireceği zaman kendini hızla yola attı. O an onun için dünya kararmıştı, nefesi kesilmiş gözleri kapanmıştı.

Savaş sevdiği kadını arabanın altında görünce kanı çekilmişti. Herkes bağırarak sevdiğine koşarken o felç geçirmiş gibi ağır ağır yürüyordu. Beyni uyuşmuş gibiydi. Şu an kanlar içinde yatan sevdiğine bakamıyordu bile. İnsanların arasından geçip dizlerinin üstüne çöktü.

“Nora” diye fısıldadı.

Kimseyi duymuyordu. Sadece sevdiğine yoğunlaşmıştı.

“Meleğim bunu bana yapma! Beni bırakma!”

İnsanlar kollarından tutup onu arkaya doğru çekmeye çalışıyorlardı. O kıpırdamadan sevdiğinin kanlı yüzünü izliyordu. Ambulans görevlileri Çiçek’i sedyeye koyunca şoktan çıkmıştı. Ambulansa koyulan sevdiğinin arkasından parçalanmış bir halde baktı. Onun yüzündendi...

Sevdiği kız onun yüzünden kaza geçirmişti. Çiçek’i hastaneye getirmeleri ameliyata almaları bir saati almıştı. Savaş duvar kenarında sessizce gözyaşlarını döküyordu. Çiçek’in anne ve babası haber alır almaz hastaneye gelmiştiler. İkisi de bağıra bağıra ağlıyorlardı. Yıllarca gözlerinden ayırmadıkları kızları ölüm kalım savaşı veriyordu.

Savaş onları parçalanmış halde gördükçe yumruk yaptığı ellerini dizlerine vuruyordu. Çiçek’in ailesi onu tanımadığı için yanlarına gidip onlara sarılamıyordu.

Yanında hareketlilik hissedince başını sağ tarafına çevirdi. Annesi ve kuzeni gözü yaşlı ona bakıyorlardı.

“İyi olacak oğlum, sakın olumsuz düşünme.”

Savaş derin bir nefes alıp başını duvara vurdu.

“Onunla film izlediğimde genellikle kurt adam filmleri seçiyordum, her izlediğimizde; sen kurt adamlara inanır mısın? Diye sorardım. O da inanmam derdi. Sonra derdim ki ben kurt adam olsam beni bırakır mıydın? Bırakmazdım derdi. Ben seni çok seviyorum, sen ne olursan ol seni bırakmam derdi. Ama şimdi.....”

Yutkunup gözyaşlarını sildi.

“Korktu oğlum, seni öyle görünce korktu. Eğer sen ona söyleseydin bu kadar tepki vermezdi.”

Savaş ayağa kalkıp saçlarını karıştırdı.

“O iyi olacak. Gerekirse onun yerine ben ölürüm.”

Nesrin Hanım hıçkırığa hıçkırığa ağlayan, Çiçek’in annesine bakıp iç çekti.

Akşama kadar ameliyathanenin kapısında Çiçek’ten haber beklediler. Saat altıya gelirken doktorlar ameliyathaneden çıkıp Çiçek’in anne ve babasının karşısına geldiler. Savaş onlara gideceği zaman Şule kolundan tuttu.

“Buradan dinleyelim.”

Adımını geri atıp doktorun anlattıklarını dinlemeye başladı.

“Çiçek Hanım’ın ameliyat esnasında kalbi iki kez durdu. Çok şükür hayata döndürdük. Bedeninde kırıklar var, bunları iyileştirmemiz çok kolay. Ama kalbi dayanacak gibi değil, acilen kalp nakli olması gerekiyor.”

Doktorun söyledikleri her birini derinden sarsmıştı. Savaş elini kalbinin üzerine koyup:

“Söküp alın onu benden,” dedi kısık sesle. “Alın yaşatın onu.”

Annesi koluna dokunup perişan olan oğluna sarıldı.

★ ★ ★

Çiçek bir aydır yoğun bakımda yatıyordu. Bilinci kapalıydı. Bulunduğu yerden dönmek istemiyordu gerçek dünyaya. Savaş her gece gizlice yoğun bakıma girip saatlerce kulağına yaşadıkları anılarını anlatıyordu. Hem onunla olan anılarını hem de öğretmen olup köyde yaşadıkları günleri tek tek anlatıyordu sevdiğinin kulağına.

Gideceği zaman:

“Uyan diyordu beni bul... Beni bırakma...”

Diyordu. Sevdiğinin zihnine girmeyi rüyalarında buluşmayı çok istiyordu. Bir gece yine onun yanında saatlerce kalmış, kimseye yakalanmadan yoğun bakımdan ayrılmıştı. Koridor-
da bulunan sandalyelere doğru giderken iki doktorun konuşmalarına kulak verdi.

“Erhan bu yaptığın doğru olmaz. Görmüyor musun kız yaşamak için mücadele ediyor.”

Doktor Erhan elindeki dosyayı kapatıp gözlerini kıstı.

“Ahmet senelerdir kalp bekliyor Çiçek, bu zamana kadar bulunmayan kalp şimdi mi bulunacak? Onun için artık yapacak bir şey yok. Ailesiyle konuşacağım, onun organları diğer hastalara umut olabilir. Çiçek’in artık dayanacak gücü kalmadı.”

Savaş ellerini yumruk yaparak Doktor Erhan’a doğru yürüdü. Genç adamın karşısına gelince yumruğunu adamın suratına indirdi. Erhan aldığı darbeden geri geri gidip yere düştü. Diğer doktor şok olmuş halde kalakalmıştı. Savaş hızla Erhan’ın üstüne atlayıp:

“Hele bir yap” dedi, “Hele bir çek o fişleri seni paramparça yaparım” diye bağırdı.

“Eğer o gözleri tamamen kapatırsan, seni parçalar, leşini kurtlara yem yaparım. Anladın mı lan!”

Erhan korka korka başını salladı. Savaş yakasını bırakınca geri geri kalçasının üstünde emekledi. Savaş sert bakışlarını diğer doktora çevirip hızla o kattan ayrıldı.

Bahçeye çıkınca derin bir nefes aldı. Siniri geçmemiştii içeri girip o doktoru öldürmek istiyordu. Onun hayata döndürmeye çalıştığı sevdiğini başkaları hiç acımadan yok etmeye çalışıyordu. Gözlerini kapayıp Çiçek’le yaşadığı özel anları birbirlerini mutlu ettikleri güzel günleri düşündü. Telefonu çalınca gözlerini açıp cebinden telefonunu çıkardı. Arayan kişiyi görünce hızla açtı telefonu.

Anne? Nesrin Hanım derin nefes alıp: “Oğlum” dedi acı çeker gibi.

Savaş telaş yapıp:

“Anne iyi misin?” diye bağırdı.

“Ben artık gidiyorum oğlum, gel anneni al. Kalbini sevdiğine ver, annenin kalbi bundan sonra onun küçük bedeninde atsın.”

Savaş, yavaş yutkunup:

“Anne konuşmuştuk bu konuyu” dedi üstüne basarak.

“Oğlum benim kalbim uyuyor Çiçek’e, benim gücüm kalmadı artık. Ben bu dünyadan giderken mutlu bir şekilde gidiyorum sen sevdiğinle mutlu ol oğlum. İkinizi de çok seviyorum. Sizler benim her şeyimsiniz.”

Nesrin Hanım oğlunun konuşmasını beklemeden telefonu kapadı. Savaş arabasına doğru koşup bindi. Arabayı çalıştırıp

beş dakikalık yolu hemen geldi. Evin kapısını açıp içeri girdiğinde gözleri annesini aradı. Nefes nefese odalara baktı.

- “Anne....”

Banyonun önüne gelince hiç düşünmeden kapıyı açtı. Gözleri yuvalarından çıkacak gibi büyüdü. Annesi kendini asmıştı. Dudakları titreye titreye annesine yaklaştı.

- “A-Annem... N-Ne yaptın sen?”

Annesinin bacaklarına sarılarak dizlerinin üstüne çöktü.

- “Anneeeeeem!”

Öyle bir bağırdı ki sesi inletmişti evi. Annesi oğlu mutlu olsun sevdiğine kavuşsun diye kıymıştı canına. Hasta bedeni oğlunun acı çekmesine dayanamamıştı artık. Onu perişan halde gördükçe yıkılmış tükenmişti. Bu yaptığıının büyük bir günah olduğunu biliyordu affet Allah'ım diye diye asmıştı kendini.

★ ★ ★

Bir hafta geçmişti ölüm ve yaşamın üzerinden. Bir can toprağın altına girerken bir can dünyada kalmak için gözlerini açmaya çalışıyordu. Bulunduğu yerden ne kadar dönmek istemese de birileri onu çağırıyordu.

Savaş elini sıkı sıkı tuttuğu iek'in yüzünü hafızasına kazır gibi baktı. Onun için gitme vakti gelmişti. Sevdii hayatının en önemli kadının kalbi yatağın içinde yatan diğer sevdiğinin bedeni içindeydi.

Gözyaşlarını silip: "Veda vakti Nora" dedi.

"Veda vakti iek. Benimle olmayı istemedin. Ben gidiyorum artık, çok uzaklara, olurda bir gün beni bulmak istersen sakın arama. Çünkü bulamayacağın bir yerde olacağım meleğim. Seni çok seviyorum hem de çok. Seninle biz çok farklıyız, aptal kalbim bizim birlikte olacağımıza inanıyordu. Ama bir yalandan ibaretmiş... Kalbine çok iyi bak meleğim. Orada çok sevdiğim biri var. Annem! Canım annem var. Onun kalbiyle mutlu ol meleğim. Haydi şimdi uyan... Gözlerini a. Yaşa! Yaşa meleğim. Hoşça kal."

- Dudaklarını sevdiğinin dudaklarına bastırıp geri çekildi. Onun için gitme vakti gelmişti. Geri geri gidip odadan ıktı. Doktorlar iek'in odasına koşunca tebessüm edip durdu. "Hoş geldin meleğim...."

Savaş ve Çiçeğin hikâyesi yeni başlıyordu... Somut gibi görünen her şey Çiçek için bir rüyaydı... Soyut bir kavramın içerisinde, sevdiği adamın hayatını yaşamıştı... Hikâyesine can vermişti. Hikâyeye kahraman olup Savaş'ın yaşadıklarını okumuştuk hep beraber... Şimdi ise gerçekten "SOMUT" olacak; göğüs gerilecek her şeye...

DEVAM EDECEK...